

Hậu Liệp Diễm Giang Hồ Mộng

Contents

Hậu Liệp Diễm Giang Hồ Mộng	2
1. Quyển 1: Thiên Trúc Du Ký – Chương 1 Lời Hứa	2
2. Chương 2 Tình Ái Chi Thần	4
3. Chương 3 Gặp Lại Đại Ný	6
4. Chương 4 Dung Nạp Đại Ný	9
5. Chương 5 Hoàng Thành Nước Thiên Trúc	11
6. Chương 6 Hi Bình Ra Oai	13
7. Chương 7 Bắt Cóc	16
8. Chương 8 Hắc Phong Sơn Trại	19
9. Chương 9 Huyết Tủy Hắc Phong Sơn (1)	21
10. Chương 10 Huyết Tủy Hắc Phong Sơn (2)	24
11. Chương 11 Huyết Tủy Hắc Phong Sơn (3)	27
12. Chương 12 Huyết Tủy Hắc Phong Sơn (4)	29
13. Chương 13 Chí Âm Chí Hàn	32
14. Chương 14 Thần Y Tây Vực	35
15. Chương 15 Hi Vọng	37
16. Chương 16 Hồi Sinh (1)	40
17. Chương 17 Hồi Sinh (2)	43
18. Chương 18 Song Tu Trị Thương	46
19. Chương 19 Tình Ái Triền Miên	49
20. Chương 20 Cổ Sự	53
21. Chương 21 Thâu Hương Bất Thành (1)	56
22. Chương 22 Thâu Hương Bất Thành (2)	58
23. Chương 23 Thiên Định Nam Nhân Và Thiên Định Nữ Nhân	61
24. Chương 24 Trở Về	63
25. Quyển 2: Đông Doanh Du Ký – Chương 1 Tái Ngộ Mỹ Hạnh Tử	65
26. Chương 2 Phong Nguyệt	67
27. Chương 3 Khởi Hành	69
28. Chương 4 Lục Tướng	72
29. Chương 5 Hí Kịch (1)	73
30. Chương 6 Hí Kịch (2)	75
31. Chương 7 Đoàn Tụ	78
32. Chương 8 Nhãn Giả	80
33. Chương 9 Thâu Tập	82
34. Chương 10 Thu Phục Nhân Tâm	85
35. Chương 11 Đại Hội Cưỡi Ngựa	87
36. Chương 12 Ôn Nhu	91
37. Chương 13 Mưu Hại Trung Lương	93
38. Chương 14 Cướp Pháo Trường Tại Xuyên Đoạn Thành	96
39. Chương 15 Trận Chiến Tại Xuyên Đoạn Thành	98
40. Chương 16 Tư Khắc Bị Bắt	99
41. Chương 17 Dấu Vết	101

42. Chương 18 Truy Đuổi	104
43. Chương 19 Tunnel Hạ Thành	106
44. Chương 20 Ma Thần	109
45. Chương 21 Thế Cục	111
46. Chương 22 Thâu Tình	113
47. Chương 23 Tâm Tư Của Hi Bình	116

Hậu Liệp Diễm Giang Hồ Mộng

Giới thiệu

Thể loại: Sắc hiệp Nguồn: hoanguyettaodan. net.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hau-liep-diem-giang-ho-mong>

1. Quyển 1: Thiên Trúc Du Ký – Chương 1 Lời Hứa

Hậu hoa viên Trường Xuân Đường, ngay giữa thanh thiên bạch nhật, Hoàng Hi Bình đang ôm ấp hai mỹ nữ trong lòng. Tay trái hắn ôm kim phát mỹ nữ Mộng Cơ, tay phải hắn ôm bạch phát mỹ nữ Lạc U Nhi. Ma trảo của Hy Bình không ngừng loạn động trên thân thể hai mỹ nữ. Đôi môi dày của Hi Bình đang quần lấy đôi môi của Mộng Cơ. Lạc U Nhi tựa đầu vào ngực Hi Bình, khẽ nói: “Xấu xa, đầu cần phải đưa bọn ta ra đây để làm việc này. Con trẻ nhìn thấy thì biết làm sao.”

“A... tại các nàng mà ta quên mất việc chính.” Hi Bình rời khỏi đôi môi của Mộng Cơ, than một tiếng.

“Tại chúng ta? Xấu xa, chính chàng giở trò trước.” U Nhi bực mình gắt.

“Tại các nàng quá xinh đẹp, nếu không thiên tài ta sao quên việc chính được, ha ha” Hy Bình giở ngay công phu vượt mộng ngựa.

“Hứ.. ư ư...” Lạc U Nhi rên rỉ, không biết do công phu vượt mộng ngựa của Hy Bình khéo hay do ma trảo của hắn quá giỏi.

“Chàng có việc gì vậy?” Mộng Cơ cất tiếng hỏi.

“A... sắp tới ta sẽ đến Thiên Trúc” Hi Bình trả lời.

“Vì lời hứa với Lạc Thiên? Hay... vì Đại Nỵ?” Mộng Cơ nhìn vào mắt Hi Bình, ngập ngừng hỏi.

“Vì cả hai” Hi Bình trả lời dứt khoát. Vòng tay U Nhi khẽ xiết chặt lấy Hi Bình.

“Năm xưa, ta đã hứa sẽ đem hài cốt cha con Lạc Hùng về Thiên Trúc, Đại Nỵ cũng muốn ta sang Thiên Trúc thăm nàng ấy.” Hi Bình mơ màng nói.

“Đã 5 năm rồi. Con của chúng ta cũng đã cứng cáp. Đứa lớn nhất đã 5 tuổi, đứa nhỏ nhất cũng 4 tuổi, ta cũng có thể yên tâm.” Ngừng giây lát, Hi Bình nói tiếp:” Ta muốn đưa tất cả nữ nhân của ta sang Thiên Trúc, muốn đưa tất cả nữ nhân của ta đi du ngoạn cùng ta. Ha ha”

“Con mẹ nó, phải cho dân Thiên Trúc biết quyền vương ca thần ta là người như thế nào, phải cho nam nhân Thiên Trúc biết ta thiên tài ra sao, phải cho...” Đôi môi mềm mại của U Nhi đã lấp miệng của Hi Bình. Hy Bình thuận thế nằm xuống. Một cuộc chiến đấu ngay trong hậu hoa viên diễn ra. Chắc, có nhi tử nào của Hy Bình mà chạy qua thì không biết thế nào nhỉ.

...

Chúng nữ rất hoan hỉ khi biết Hi Bình sẽ đưa tất cả mọi người sang Thiên Trúc du ngoạn. Chỉ có một người muốn ở nhà, đó là Vương Ngọc Phần. Nàng ta bày tỏ muốn ở nhà để chăm sóc nhi tử, nói chưa dứt lời thì đã bị Hi Bình đè xuống, bịt luôn cả hai miệng nàng lại. Lãnh Tinh Oánh và Phỉ Sa thấy thế cũng đòi ở nhà. Thực đáng phụ mẫu là đáng phụ, chết không đổi. Một trường chiến đấu kéo dài suốt đêm nổ ra. Người khơi mào là Vương Ngọc Phần, kết thúc lần này là tiểu Nguyệt.

Tình cảnh này đã diễn ra suốt 5 năm, ngày nào cũng vậy. Người ở Trường Xuân Đường đã quá quen thuộc, từ các bà vú cho đến các gia đình nha hoàn. Thậm chí nếu không có âm thanh này họ lại thấy khó ngủ!

...

Sáng hôm sau. Trường Xuân Đường.

“Tỷ phu, người định sang Thiên Trúc à? Cho đệ theo với, sang đây kiếm vài mỹ nữ chơi” Hoa Tiểu Ba sau khi nghe tiểu Mạn kể chuyện, liền chạy ngay đến tìm Hi Bình.

“Người giờ là chủ nhân Trường Xuân Đường, yên phận ở nhà đi. Ta sang Thiên Trúc, vừa để du ngoạn, vừa để thăm cố nhân.” Hi Bình trả lời.

“Cố nhân?” Hoa Tiểu Ba hỏi.

“Bố Lô Tư, ừ... và cả Đại Nỵ nữa.” Hi Bình trả lời ngập ngừng.

“Thế có thăm Thi Trúc Sinh không? Tỷ phu, đường đến Thiên Trúc có qua quốc gia mà Thi Trúc Sinh đang trú ngụ đấy, tỷ phu có định...” Hoa Tiểu Ba chưa dứt lời thì cảm thấy một quyền đã bay đến. Hắn vội chuyển thân né tránh. Công phu chạy trốn của Hoa Tiểu Ba đã đạt đến mức thượng thừa. Người đời sau gọi công phu này là ” Lãng Ba Vi Bộ”.

“Con mẹ nó, Hoa Tiểu Ba, ta sẽ biến đầu người thành cái đầu heo.” Hi Bình tức tối lao theo.

“A..a... cứu mạng”.

...

Có một việc khiến Hi Bình rất đau đầu. Ai... ai bảo có nhiều thê tử, rồi có nhiều nhi tử như vậy chứ. Hành trình sang Thiên Trúc không phải gần, không thể dắt nhi tử đi theo được. Làm sao để có thể đi du ngoạn mà bọn tiểu tử đó không nhõng nhẽo khóc nhè chứ.

“Cha, ta là thiên tài.” Thiên tài Hoàng Hi Bình vỗ đầu một phát, một ý tưởng thiên tài lóe lên.

Ngay hôm sau, Hi Bình gửi mấy cậu con trai đến chỗ Độc Cô Minh, nói là đến chỗ Minh bá bá các con sẽ thành các nam tử tuần tú, võ nghệ tài giỏi, tương lai sẽ là các đệ tử của Huyết Sát Môn anh hùng... bla bla. Hi Bình lại gửi Tuyết Nhi và mấy đứa con gái đến chỗ Mộng Tình và Lâm Khiếu Thiên, làm nữ đệ tử của Minh Nguyệt Phong. Mấy đứa bé hơn thì để phụ phụ Hoàng Dương chăm sóc. Quả là một ý tưởng thiên tài. Lo liệu đâu vào đấy, Hoàng Hi Bình định vài ngày nữa lên đường du ngoạn.

...

Sáng hôm khởi hành. Khi Hi Bình và chúng nữ chuẩn bị lên đường, một người nam không ra nam, nữ không ra nữ bước vào Trường Xuân Đường.

“Thánh chỉ tới.” Giọng nói the thé của Thường công công cất lên.

Nghe có thánh chỉ, Hy Bình và chúng nữ vội quỳ xuống tiếp chỉ.

“Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết ‘Thái hậu và hoàng hậu rất nhớ công chúa Đường Tư. Trẫm cũng có việc cần bàn với phò mã. Nay triệu phò mã và công chúa lập tức vào cung’. Khâm thủ.”

“Hắc hắc, thái hậu và hoàng hậu nhớ công chúa hay nhớ ta đây.” Hy Bình cười gian.

Nhìn bộ mặt gian tà của Hy Bình, Đường Tư trừng mắt nhìn hấn, ra hiệu như vẽ “đêm nay thiếp cho chàng biết tay!”

“Các lão bà, chúng ta tạm tới Hoàng thành, sau khi ta xong việc sẽ du ngoạn đến Thiên Trúc.”

2. Chương 2 Tình Ái Chi Thần

Hoàng thành, trong tấm cung của hoàng thượng, Hi Bình và hoàng thượng đang “đàm luận”.

“Muội phu, người có biết ta triệu người vào cung có việc gì không?” Hoàng thượng cất tiếng. Câu nói này khiến Hi Bình chột dạ. “Con mẹ nó, tiểu tử này, có chuyện gì xảy ra rồi chẳng?”

“Hoàng huynh, Hi Bình thật không biết.” Nghĩ một đặng, nói một kiểu, ai đứng trước vua cũng ít dám nói thật lòng mình a.

“Ta... nói ra thật xấu hổ, ta bây giờ đã vô lực rồi.” Hoàng thượng thở dài, đôi mắt nhắm lại tỏ vẻ bất lực. “Suốt ba năm nay, ta không thể làm được chuyện ấy. Dù dùng nhiều loại thuốc tráng dương cũng không có tác dụng. Ta gọi muội phu vào đây cũng vì việc này.”

“Hả, tiểu kê kê của tiểu tử này đã hỏng rồi sao. Thật làm mất mặt nam nhi.” Hi Bình thầm nghĩ.

“Suốt ba năm qua ta đã suy nghĩ rất nhiều. Ta là vua một nước, có ba nghìn mỹ nữ, phi tử nhiều vô số. Họ đều mong ta một lần ban ân cho họ, mà ta lại vô năng không thể làm được. Nhìn những bông hoa tươi thắm đó ngày ngày héo mòn trong hậu cung khiến lòng ta đau xót. Ta đã quyết định rồi, những cung nữ còn là xử nữ, ta sẽ cho xuất cung. Những phi tử chưa được sủng ái, ta sẽ đem ban tặng cho chiến tướng có công. Còn những ai đã được ta lâm hạnh, ta sẽ giữ lại trong cung.” A, a... việc này không những làm giảm chi tiêu trong hoàng cung mà còn giúp cho rất nhiều con người không phải sống trong cảnh bất hạnh. Vị hoàng đế này thật thức thời a.

“Hi Bình, người có nhớ trong địa lao ở Đại Địa Minh ta đã nói gì không? Lời ta nói không phải chuyện đùa. Nay ta muốn người hãy làm theo lời ta nói.”

“Hoàng huynh, việc này...” Hi Bình sững sốt. “Con mẹ nó, người không đáp ứng được nữ nhân của mình, lại muốn lão tử giúp người sao, định hại chết lão tử à.” Hi Bình thầm chửi trong lòng.

“Lời vua không nói chơi. Ta quyết định rồi, ta không muốn những ái thiếp của ta phải sống trong cảnh cô đơn suốt quãng đời còn lại. Ta cũng muốn tìm một nam nhân thỏa mãn cho họ, mà về phương diện này, chỉ có muội phu mới làm được mà thôi.”

“Hi Bình, người vốn không phải là người. Không có quy tắc lễ giáo nào trói buộc được người. Cũng không có luân lý đạo đức nào quản được người. Người là ái tình chi thần, sinh ra để thỏa mãn nữ nhân. Vì vậy, ta cầu khẩn người hãy thay ta ban ân cho bọn họ. Ta thật không cam tâm nhìn họ chết mòn trong hậu cung.”

“Hi Bình, người không được từ chối. Việc phát sinh giữa người với thái hậu và hoàng hậu, ta biết cả rồi. Ta không nỡ trách mẫu hậu và hoàng hậu, họ cũng chỉ là nữ nhân thôi, sao có thể chịu được sự cô quạnh đó. Ta càng không thể trách người. Không có người, vương triều này đã sụp đổ rồi. Không có người, ta đã không có người nối dõi. A... Người đừng kinh ngạc thế, ta biết Long nhi không phải con trai ta, nhưng ta coi nó như con trai mình vậy. Ta sẽ bồi dưỡng cho nó trở thành một minh quân. Đó là tâm nguyện lớn nhất của ta bây giờ.”

“Hoàng thượng, người đúng là một minh quân. Người là người đầu tiên khiến Hi Bình thấy phục.” Con mẹ nó, cái lưỡi không xương.

“Hi Bình, người có thể lui. Nếu thái hậu và hoàng hậu muốn, người hãy đáp ứng hai người. Ta không muốn họ phải đau khổ. Nhưng Hi Bình, hãy nhớ, ta không muốn có thêm đệ đệ hay nhi tử nữa đâu.” Hoàng thượng cười nói. Tâm tư của người vui đi rất nhiều.

...

Hi Bình lặng lẽ tiến về cung của Đường Tư. Thái hậu và hoàng hậu đã đợi sẵn ở đấy. Lòng xuân đang rộn ràng.

Hi Bình nói lại lời hoàng thượng vừa nói. Ai cũng trầm tư suy nghĩ.

“Hi Bình, người tính sao?” Hoàng hậu phá vỡ bầu không khí im lặng.

Hi Bình không nói gì.

“Nếu đó là ý của hoàng huynh, chàng nên đáp ứng. Những phi tử đó sống thật khổ. Nhớ lại thời gian phải xa chàng, Tư thật không muốn sống.”

“Vậy thì, mỗi lần người đến Hoàng thành. Ta sẽ sắp xếp để người hoan hảo với bọn họ. Người sẽ là tình lang, mộng lang của bọn họ.” Thái hậu nói.

Tâm tư Hi Bình thanh thản hơn rất nhiều. Được nữ nhân ủng hộ thì có việc gì hần không dám làm.

“Và là tình lang của các nàng nữa chứ” Hy Bình vừa nói vừa cười, lao đến tam nữ.

“Hỗn đản...” Hoàng hậu mắng yêu. Chiến tranh lại nổ ra, dữ dội, khốc liệt nhưng rất tình cảm.

...

Hi Bình và chúng nữ ở lại Hoàng thành một tuần. Ngày thì vui vầy với thê tử, đêm thì vào cung làm mộng lang của đám phi tử trong hậu cung. Hoa viên trong hậu cung lại vang lên tiếng cười đùa. Ba năm rồi mới có tiếng cười đùa. Chà... nếu có vị quân vương nào có thể khiến phi tử nào sáng hôm sau cũng mệt mỏi vô lực thì làm gì phải lo lắng việc các phi tử tranh giành quyền lực nữa chứ...

Các phi tử trong hậu cung cũng biết chuyện hoàng thượng giờ đã vô năng, nên hoàng thượng đã mời phò mã vào cung giúp đỡ các nàng. Ánh mắt của đám phi tử dành cho hoàng thượng không còn là oán trách nữa mà là sự ngưỡng mộ. Ngưỡng mộ một người đàn ông phi thường. Họ cũng tự hiểu việc này liên quan đến danh dự hoàng gia, không ai dám đem việc này ra để bàn tán cả. Tất cả đều theo sự sắp đặt của hoàng hậu, tất cả đều mong chờ ngày tình lang đến.

...

Nhân tiện việc Hi Bình sang Thiên Trúc, hoàng thượng đã phong cho Hi Bình làm sứ giả thiên triều, lệnh sang Thiên Trúc để thể hiện thần uy của thiên triều, khẳng định sức mạnh của thiên triều về mọi mặt, đặc biệt là năng lực đàn ông, ha ha.

Hành trình của Hi Bình và chúng nữ sang Thiên Trúc diễn ra rất chậm chạp. Đến đâu cũng dừng chân ngắm cảnh nên cũng không biết bao giờ mới tới nơi.

Tối tối, khách điểm nào chứa đoàn người của Hi Bình thì người trong khách điểm được một đêm mất ngủ. Sáng sáng, những đôi mắt mệt mỏi nhìn Hi Bình như một con quái vật. Nhìn chúng nữ nhân của Hi Bình ai cũng xinh đẹp tựa tiên giáng trần, lại chứng kiến năng lực bền bỉ vô song của Hi Bình, dân địa phương và các thương nhân liền tặng Hi Bình danh xưng “Tình ái chi thần”. Câu chuyện của Hi Bình được các thương truyền tụng khắp nơi, tiếng đồn về “Tình ái chi thần” nhanh chóng vang đến nước Thiên Trúc.

...

Thiên Trúc, tại một tửu lâu, một đám thương nhân đang kể câu chuyện về “tình ái chi thần”.

“Mẹ nó, bốc phét, làm gì có nam nhân nào một đêm hoan hảo với nhiều nữ nhân như thế. Lão gia không tin.”

“Đúng, làm gì có nam nhân nào như vậy. Nam nhân Thiên Trúc chúng ta vốn cường hãn cũng chỉ có thể thỏa mãn bốn người. Nam nhân Trung Nguyên làm gì có sức lực như vậy.”

“Ta nghe nói cái đó của bọn nam nhân Trung Nguyên chỉ bằng một nửa của chúng ta, làm gì có chuyện giỏi hơn chúng ta trong việc đẩy được.”

“Hắn mà là ‘tình ái chi thần’ thì ta là ‘đại tình thánh’ ha ha...”

Tiếng nói cười tục tũ không ngớt vang lên trong tửu lâu.

“Rầm” Một nam tử to lớn đập mạnh tay vào bàn.

“Con mẹ nó, các người bốc phét đủ chưa. Các người là hạng người gì mà dám so sánh với chủ nhân của ta. Người mà đến đây, người đâm cho đầu các người thành đầu heo hết.”

“Bố Lỗ Tư, người nói ‘tình ái chi thần’ là chủ nhân của người.”

“Chứ sao, chủ nhân của ta là quyền vương vô địch, là tình ái chi thần. Ta đã tận mắt chứng kiến người làm 25 mỹ nữ Ba Tư chúng ta phải khóc lóc xin hàng. Mỗi lần trông thấy người là bọn họ lại lao vào nguyện xin được chết dưới cây thương của người ha ha”

“Con mẹ nó ta không tin, nếu chủ nhân của người có thể khiến Ấu Xảo thỏa mãn, ta sẽ gọi hắn là tình ái chi thần.”

“Hừ, các người cứ chờ xem.”

Mỹ nữ đeo mạng ngồi cùng bàn Bố Lỗ Tư lên tiếng: “Bố Lỗ Tư, Hi Bình đến đây thật sao?”

“Người có thể làm được như thế, chỉ có thể là chủ nhân Hi Bình mà thôi. Đại Ny, người sao vậy?”

3. Chương 3 Gặp Lại Đại Ny

Một buổi trưa nắng, một đoàn người chậm rãi tiến vào Hoàng thành nước Thiên Trúc. Đi đầu là một nam nhân trông vô cùng oai phong, miệng luôn mỉm cười một cách tà dị. Hắn cưỡi một con ngựa màu đen, lưng đeo một thanh đao kỳ dị. Bên phải hắn có sáu người con gái, trang phục rất lạ. Bên trái là sáu người con gái khác, ăn mặc theo kiểu người Trung Nguyên. Tụ chung lại mười hai người này rất xinh đẹp. Theo sau là một đoàn xe có lính đi kèm hai bên.

Đoàn người lạ mặt khiến dân chúng rất hiếu kỳ. Một cô gái Thiên Trúc thầm nghĩ: “Nam nhân lãnh tuấn cưỡi con ngựa màu đen, xung quanh có nhiều nữ nhân xinh đẹp...” Như chợt phát hiện ra điều gì đó, cô chợt hét lên: “A...a... Tình ái chi thần.”

Đám người Thiên Trúc chợt tỉnh ra, đây giống như vị tình ái chi thần do đám thương nhân kể lại. Những tiếng hô không ngừng vang lên “Tình ái chi thần, tình ái chi thần...”

Đám dân Thiên Trúc trong kinh thành nghe theo tiếng gọi đều ùn ùn kéo đến cổng thành để xem vị “tình ái chi thần” vang danh này ra sao.

Đám dân chúng hiếu kỳ vây quanh lấy đoàn người. Hi Bình không hiểu chúng đang hò hét cái gì. Ô Long đứng lên hí vang một tiếng. Mộng Cơ thấy vậy bèn lên tiếng: “Dân Thiên Trúc đang gọi chàng là ‘tình ái chi thần’, họ có vẻ rất sùng bái chàng.”

“Ha ha, ta là quyền vương ca thần vô địch, là thiên tài, là đại tình thánh mà, ha ha”. Hi Bình cười sung sướng.

“Được, nhân dịp này, ta thật muốn hát cho đám người này nghe.” Hi Bình cao hứng nói.

“Không được” Chúng nữ đồng thanh nói.

Nguyên, nam nhân cưỡi ngựa đen đó chính là Hi Bình. Sáu nữ nhân đi bên phải ăn mặc kỳ lạ chính là sáu người Nguyên Chân. Sáu người đi bên trái Hy Bình là Lôi Phượng, Lãnh Như Băng, Vuơ Túy, Đường Tư, Lương Lệ Quỳnh và Mộng Cơ.

Đoàn người Hi Bình cứ tắc nghẹt ở cổng thành. A, được sùng bái quá cũng khổ a.

Một nam nhân to lớn đang đẩy từng người ra, cổ chen lên, miệng không ngớt nói tiếng Trung Nguyên: “Chủ nhân, chủ nhân, đúng là chủ nhân rồi.”

“A, Bồ Lỗ Tư, tiểu tử người, đến đón ta à.” Hi Bình lên tiếng.

“Bồ Lỗ Tư, mau mau đưa chúng ta ra khỏi đây. Chủ nhân đang muốn hát đấy.” Mộng Cơ nói.

Mặt Bồ Lỗ Tư tái mét, hần vội nắm dây cương Ô Long, hô hào bằng tiếng Thiên Trúc, đại ý là yêu cầu đám dân Thiên Trúc tránh ra cho tình ái chi thần đi. Ca hát thực sự là thứ vũ khí đáng sợ nhất của Hi Bình.

Bồ Lỗ Tư vừa đi vừa nói với Hi Bình: “Chủ nhân, Bồ Lỗ Tư sẽ đưa chủ nhân đến trang viện của Bồ Lỗ Tư. Bồ Lỗ Tư đã chuẩn bị một căn phòng thật lớn, có một cái giường thật lớn để chủ nhân nghỉ ngơi.”

“Ha, tiểu tử, sao ngươi biết ta sắp đến vậy?”

“Chủ nhân, người chưa đến nhưng dân chúng Thiên Trúc đã đồn thổi có một vị ‘tình ái chi thần’ đang đến đây. Nam nhân cường hãn như thế thì chỉ có chủ nhân của Bồ Lỗ Tư này thôi.” Bồ Lỗ Tư nói đầy vẻ tự hào.

“Ha, ngươi thông minh gần bằng thiên tài ta rồi đấy.” Trời, Hi Bình đại thiên tài mặt dày vô sỉ.

...

Trang viện của Bồ Lỗ Tư cũng bề thế không kém gì Trường Xuân Đường. Hi Bình không ngờ cái tên chuyên đi dăng xử nữ để kiếm tiền như hần cũng có cơ ngơi thật không nhỏ. Đúng là ngành làm ăn không vốn có khác, hắc hắc.

Bồ Lỗ Tư an bài cho đám lính trú tạm ở ngoài. Sau đó sai gia nhân đưa thê tử của Hy Bình vào “đại tràng” (căn phòng Bồ Lỗ Tư làm cho Hi Bình gọi là “đại tràng”) nghỉ ngơi.

Chúng nữ sau một ngày đi đường mỏi mệt, niềm mong mỏi lớn nhất tất nhiên là có một cái giường êm ấm để ngủ rồi. Chẳng ai bảo ai, tất cả đều nhanh chóng kiếm một chỗ nằm cho mình.

Sau khi chúng nữ đi hết, Bồ Lỗ Tư mới dám hỏi Hi Bình: “Chủ nhân, để Bồ Lỗ Tư đi tìm cho chủ nhân vài xử nữ.”

“Thôi, không cần. Ta đến đây không phải để lập diễm. Ta không nghĩ sẽ lấy thêm nữ nhân nữa.” Hi Bình trả lời.

Ừnh, lời Hi Bình nói như tiếng sấm bên tai Bồ Lỗ Tư. “Chủ nhân mà không lấy thêm nữ nhân thì mặt trời mọc đằng tây.” Hần nghĩ thầm.

Nhìn vẻ mặt trầm ngâm của Hi Bình, Bồ Lỗ Tư chợt đoán được vài phần tâm ý Hi Bình.

“Chủ nhân, Đại Nỵ rất nhớ người. 5 năm nay, Đại Nỵ không hoan hảo với nam nhân nào cả. Bồ Lỗ Tư nghĩ nàng ấy yêu chủ nhân rất sâu đậm.” Bồ Lỗ Tư than thở.

“Bồ Lỗ Tư, đưa ta đi gặp Đại Nỵ.” Trong lòng Hi Bình chợt hiện lên những hình bóng, những mỹ nữ sẵn sàng hiến thân cho hần mà hần lại không màng đến. Đó là Đại Nỵ và Mỹ Hạnh Tử. “Đại Nỵ giờ không còn là vợ của Tứ Cửu nữa, ta dung nạp với nàng ấy chắc cũng không có lỗi với Tứ Cửu. Còn Mỹ Hạnh Tử, 5 năm rồi, khẩu vị của thiên tài ta cũng có thay đổi chút ít.”

(Lời tác giả: Hi Bình 5 năm trước không thích Mỹ Hạnh Tử vì tác giả LD không thích gái Nhật. Nhưng 5 năm sau vận đổi sao rồi, vô lại công tử tôi lại rất thích gái Nhật. Vì thế Hi Bình không thể không thích. hắc hắc, quyền hai sẽ là Đông Dương du ký. hắc hắc)

Trong lòng Hi Bình có chút hưng phấn. “Sau khi về Trung Nguyên ta sẽ đến Đông Dương.”

Hi Bình và Bồ Lỗ Tư vừa đi vừa tán đủ chuyện. Chủ yếu là chuyện về các mỹ nữ. Chẳng mấy chốc, Hi Bình đã đến nơi Đại Nỵ ở. Nơi Đại Nỵ ở là một căn phòng tĩnh mịch nằm trong hoa viên của trang viện. Hi Bình ra dấu cho Bồ Lỗ Tư lui đi, còn mình thì lặng lẽ bước vào phòng.

Căn phòng bố trí đơn giản. Một bộ bàn ghế cũ. Trên bàn đặt một chiếc gương, mặt gương phủ đầy bụi. Có vẻ rất lâu rồi chủ nhân chiếc gương không ngó tới nó. Góc phòng có một chiếc giường. Trên giường có một

mỹ nữ đang yên giấc. Nàng mặc một bộ quần áo thô dày che giấu các đường cong cơ thể, thật sự rất không hợp với nàng. Hơi thở nàng đều đặn, nhẹ nhàng. Mỹ nữ đó đúng là Đại Ný.

Hi Bình tiến gần đến giường, ngắm nhìn khuôn mặt nàng. 5 năm không gặp, Đại Ný đã thay đổi quá nhiều. Vẫn còn đó những đường nét xinh đẹp, nhưng gương mặt nàng trông thật khắc khổ, héo mòn. Hi Bình cảm giác các đường cong cơ thể nàng cũng không còn như xưa. Mắt nàng nhắm lại. Hi Bình nhẹ sờ tay xuống gối. Gối nàng vẫn còn ẩm ướt và có mùi ẩm mốc. Đường như nàng đã khóc rất nhiều và khóc rất thường xuyên.

“Sao nàng phải dày vò mình như vậy.” Trong lòng Hi Bình dâng lên một cảm giác cay cay nơi sống mũi. Chưa bao giờ Hi Bình cảm nhận được tình yêu Đại Ný dành cho mình lại sâu sắc như bây giờ. Mắt Hi Bình đã nhắm lại. Lần duy nhất Hi Bình khóc là khi nghe ngũ nữ bị hại chết. Lần này Hi Bình lại khóc sao.

Hi Bình ngồi xuống bên giường, đôi tay nhẹ nhàng vuốt từng sợi tóc ra khỏi gương mặt Đại Ný. Đôi môi nàng khô quá, nàng thật tiêu tụy. Hi Bình vuốt ve gương mặt Đại Ný, thật ôn nhu, đầy tình cảm.

Đại Ný cảm thấy có một bàn tay nam nhân đang vuốt ve nàng. Lâu rồi nàng không có cảm giác này. Môi nàng mấp máy hai tiếng: “Hi Bình”.

Mắt nàng khẽ mở, nam nhân trước mặt nàng, nam nhân anh tuấn đó, chính là Hi Bình, là nam nhân duy nhất nàng yêu thương. Nàng bừng tỉnh, đây không là mơ, đây là thật. Hi Bình đang bên cạnh nàng, đang vuốt ve nàng.

Đại Ný òa khóc, hai tay ôm lấy Hy Bình. Hi Bình cũng ôn nhu ôm lấy Đại Ný vào lòng.

“Đại Ný, đừng khóc nữa. Sao nàng lại dày vò mình như vậy.” Hi Bình vuốt nhẹ lên tấm lưng của Đại Ný. Nàng thực sự rất gầy.

“Đại Ný, Đại Ný...” Đại Ný nói trong thổn thức. “Không đêm nào thiếp không nhớ tới chàng, không đêm nào thiếp không mơ về chàng. Nhưng giấc mơ nào cũng là cơn ác mộng. Giấc mơ nào chàng cũng không cần Đại Ný. Nhiều khi Đại Ný đã muốn chết, nhưng Đại Ný vẫn hi vọng một ngày nào đó chàng sẽ đến bên Đại Ný, ôm lấy Đại Ný.”

“Giờ ta sẽ ở bên nàng. Giờ ta sẽ chăm sóc nàng. Mãi mãi.” Hi Bình thật sự cảm nhận được tình yêu nữ nhân này dành cho mình. Một tình yêu rất chân thật, rất sâu sắc.

“Đại Ný, đừng khóc nữa, ta có một yêu cầu, không, một mong muốn mới đúng.” Hy Bình nói.

“Chàng muốn gì.” Đại Ný lo sợ hỏi Hi Bình. Nàng đang sợ hãi Hy Bình sẽ rời bỏ nàng.

Như cảm nhận được suy nghĩ của Đại Ný, Hi Bình ôm nàng chặt hơn, thủ thủ vào tai nàng: “Ta muốn Đại Ný múa thoát ý cho ta xem.”

“A...” Gương mặt Đại Ný đỏ bừng. Rất lâu rồi đôi má này mới đỏ như vậy. “Nhưng giờ Đại Ný rất xấu. Chàng sẽ không thích Đại Ný ô ô” Đại Ný lại khóc.

“Không, Hi Bình này nói thật lòng rằng, đây chính là lúc ta yêu nàng sâu sắc nhất. Cảm nhận được tình cảm nàng dành cho ta khiến tim ta rung động.”

“Thật chứ...”

“Thật.”

Đại Ný khẽ lùi lại, người rung rinh mấy cái, từng mảnh vải lần lượt rơi xuống. Đến khi hoàn toàn lộ thể, Đại Ný khẽ nói: “Thiếp bây giờ thật sự rất xấu.”

“Không, ta đã xem nàng múa thoát ý ba lần. Và lần này, ta thấy nàng thật xinh đẹp. Đại Ný, hãy đến đây với ta. Hay giúp phu quân nào cởi quần áo nào. Ta thật không quen với việc này.” Hi Bình cười gian xảo.

...

Tiên động đóng cửa 5 năm vì một người. Nay cửa động lại mở ra chỉ vì một người.

4. Chương 4 Dung Nạp Đại Ny

Từng mảnh vải trên người Hi Bình được Đại Ny cởi ra. Cơ thể hoàn mỹ của Hi Bình luôn khiến Đại Ny kinh ngạc. Trên người Hi Bình chỉ còn mỗi chiếc khố quần. Dù đã nhiều lần nhìn thấy Hi Bình lồ lộ thể, nhưng Đại Ny vẫn e sợ cự vật ẩn dưới cái khố kia. Không biết khi nó tiến nhập vào mật động của nàng thì sẽ thế nào.

Cảm nhận thấy sự ngập ngừng của Đại Ny, Hi Bình liền động thủ trước. Tả thủ của Hi Bình kéo nàng vào lòng, tiện thể ma trảo tấn công luôn kiều đồn của Đại Ny.

“Thực sự vẫn rất đàn hồi a.” Hi Bình buột miệng nói.

“Hi...Bình...” Đại Ny khê rên rỉ.

Hữu thủ của Hi Bình ôm lấy nàng, đôi song nhũ của nàng bị ép chặt lên bộ ngực trắng kiện của hắn. Môi tìm môi, lưỡi tìm lưỡi. Chẳng mấy chốc, lưỡi của Hi Bình đã cuốn lấy lưỡi của Đại Ny, dịch vị hai bên hòa quyện với nhau.

Đại Ny sau chút ngập ngừng, liền nhanh chóng đáp trả sự tấn công của Hi Bình. Ngọc thủ vuốt ve khuôn mặt lãnh tuấn của Hi Bình, chiếc lưỡi điêu luyện đáp trả sự công kích.

Bị kích thích, cự vật trong khố quần Hi Bình vươn lên mạnh mẽ. Hi Bình ôm chặt Đại Ny hơn khiến tiểu huynh đệ của hắn ép lên tiểu phúc phẳng lỳ của Đại Ny.

“A... thật là to.. thật là nóng.” Đại Ny thầm nghĩ. Nàng đưa ngọc thủ xuống nhẹ nhàng hời thăm tiểu huynh đệ của Hi Bình.

Tiểu huynh đệ của Hi Bình bị ngọc thủ của Đại Ny mê hoặc. Song thủ của Hi Bình liền chuyển xuống xoa bóp kiều đồn của Đại Ny.

Không còn được ôm chặt nữa, Đại Ny bất ngờ dùng lực đẩy nhẹ Hi Bình xuống giường. Hi Bình không chút phòng bị liền ngã xuống giường. Trường thương vươn lên mạnh mẽ.

“Để Đại Ny giúp chàng.” Đại Ny yêu kiều nói. Nàng cúi xuống, hôn nhẹ lên tiểu huynh đệ của Hi Bình miệng thốt lên: “Thật hùng dũng.” Dứt lời, nàng ngậm lấy cự vật to lớn đó, dùng đầu lưỡi mê hoặc làm Hi Bình đắm chìm trong khoái lạc.

“A...a...” Hi Bình khê thốt lên. Từ người chủ động bỗng bị rơi vào thế bị động, bản tính nam nhân trong Hi Bình bùng dậy. Hi Bình đứng dậy, bế Đại Ny lên, ép nàng dựa sát vào tường. Tả thủ đỡ dưới kiều đồn của Đại Ny. Mấy ngón tay tiện thể thăm hiểm tiên động của nàng. Hữu thủ không ngừng xoa bóp song nhũ trong khi đầu lưỡi Hi Bình không ngừng liếm láp lớp da bánh mật trên cổ Đại Ny.

Tình thế xoay chuyển bất ngờ, nhưng Đại Ny rất biết thời cuộc. Hai chân nào khéo léo cặp lấy hông của Hi Bình, song thủ vuốt ve tấm lưng của Hi Bình. Miệng nàng không ngừng rên rỉ.

Với sức mạnh vô bì, tả thủ của Hi Bình nâng cả người Đại Ny lên, hữu thủ đỡ lấy lưng nàng còn miệng Hi Bình chuyển xuống hời thăm nhũ hoa của Đại Ny.

Đại Ny có mái tóc dài, lớp da bánh mật, nhũ hoa hồng hồng, vùng tam giác huyền bí cỏ mọc đen mượt thật sự khiến nam nhân phát cuồng lên. Và Hi Bình cũng đang muốn phát cuồng lên rồi.

Cự vật của Hi Bình liên tục chà sát trước cửa động của Đại Ny. Đại Ny dường như đã không chịu nổi, khê rên rỉ: “Hi... Bình... thiếp muốn... thiếp muốn...”

Nước từ tiên động của Đại Ny chảy ra thấm ướt trên chân của Hi Bình.

“Đại Ny, nàng thật hư a ha ha” Hi Bình cười cợt nhả.

“Ừ, Đại Ny chỉ hư với chàng thôi. Hãy giúp thiếp đi.” Giọng nói Đại Ny hết sức gợi tình.

“Được, tiểu Ny của ta.”

Hữu thủ của Hi Bình đưa xuống, tìm đường cho trường thương nhập động.

“A, sao chỗ đó của nàng bé vậy.” Hi Bình hỏi.

“Xấu xa... ư ư...”

“Ha ha... ta vào đây.”

Hi Bình đẩy mạnh. Tiểu huynh đệ của hắn chính thức bước vào động tiên.

“Ư ư...” Đại Ny rên rỉ.

Cửa động tuy bé nhưng lại rất sâu và dài. Trường thương của Hi Bình bị bó chặt đem lại cảm giác thống khoái tột cùng.

“a a.. đau Đại Ny. Sao chàng bỗng biến lớn vậy” Đại Ny bỗng la lên.

Quả thật, sau khi nhập động. Tiểu huynh đệ của Hi Bình đang to lên. Cho đến khi Hi Bình cảm thấy Đại Ny không thể chịu đựng được thêm nữa thì mới bắt đầu tiến hành cuộc thảo phạt.

“Đại Ny, ta đem cho nàng sự khoái cảm lớn nhất. Ta sẽ làm thỏa mãn nàng, sẽ yêu nàng suốt đời.”

Mật động của Đại Ny bị tấn công mạnh mẽ. Nhưng cú đẩy hông của Hi Bình đem đến cho Đại Ny sự khoái cảm xen lẫn chút đau đớn. Nhưng quan trọng nhất, Đại Ny cảm nhận được tình yêu của Hi Bình dành cho mình trong mỗi lần tiến công.

Chẳng mấy chốc, nàng bắt đầu mê sảng. Nàng thốt lên không ngừng những từ ngữ kỳ lạ.

Nàng không nhớ nàng đã dâng trào cao triều bao nhiêu lần. Hi Bình liên tục tấn công, ngày càng nhanh, ngày càng mạnh bạo. Nàng biết rằng từ giờ mình sẽ hạnh phúc, nam nhân này chính là chỗ dựa của nàng.

“Hi Bình, thiếp không chịu nổi nữa rồi.” Nàng cảm nhận thấy một sự khoái cảm lớn nhất đang xâm chiếm khắp người nàng. Nàng rên lên rồi ngất đi trong sự sung sướng. Người nàng đổ xuống Hi Bình. Trên môi đọng một nụ cười. Nụ cười thỏa mãn. Một giọt lệ lăn trên gò má. Giọt lệ hạnh phúc.

Hi Bình biết Đại Ny đã ngủ gục, bèn khẽ rung mình xuất khí trong mật động nàng, rồi bế nàng lên giường. Đôi tay to lớn nhẹ nhàng ôm lấy nàng vào lòng. Hi Bình cũng nhắm mắt đi vào giấc mộng.

...

Chúng nữ khi tỉnh dậy không thấy Hi Bình đâu. Đã đến giờ ăn tối mà không rõ Hi Bình đang ở chỗ nào, trong lòng có chút lo lắng. Sau đó chúng nữ được Bồ Lỗ Tư kể Hi Bình đi tìm Đại Ny, lại được nghe kể cuộc sống 5 năm qua của Đại Ny, trong lòng chúng nữ xuất hiện sự đồng cảm. Mặc nhiên, chúng nữ coi Đại Ny như một tỷ muội của mình, quên đi mọi ân oán xưa.

...

Bồ Lỗ Tư biết Hi Bình muốn dành nhiều thời gian cho Đại Ny nên dặn gia nhân trong trang viện không được làm phiền.

Khi đến bữa tối, một nha hoàn trong trang viện mang khay thức ăn đến phòng Đại Ny. Nha hoàn này rất tò mò không biết cái đó của “tình ái chi thần” trông như thế nào nên đã trái lời Bồ Lỗ Tư, cất tiếng khêu gọi: “Tình ái chi thần, Đại Ny, đã có bữa tối rồi.”

Cửa phòng bật mở, một nam nhân lỏa thể xuất hiện.

Nhìn thấy cự vật hùng dũng của Hi Bình, nha hoàn đó bị dọa đến phát hoảng. Từ đó, tin tức về cự vật hoành tráng của “tình ái chi thần” bắt đầu lan truyền khắp Thiên Trúc.

Thấy thái độ hoảng sợ của nha hoàn, Hi Bình cười nhạt rồi mang khay thức ăn vào.

“Đại Ny, có bữa tối rồi, mau dậy ăn nào.” Hi Bình ôn nhu gọi.

“Đại Ny không dậy nổi, mau giúp Đại Ny.” Đại Ny nũng nịu.

“Để ta bón cho nàng. Ha ha. Nàng phải ăn cho nhiều, rồi sinh cho ta một hài tử có làn da đẹp như nàng.”

“Ừ...” Đôi má Đại Ny ửng hồng, đôi lông mi khẽ rung động.

Đang ăn, Hi Bình chợt hỏi:” Đại Ny, sao nàng lại ở trong trang viện của Bồ Lỗ Tư?”

“Hi Bình, Bồ Lỗ Tư vốn là người Ba Tư. Hắn đích thị là một tay đi buôn gái. Không biết hắn đã hại bao nhiêu cô gái rồi.”

“Con mẹ nó, tiểu tử này làm nghề bất lương thật.”

“Nam nhân ở Ba Tư hận Bồ Lỗ Tư đã đưa rất nhiều nữ nhân xinh đẹp ở Ba Tư sang quốc gia khác nên đã đuổi hắn ra khỏi nước. Nhưng với số tiền kiếm được, hắn đến Thiên Trúc và có một cuộc sống rất tốt lành ở đây. 5 năm trước, Đại Ny gặp hắn. Hắn đoán Đại Ny là thê tử của chàng nên mang Đại Ny về chăm sóc rất tốt.”

“Vì công lao này, quyền vương ta tạm tha không biến đầu hắn thành cái đầu heo.” Hi Bình dương dương tự đắc nói.”

“Gia đình Đại Ny đã thất lạc. May mà gặp Bồ Lỗ Tư chứ không giờ này Đại Ny không biết thế nào, và chắc sẽ không gặp được chàng ô ô...” Đại Ny bật khóc.

“Đừng khóc, chuyện cũ đã qua rồi. Giờ ta đang ở bên nàng đây.”

Sau này, Hi Bình biết được rằng, 5 năm trước, Bồ Lỗ Tư tình cờ gặp Đại Ny. Thấy Đại Ny có nhan sắc, Bồ Lỗ Tư định lừa nàng đem bán. Nhưng khi thấy Đại Ny thường hay lẩm bẩm:” Hi Bình, Hi Bình” thì hắn biết Đại Ny không là thê tử Hi Bình thì cũng tất có liên quan đến chủ nhân của hắn. Vì vậy hắn đối xử với Đại Ny rất cẩn thận. Hi Bình rất vui, quyết đem tài năng ca hát của mình ra truyền cho Bồ Lỗ Tư, nhưng lần nào hắn cũng chạy mất tích.

Sáng hôm sau, Hi Bình bế Đại Ny về “Đại tràng”, giới thiệu tân nương với chúng nữ.

5. Chương 5 Hoàng Thành Nước Thiên Trúc

Vương cung của Đạt Ma Nhĩ hoàng đế Thiên Trúc thật quá sức xa hoa, thể hiện sự uy quyền và giàu sang của quốc vương. Mỗi viên gạch đều được dát vàng, mỗi cung điện đều rất nguy nga tráng lệ.

Luật lệ ở Thiên Trúc cũng không hà khắc như ở trung nguyên. Các phi tần của quốc vương thường xuyên dạo chơi trong vườn thượng uyển. Các cận thần muốn vào tiếp kiến quốc vương, thì đều phải đi qua khu vườn này. Vì vậy việc các cận thần của vua và các phi tần của vua biết nhau là việc rất bình thường. Tuy nhiên việc gian dâm bị xử rất nặng. Vì vậy, dù các phi tần thường xuyên liếc mắt đưa tình nhưng đám cận thần của Đạt Ma Nhĩ hoàng đế thực không dám làm liều.

Sáng hôm đấy, quốc vương Đạt Ma Nhĩ và cận thần đang chuẩn bị tiếp kiến sứ thần của hoàng đế Trung nguyên.

“Ta nghe nói vị sứ thần của hoàng đế Trung nguyên này được dân chúng khắp nơi gọi là ‘tình ái chi thần’. Không biết thực hư thế nào? ”

“Thần cũng nghe đồn thế.” Một lão thần tóc bạc lên tiếng.

“Thần cũng nghe vậy.” Một vị quan bụng phệ phụ họa theo.

Rồi trong triều nhao nhao những tiếng phụ họa, những lời vỗ mông ngựa, nịnh hót. Toàn lời rầm rúi.

“Thế rốt cuộc vị ‘tình ái chi thần’ này có lợi hại thật không?”

“Thưa quốc vương cao quý, nhà của thần ở gần nơi vị ‘tình ái chi thần’ đó sống. Thực sự là mấy đêm này thần thật không ngủ yên. Đêm nào cũng có những âm thanh ân ái phát ra khiến đám thê tử của thần hành thần muốn chết.” Một vị cận thần có mái tóc muối tiêu trầm ngâm nói.

“Thực lợi hại như vậy sao?” Đạt Ma Nhĩ quốc vương mỉm cười. “Nếu quả có nam nhân cường hãn như vậy thì thù của ta có thể trả được rồi. Nam nhân này có thể trừ được con đặng phụ Ấu Xảo đó.”

Ấu Xảo là ai? Sao Đạt Ma Nhĩ quốc vương lại thù hằn nàng đến vậy? Lại nói khi ở trong tửu lâu, vài kẻ hoài nghi năng lực của “Ái tình chi thần” nói rằng chỉ khi nào “ái tình chi thần” làm thỏa mãn Ấu Xảo thì chúng mới phục?

Nguyên lai là ba năm về trước, Thiên Trúc xuất hiện một nữ nhân. Nữ nhân này đã làm điên đảo mọi nam nhân của Thiên Trúc. Nói về tư sắc thì khỏi phải bàn, không có sắc đẹp sao làm điên đảo được nam nhân. Nhưng ngoài vẻ bề ngoài, thì thuật trong phòng the của nàng ta hết sức lợi hại.

Không nam nhân nào có thể thỏa mãn được nàng ta. Người giỏi nhất cũng chỉ được nàng ta khen tặng là “tạm được”. Còn nặng nề thì bị nói thẳng là “vô dụng”, “phế vật”.

Hoàng đế Đạt Ma Nhĩ khi nghe đến tư sắc bất phàm của nàng ta, bèn nổi lòng thâu hương muốn tìm đến thưởng thức một phen. Không ngờ lâm trận chưa đầy nửa khắc đã phải đầu hàng. Vì vậy nàng ta tặng cho Đạt Ma Nhĩ hoàng đế 2 từ “vô dụng”.

Đường đường là hoàng đế của một nước, mà bị một nữ nhân chưa đầy 20 tuổi gọi mình là “vô dụng” thì thật quá nhục nhã. Giết nàng thì không thể, Đạt Ma Nhĩ không muốn mình thành thiên cổ hận trong mắt nam nhân Thiên Trúc. Vì vậy, hoàng đế cũng chỉ mong mỗi tìm được một nam nhân có thể làm nàng ta phải khóc lóc cầu xin.

Cách đây một năm, Đạt Ma Nhĩ bắt được một tên nô lệ da đen to lớn vô cùng cường hãn. Khi cho tên nô lệ này hoan hảo với nữ nô lệ khác, hắn đã ngủ cùng một lúc với gần 20 nữ nhân. Điều này khiến Đạt Ma Nhĩ rất vui mừng. Ngài nghĩ rằng ngày trả thù đã đến.

Nhưng hồi ôi, tên nô lệ da đen dù rất cường hãn cũng chỉ chịu được một canh giờ. Dù lực hắn đã kiệt nhưng khi nghe những lời đường mật của Ấu Xảo, hắn lại như con thiêu thân lao vào cuộc chiến. Kết quả hắn đã bị thoái tinh mà chết.

Từ đó Ấu Xảo được dân chúng Thiên Trúc gọi là “Thiên địch của mọi nam nhân”.

Lại nói về Ấu Xảo. Không rõ nàng xuất thân từ đâu, nhưng chắc chắn không phải người Thiên Trúc. Nàng có mái tóc đen và làn da trắng mịn. Đôi mắt lá liễu, hàng mi cong vút, chiếc mũi thẳng, đôi môi xinh xắn và hai gò má cao. Phong nhũ đầy đặn, cao vút. Kiêu đồn nảy nở, đôi chân trường túc, dáng hình uyển chuyển. Tất cả hợp lại làm nên một tuyệt sắc mỹ nữ. Tương truyền mẹ nàng là một nữ nhân Thiên Trúc còn cha nàng là một nam nhân trung nguyên. Mẹ nàng lại có dòng giống từ người Ba Tư và Thiên Trúc. Còn cha nàng có dòng giống từ người trung hoa và một dân tộc phía nam trung hoa, một dân tộc anh hùng nhưng vốn hay bị người trung hoa gọi là An Nam.

Những tinh hoa từ các chủng tộc đã tạo nên một tuyệt sắc mỹ nữ nghiêng nước nghiêng thành.

Do từ bé, nàng đi theo một ma nữ đa tình, học được một loại thuật bí truyền từ ma nữ này, người nàng lại có cấu tạo đặc biệt, nên tài năng ân ái của nàng nhanh chóng vượt qua sự phụ nàng.

Nữ nhân khi học loại thuật này, thường có nhu cầu ân ái rất cao. Vì vậy Ấu Xảo đến Thiên Trúc, mở một thanh lâu, tự biến mình thành một kỹ nữ để có thể thỏa mãn bản thân. Nàng hiểu rằng nếu chỉ chung tình với một nam nhân thì sẽ không bao giờ được hạnh phúc.

Tuy vậy, nàng cũng giống như nhiều thiếu nữ mộng mơ, luôn mong chờ có một ngày có một bạch mã hoàng tử có thể đem hạnh phúc đến cho nàng.

Dù không giữ được tấm thân thuần khiết thì nàng cũng phải giữ được sự thanh bạch. Khi hoan hảo với nam nhân, nàng thường chụp một cái bao làm từ bao tử của lợn lên cự vật của họ để tránh không cho họ phát tiết vào thân thể mình. Thật không ngờ cũng có loại kỹ nữ như thế này. (Ngày nay thì đây, hắc hắc)

Trung Nhân Đài, kỹ viện lớn nhất ở Thiên Trúc, đây chính là nơi Ấu Xảo ở. Trên tầng cao nhất của kỹ viện, trong gian phòng đẹp nhất, một tuyệt sắc mỹ nữ đang ngồi tư lự. Cạnh nàng có một nha hoàn nhỏ tuổi.

“Uyên nhi, ta nghe nói Thiên Trúc vừa xuất hiện một ‘tình ái chi thần’. Người hay ra ngoài nhiều, người có biết gì không?” Tuyệt sắc mỹ nữ lên tiếng.

“Ấu Xảo tỷ tỷ, đúng là Thiên Trúc vừa xuất hiện một ‘tình ái chi thần’. Uyên nhi cũng đã được thấy hần.” Nha hoàn Lệ Uyên trả lời.

“Hần trông thế nào?” Ấu Xảo hỏi.

“Hần rất... hần rất... hần rất lạnh tuấn, lại rất cường hần.” Lệ Uyên đỏ mặt trả lời.

“Người không thích hần rồi đấy chứ, hi hi” Ấu Xảo buông lời trêu đùa.

“Tỷ lại trêu Uyên nhi rồi. Bên cạnh hần có rất nhiều mỹ nữ, hần sao để ý đến Uyên nhi được.” Giọng nói Uyên nhi có chút buồn bã.

“Hần có rất nhiều nữ nhân sao?” Ấu Xảo hỏi tiếp.

“Đúng à, các mỹ nữ đó rất xinh đẹp. Đặc biệt có vài người xinh đẹp không kém gì Ấu Xảo tỷ tỷ.” Lệ Uyên ngây thơ đáp.

“Thật ư?” Thần thái Ấu Xảo có chút ghen tị.

“Nhưng Ấu Xảo tỷ tỷ là xinh đẹp nhất.” Lệ Uyên trả lời. A... ai bảo nữ nhân không thể vượt mong ngựa thế.

“Hi hi... Uyên nhi, ta còn nghe tin đồn hần có thể ngủ với hơn 50 người, lại có tin đồn cự vật của hần rất to lớn.” Nói đến đây, Ấu Xảo có chút đỏ mặt.

“A... Uyên nhi cũng nghe đồn như vậy.”

“Ừm, Uyên nhi, bảo với mẹ già đó ta treo biển không tiếp khách. Nếu ‘tình ái chi thần’ có đến đây thì mau báo cho ta biết.”

“Vâng. Ấu Xảo tỷ tỷ, sao tỷ lại không tiếp khách. Chẳng phải mọi ngày tỷ đều rất cần nam nhân để luyện công sao?”

“Ta có thể kiểm chế sắc dục của mình lại. Nếu quả thật có nam nhân làm ta hạnh phúc, ta nguyện đi theo chàng cả đời dù chàng đối xử với ta thế nào. Ta rất muốn nếm thử tư vị của ‘tình ái chi thần’ đó. Từ giờ ta sẽ giữ thân để đợi chàng đến.”

A... con mẹ nó, kỹ nữ loại này thật hiếm thấy a.

...

Hi Bình và chúng nữ đã đến Thiên Trúc được một tuần nhưng tuyệt nhiên không dă động gì đến việc đi sứ. Ngày thì cùng chúng nữ dạo chơi, đêm thì chiến trận liên miên. Nếu Đường Tư không nhắc nhở, chắc Hi Bình cũng chẳng nhớ đến trách nhiệm quang vinh mà Hoàng huynh vô năng của hần giao cho. Nào là phát uy sức mạnh thiên triều, nào là chứng minh năng lực đàn ông của nam nhân trung nguyên. Phì, cả thế giới chỉ có một kẻ như Hi Bình mà thôi.

6. Chương 6 Hi Bình Ra Oai

Sau một tuần dạo chơi quanh hoàng thành Thiên Trúc, dưới sự nhắc nhở của Đường Tư, Hi Bình quyết định thực hiện trách nhiệm cao cả mà Hoàng thượng giao phó.

“Những việc như thế chỉ có thiên tài ta mới làm được.” Hi Bình nói bằng vẻ chính khí lẫm liệt.

“Vô sỉ. Những việc vô sỉ.” La Mĩ Mĩ thêm vào.

Hi Bình chỉ hừ một tiếng rồi bước đi. Lần nào tranh cãi với Mĩ Mĩ, kẻ chịu thiệt đều là Hi Bình.

Cùng đi với Hi Bình còn có Đường Tư và Lương Lệ Quỳnh. Hi Bình có thể không quan tâm đến bộ mặt của hoàng đế Trung nguyên chứ Đường Tư thì không thể. Dù sao nàng cũng là công chúa của thiên triều.

Tại Trung Nhân Đài, Ấu Xảo quyết định đến tìm gặp “tình ái chi thần”. Nàng mặc một bộ đồ đen mỏng, mạng che mặt cũng màu đen, trông nàng giống một nữ nhân hành tẩu giang hồ hơn là kỹ nữ tuyệt sắc nhất

Thiên Trúc. Nếu nàng đến sớm hơn một chút thì có thể đã gặp được Hi Bình. Vì khi nàng đến trang viện của Bồ Lỗ Tư thì đoàn sứ thần Trung Nguyên đã đến trước Vương cung Đạt Ma Nhĩ hoàng đế rồi.

...

Vương cung Đạt Ma Nhĩ hoàng đế.

Đạt Ma Nhĩ và chúng thần vẫn đang bàn tán về “tình ái chi thần”. Và lần này chủ đề chính là cự vật to lớn của “tình ái chi thần”. Suốt tuần nay, việc bàn tán về “tình ái chi thần” và những chuyện xung quanh tựa hồ còn quan trọng hơn việc bàn quốc gia đại sự, quan trọng hơn việc diệt bọn sơn tặc ở núi Hắc Phong.

“Sứ thần Trung Nguyên, Hoàng Hi Bình xin triều kiến hoàng đế Thiên Trúc uy quyền tối cao.” Tiếng bọn thị vệ liên tục truyền tới.

“Đến rồi, rốt cuộc cũng đến rồi.” Đạt Ma Nhĩ vỗ đùi đến đét một cái. “E hèm, mau truyền sứ thần Trung Nguyên vào.”

“Truyền sứ thần Trung Nguyên Hoàng Hi Bình vào triều kiến hoàng đế Thiên Trúc uy quyền tối cao.” Tiếng bọn thị vệ lại vang lên.

Hi Bình và nhị nữ tiến vào cung điện hoàng đế Thiên Trúc. Khi Hi Bình đi qua vườn thượng uyển, hàng chục cặp mắt đầy nhu tình chiếu khắp thân thể hắn, khiến kẻ mặt dày như Hi Bình cũng phải bối rối. Hàng chục tiếng kêu xuyết xao, chục tiếng mời gọi vang lên. Thật may là Hi Bình không biết tiếng Thiên Trúc, nếu không thì...

Chẳng mấy chốc, Hi Bình và nhị nữ đã lên đến điện.

Người ngồi chính giữa điện, mặc bộ quần áo màu trắng xen lẫn những sợi chỉ màu vàng đích thị là hoàng đế Thiên Trúc. Hi Bình và nhị nữ khẽ cúi chào.

Đạt Ma Nhĩ có chút thất vọng. Tướng mạo Hi Bình quả thật rất đẹp, cơ thể cũng rất tráng kiện, nhưng người có hình thể như thế thì Đạt Ma Nhĩ đã thấy nhiều. Họ cũng đều đã bị đánh bại dưới chân Ấu Xảo, liệu nam nhân này có khác được không?

Khi Đạt Ma Nhĩ đang đánh giá cân nhắc Hi Bình thì hơn nửa đám cận thần Thiên Trúc đang soi mói nhị nữ.

Hi Bình cũng thấy ánh mắt dâm tà của chúng, chàng quắc mắt nhìn khắp lượt, sát khí tỏa ra.

Sát khí lạnh lùng làm thức tỉnh Đạt Ma Nhĩ và cận thần. Một viên quan thông dịch được gọi đến. Những vấn đề qua lại hai nước nhanh chóng được giải quyết. Đạt Ma Nhĩ vui vẻ nhận tặng phẩm từ hoàng đế thiên triều. Hi Bình cũng vui vẻ nhận tặng phẩm mà Thiên Trúc hoàng đế gửi tặng thiên triều.

Chính sự nhanh chóng được gạt sang một bên, thay vào đó là những câu chuyện phiếm. Đạt Ma Nhĩ và quần thần cũng rời khỏi cung điện, dắt Hi Bình và nhị nữ dạo chơi vương cung, vừa đi vừa hỏi chuyện.

Khổ sở nhất chắc là nhị nữ và thông dịch viên. Nhị nữ thì chẳng hứng thú gì với câu chuyện tục tĩu của đám nam nhân, còn thông dịch viên nghe những câu nói của Hi Bình mà tái hết cả mặt, đành phải chỉnh sửa thêm bớt nhằm giữ lấy cái mạng của mình.

(Lược bỏ những lời trung gian của thông dịch viên)

“Hi Bình, ta nghe nói người được gọi là ‘tình ái chi thần’?” Đạt Ma Nhĩ lên tiếng.

“Con mẹ nó, ta là ‘Đại tình thánh’ ấy chứ” Hi Bình huyên hoang nói.

(Thông dịch viên đã phải thông dịch thành “Thưa hoàng đế uy quyền tối cao, ở trung nguyên thần được gọi là ‘Đại Tình Thánh’” Các đoạn sau các bằng hữu tự hiểu)

“Đại tình thánh? Chẳng hay một đêm người có thể làm thỏa mãn bao nhiêu nữ nhân?” Một viên quan cất tiếng hỏi.

“Nhiều nhất là hơn 400 người. Nhưng lần đây ta bị đánh thuốc mê không biết gì cả. Còn lần khác hơn 300 người. Tất cả đều là xử nữ ha ha.” Hi Bình nhớ lại lần ở Dã Mã Tộc và lần trong Hậu cung.

“Sắc lang” Nhị nữ đồng thanh nói.

Đạt Ma Nhĩ và quần thần kinh ngạc nhìn Hi Bình. Một cận thần khác lên tiếng: “Các lần đó đều là với xử nữ. Thế với nữ nhân đã thành thực thì sao?”

” Có bao nhiêu thỏa mãn bấy nhiêu.” Hi Bình đáp không chút ngượng ngùng. Nhị nữ đỏ mặt.

“A... người thật quá lợi hại. Thời gian người ở Thiên Trúc ta cũng đã được nghe đồn về người. Ta nghe nói cái đó của người rất lớn.” Đạt Ma Nhĩ nói.

“Đúng thế. Cái của ta là vô địch thiên hạ không ai sánh bằng.” Hi Bình dương dương tự đắc.

“Người có thể cho ta xem qua được không?” Đạt Ma Nhĩ đề nghị.

Sặc. Chẳng lẽ lão hoàng đế này cũng giống Thi Trúc Sinh. “Con mẹ người, người có biến thái không thế?”

(Thông dịch viên mặt cắt không còn giọt máu dịch thành: “Việc này sao có thể làm được”)

“A, ta biết là không được, nhưng ta thật sự rất muốn xem.” Đạt Ma Nhĩ nói.

“Biến thái, con mẹ nó, người mà nói nữa ta biến đầu người thành đầu heo.” Hi Bình thầm nghĩ.

Thấy thái độ của Hi Bình, Đạt Ma Nhĩ bèn nói nhỏ vào tai thông dịch viên, bảo hẳn chỉ được nói cho mình Hi Bình nghe.

Lời của Đạt Ma Nhĩ hoàng đế là: “Phi tử ta rất hâm mộ tình ái chi thần. Tình ái chi thần hãy khai sáng cho chúng ta và làm vừa lòng phi tử của ta.”

Nhị nữ nội lực thâm hậu đều nghe được những lời này. Họ trừng mắt giận giữ nhìn Hi Bình với vẻ nhất quyết không được làm.

Thấy vậy, Đạt Ma Nhĩ dùng chiêu khích tướng: “A, hóa ra danh xưng về tình ái chi thần chỉ là giả thôi. Cái đó của người Trung Nguyên thực không lớn lắm.”

Lương Lệ Quỳnh tỉnh táo không dính chiêu. Nhưng cả Hi Bình lẫn Đường Tư đều đã trúng độc chiêu này.

“Con mẹ nó, để ta khai sáng cho các người.” Hi Bình gắt.

“Hi Bình, chàng mau cho chúng biết sự lợi hại của nam nhân Thiên triều.” Đường Tư giận dữ không kém.

Lương Lệ Quỳnh chỉ còn biết thở dài ” Hồng rồi. Chẳng phải sẽ để bọn họ chiếm hết tiện nghi sao.”

Đám phi tử của Đạt Ma Nhĩ cũng ở trong vườn thượng uyển, được Đạt Ma Nhĩ triệu đến, nói là để gặp “tình ái chi thần” bèn quên hết mọi việc mà lao thẳng đến. Cả phi tử cả cung nữ, tất tất không thiếu một ai. Mấy bà vú ngoài lục tuần cũng kéo đến xem.

Thấy chúng nhân đã tụ tập đông đủ. Hi Bình hét: “Hôm nay ta sẽ khai sáng cho tất cả các người.” Vừa nói Hi Bình vừa cởi quần lót ra cự vật hùng dũng.

“Cũng chỉ bằng với ta thôi.” Một viên tướng trẻ nhìn tiểu huynh đệ mềm xù của Hi Bình thốt lên.

Câu nói này ngay lập tức được thông dịch viên dịch sang.

“Con mẹ nó, xem đây.” Hi Bình vừa dứt lời, cự vật đã dựng lên thẳng đứng.

“A... a... a...” đám phi tử của Đạt Ma Nhĩ đồng thanh kêu lên.

Quần thần Thiên Trúc cũng sửng sốt.

“Chưa đủ chưa đủ, thế này cũng chỉ bằng tên nô lệ da đen năm đó. Chắc gì đã hạ gục được Ấu Xảo.” Đạt Ma Nhĩ than thở.

“Con mẹ nó dám coi thường lão tử, xem nữa nè.” Hi Bình lại hét.

Cái cự vật đó bắt đầu vừa dài vừa to lên, trông thật khiếp sợ, thật không dám tả tiếp.

Phi tử của Đạt Ma Nhĩ tất thấy đều đang thầm nghĩ không biết cái đó tiến vào hang động của mình thì sẽ ra sao. Liệu có chết không.

“Không... không... phải là người” Một viên quan lấp bắp. Thật quá khùng khiếp, nếu đem so cái của hắn với Hi Bình chả khác gì đem so quả ớt với quả dưa chuột.

“Người đúng là ‘tình ái chi thần’, là ‘đại tình thánh’, ta tin rồi.” Đạt Ma Nhĩ nói.

“Nam nhân này chắc chắn sẽ báo thù được cho ta. Ấu Xảo chờ đấy haha.” Đạt Ma Nhĩ thầm nói trong lòng, mặt lộ vẻ sung sướng.

“Lão quốc vương này thật biến thái, nhìn thấy cự vật của ta mà lại tỏ vẻ sung sướng.” Hi Bình vừa nghĩ vừa mặc lại quần. Đám phi tử Đạt Ma Nhĩ tỏ vẻ tiếc nuối.

“Đại Tình Thánh chỉ là một danh xưng của ta mà thôi. Ta còn là Quyền vương Ca thần vô địch nữa.” Hi Bình lại dương dương tự đắc.

“Người còn là quyền vương ca thần vô địch ư. Được, hãy biểu diễn cho chúng ta xem.” Đạt Ma Nhĩ vui vẻ nói.

“Được được, ta sẽ hát cho các người nghe.” Hi Bình trong lòng rất vui vẻ.

Nhị nữ thầm kêu “Hồng rồi.”

Bất chợt, có một giọng nói trong trẻo vang lên: “Ta muốn gặp tình ái chi thần, ta muốn gặp tình ái chi thần. Tránh ra, đừng cản đường ta.”

Một nữ nhân mặc trang phục đen chạy đến. Trên tay cầm một thanh đao. Nàng trông rất xinh đẹp.

Đạt Ma Nhĩ và triều thần trông thấy nàng đều nhận ra ngay, vì ai cũng đã hoan hảo với nàng ta một lần. Mỹ nữ đó chính là Ấu Xảo.

7. Chương 7 Bắt Cóc

Hi Bình thấy một nữ nhân xông vào gào thét lung tung. Lại thấy Đạt Ma Nhĩ cũng dám cận thân tỏ vẻ sững sốt thì thầm nghĩ không được hát nữa, trong lòng mất hết hứng thú. “Con mẹ nó, ả rắm thúi kia dám phá hỏng sự của lão tử. Phải trừng trị ả mới được.”

Nghĩ là làm, Hi Bình lao ngay đến trước mặt Ấu Xảo. Ấu Xảo cũng thất kinh khi có nhân ảnh vụt đến trước mặt mình, vội thối lui vài bước.

Hi Bình thấy gương mặt xinh đẹp của Ấu Xảo, thần hồn bỗng sững sờ. “Ả rắm thúi này thật xinh đẹp a...” Hi Bình thầm so sánh Ấu Xảo với Mộng Hương, Thiên Diệp Bội, Lãnh Như Băng, Ấu Dương Đình Đình, Thủy Khiết Thu. Xinh đẹp không kém mà lại có vẻ phóng đảng hơn.

Hi Bình cứ ngây ra nhìn Ấu Xảo một cách si ngốc.

Ấu Xảo đã biết mặt hầu hết đám quan lại trong triều, nay thấy một thanh niên lãnh tuấn đứng giữa đám người vô dụng liền nghĩ ngay đây là “tình ái chi thần”. Nàng thấy ánh mắt si ngốc của Hi Bình, gương mặt thoáng chút tiêu ý, rồi bất ngờ nói tiếng trung nguyên: “Nhìn cái gì mà nhìn, nữ nhân của người đang gặp nguy hiểm mà người vẫn đứng trơ mắt ra nhìn sao?”

“Hả, ả rắm thúi, người nói gì?” Hi Bình sững sốt.

Lúc đấy Đường Tư và Lương Lệ Quỳnh cũng tiến đến. Đường Tư cất giọng hỏi: “Tỷ tỷ, tỷ vừa nói gì thế. Sao trên tay tỷ lại cầm Liệt Dương Chân Đao?”

“Đừng nhiều lời, mau theo ta. Ái tình chi thần, cầm lấy cây đao này giúp ta.”

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, trong lòng Hi Bình nóng bừng như lửa.

...

Quay lại sáng ngày hôm đấy. Khi Ấu Xảo đến trước trang viện của Bồ Lỗ Tư, hỏi thăm người dân xung quanh thì biết được “tình ái chi thần” đã đi từ sớm. Nàng thất vọng định quay về thì cửa trang viện Bồ Lỗ Tư chợt mở.

Từng lớp từng lớp mỹ nữ lần lượt đi ra. Những mỹ nữ xinh đẹp này chắc là thê tử của “tình ái chi thần”. Ấu Xảo tò mò đứng lại xem, đồng thời thử đánh giá tư sắc của các nàng.

Quả thật mỗi người một vẻ, đều xứng là tuyệt sắc mỹ nữ. Trong đó có vài người nội trội hơn hẳn, mà Ấu Xảo cũng thấy mình không bì kịp. “Tình ái chi thần quả nhiên lợi hại. Có nhiều mỹ nữ xinh đẹp thế này là đủ biết. Bọn họ tựa hồ rất hạnh phúc, hình như không biết ưu phiền là gì.”

Ấu Xảo đang trầm tư bỗng thấy 3 bóng người lặng lẽ bám theo chúng nữ. Ấu Xảo là người biết võ công, tự đánh giá ngay thực lực 3 kẻ kia không phải hạng xoàng. Bọn chúng lại thường xuyên ngó trước ngó sau, tịnh không có ý đồ tốt. Ấu Xảo cũng lặng lẽ đi theo xem chúng định giở trò gì.

Nguyên sáng hôm đó, sau khi Hi Bình và nhị nữ vào triều kiến hoàng đế Thiên Trúc. Chúng nữ theo thói quen lại rủ nhau ra ngoài chơi. Chỉ có Lãnh Như Băng, Mộng Hương, La Mĩ Mĩ tối qua do quá phong cuồng nên sáng nay chỉ muốn nằm ngủ. Còn Độc Cô Tuyết, Vạn Diệu, Vương Ngọc Phân, Lạc U Nhi, Vưu Túy, Hoa Lôi thật không có hứng thú với kiểu đi chơi này nên cũng ở lại trong trang viện. Còn lại chúng nữ, theo Đại Nỵ dẫn đường, nhất loạt đi du ngoạn thưởng lãm.

Một tuần ở đây, chúng nữ cũng đã đi nhiều nơi đang đến, hiện giờ thật không biết đi đâu. Đại Nỵ 5 năm nay cũng sống một cách khép kín, ít giao tiếp nên cũng không giúp được gì nhiều.

Đang vu vơ không biết đi đâu thì Phong Ái Vũ chợt thấy một lũ trẻ Thiên Trúc nói nói cười cười đang chỉ chỗ về phía ngoài thành. Vốn tính hiếu kỳ, nàng quay sang Đại Nỵ đề nghị:

“Đại Nỵ tỷ tỷ, lũ trẻ kia nói gì mà vui vẻ thế.”

Mọi người thầm buồn cười cho tính khí trẻ con của Ái Vũ. Có nhi tử rồi mà vẫn như một nữ hài tử vậy.

Đại Nỵ chiều lòng Ái Vũ, bèn đi ra chỗ lũ trẻ bắt chuyện. Lúc sau nàng quay về nói:” Họ bảo ngoài thành có một gánh xiếc mới đến. Do chưa tìm được quán trọ nên gánh xiếc này đang tạm ở ngoài thành. Họ đang rủ nhau ra xem.”

Ái Vũ reo lên:” Quá hay, chúng ta mau ra đó xem thôi.”

A... tò mò là tính cách rất nguy hiểm. Nữ nhân mà có tính tò mò lại càng nguy hiểm. Và việc này cũng thật hết sức nguy hiểm.

Sau khi chúng nữ đi khuất, Ấu Xảo tình cờ thấy lũ trẻ kia nhận một gói kẹo từ 1 trong 3 kẻ lạ mặt. Nàng càng khẳng định là có chuyện.

Chúng nữ cùng kéo nhau ra ngoài thành. Đi được một lúc thì thấy có một nơi dựng rất nhiều lều bạt. Rồi có một bức tranh vẽ rất nhiều hình kỳ dị, ý bảo đây đúng là gánh xiếc đó, đám cừu non mau vào chuồng nào. Thấy bên trong có rất nhiều người đang reo hò, bầy cừu non ngoan ngoãn tiến vào theo.

Như biết sự có mặt của chúng nữ, người quản trò vội la lớn: “Đề nghị chư vị tránh ra cho các khán giả mới vào xem. Oa, toàn là những mỹ nhân xinh đẹp. Sau đây là tiết mục tung hứng của gánh xiếc chúng tôi.”

“Kế tiếp là tiết mục tung hứng.” Đại Nỵ giải thích cho chúng nữ biết.

Một nam nhân bước ra. Trên tay hắn cầm rất nhiều lọ nhỏ. Rồi thật điêu luyện, hắn lần lượt tung hứng những chiếc lọ. Dần dần từ 3 chiếc, rồi 4 chiếc, rồi 5 chiếc... và giờ đã là 10 chiếc.

Chúng nữ say mê nhìn. Bạch Chi và Đỗ Quyên, tiểu Tước, Ái Vũ không ngừng reo lên thích thú.

Bất chợt, nam nhân đó bỗng bị luồng cuồng đánh rơi lọ xuống đất. Từng chiếc lọ vỡ rơi rất gần chúng nữ. Một mùi hương thoang thoảng bốc lên. Lôi Phượng chợt thấy đám người xung quanh đã đeo mặt nạ từ lúc nào. Biết có chuyện nàng hét lên:” Cẩn thận. Có bầy.”

Cùng lúc, A Mật Y và Thiên Diệp Bội cùng hét:” Mau bế khí, có độc.” Lời vừa dứt thì đã hơn một nửa chúng nữ ngã xuống mê man. Xót lại chỉ còn A Mật Y, Thiên Diệp Bội, Nguyên Chân cùng ngũ hoa, Phỉ Sa, Lãnh Tinh Oánh, Âu Dương Đình Đình, Dã Mân Côi, Từ Bạch Lộ, Lôi Phượng, Thủy Khiết Thu.

“Tuồng chỉ là hoa hồng, không ngờ cũng có gai. Xem các nàng có chạy thoát khỏi tay Hắc Phong sơn tặc chúng ta không. Ha ha ha.” Gã quân trò cất tiếng cười khả ố.

Lời của y vừa dứt, đám khán giả xung quanh lộ nguyên hình sơn tặc, liền xông vào tấn công các nàng. Kể tung lưới, kẻ đánh quyền thật hết sức hỗn loạn.

Hương thơm mà các nàng ngửi phải, chính là một loại mê dược do Hắc Phong sơn tặc chế ra. Dù là người có võ công mà hít phải thì cũng lập tức mê man. Trong thoáng chốc, chỉ còn lại A Mật Y, Thiên Diệp Bội, Nguyên Chân, Âu Dương Đình Đình còn đứng vững. 4 người các nàng chống trả rất dữ dội.

“Hừ, hử cái chứ không phải người. Nhưng quả thật họ rất xinh đẹp. Quân sư, phiền người ra tay giúp. Nhưng tuyệt không được làm hại họ.” Gã quân trò lại nói.

Một bóng ảnh lao đến 4 nàng. Nếu giao đầu bình thường, các nàng cũng chỉ cầm cự ngang sức với hắn, huống chi là lúc đang trúng mê dược. Hắn nhanh chóng điểm huyết đạo bốn nàng. Khi hắn dừng lại, các nàng mới phát hiện ra đó là một lão già tóc đã bạc trắng.

“Mau, mau đưa đám mỹ nhân này về sơn trại. Tối nay đặc biệt sẽ rất vui thú đây. Hắc hắc.” Gã quân trò phi mình lên một con người trắng, thúc giục đám lâu la nhanh chóng làm việc.

Ấu Xảo từ xa chứng kiến sự việc. Dù rất bức bối nhưng không thể làm gì được. Nàng cũng đã thấy thân thủ của lão già kia. Nếu đơn độc đấu, nàng tuyệt không phải đối thủ của hắn. “Chỉ có cách tìm người đến cứu.” Nghĩ vậy, nàng lập tức chuyển thân nhằm thẳng trang viện của Bồ Lão Tư. Nàng cũng không hiểu tại sao nàng lại muốn nhúng tay vào việc này. Chẳng lẽ vì vị “tình ái chi thần” mới nghe danh mà chưa hề gặp mặt? Hay vì nàng thấy thương xót khi những bông hoa xinh đẹp kia bị rơi vào tay đám nam nhân xấu xa nên quyết làm hiệp nữ thay vì làm kỹ nữ? Thật khó mà biết được.

Trang viện Bồ Lão Tư.

Ấu Xảo nhanh chóng tiến vào trong. Tình cờ nàng bắt gặp Vưu Túy đang dạo bước cùng Hoa Lôi. Phát hiện có kẻ đột nhập, kiếm của Vưu Túy nhanh chóng tấn công Ấu Xảo. Ấu Xảo bình tĩnh đối chiêu. Tiếp nhau hơn mười chiêu Ấu Xảo lừa miếng thối lui lại rồi lên tiếng:” Gươm đã tỷ tỷ. Ấu Xảo không có ý xấu. Ấu Xảo đến để đưa tin.”

Nhận thấy Ấu Xảo không có ác ý, Vưu Túy cũng dừng kiếm, cất giọng hỏi:” Không biết cô nương có điều gì chỉ dạy.”

”Thê tử của ‘tình ái chi thần’ đã bị bọn sơn tặc núi Hắc Phong bắt đi. Hãy mau đi cứu người.

“Người nói cái gì?” Giọng nói lạnh lẽo của Lãnh Như Băng cất lên. Ấu Xảo thoáng chút rùng mình.

Thấy có tiếng động, Lãnh Như Băng cùng chúng nữ vội kéo đến. Bồ Lão Tư cũng gấp gấp chạy đến.

“Thê tử của ‘tình ái chi thần’ đã bị bọn sơn tặc núi Hắc Phong bắt.” Ấu Xảo nhắc lại.

“Làm sao ta tin được người?” Lãnh Như Băng lạnh lẽo nói.

“Tin hay không tùy người. Ta chỉ giúp đến đây thôi.” Ấu Xảo nói với chút không hài lòng. Giúp người bị hoài nghi. Hừ.

“Ấu Xảo cô nương, cô thực thấy thê tử của chủ nhân ta bị bọn Hắc Phong sơn tặc bắt giữ.” Bồ Lão Tư cất giọng.

“Đúng vậy. Họ bị trúng mê dược.” Ấu Xảo nhìn nam nhân trước mặt. Hình như hắn cũng đã từng hảo hảo với nàng. Có điều cũng là đồ bỏ đi thôi.

“Ta tin lời Ấu Xảo nói. Các nữ chủ nhân, bọn sơn tặc núi Hắc Phong này hết sức nguy hiểm. Chúng ta mau đi cứu người.” Giọng Bồ Lão Tư đầy vẻ khẩn trương.

“Nhanh. Hoa Lôi tỷ Ngọc Phân tỷ Mĩ Mĩ muội, ba người ở lại trang viện đợi chàng về.” Lãnh Như Bằng dặn dò.

Ấu Xảo định chuyển thân bỏ đi thì bị Vu Tú cản lại.

“Người muốn gì?” Ấu Xảo tỏ vẻ bất mãn. Nàng bắt đầu không ưa những nữ nhân này.

“Ấu Xảo cô nương, chúng ta muốn nhờ cô giúp một việc. Mong cô hay đi báo cho phu quân của chúng ta biết sự tình.” Vu Tú nói. Rồi dùng ánh mắt ra hiệu cho Mộng Hương. Mộng Hương ngay lập tức chuyển thân đi mất.

“Sao ta phải giúp... mà chắc gì ‘tình ái chi thần’ tin lời ta?” Ấu Xảo ngập ngừng trả lời.

“Chàng nhất định sẽ tin lời nàng. Hãy đưa vật này cho chàng. Chàng hiện giờ đang trong cung điện Hoàng đế Thiên Trúc.” Mộng Hương đã quay lại. Trên tay cầm Liệt Dương Chân Đao.

“Ấu Xảo cô nương, chúng ta xin đa tạ cô nương.” Dứt lời, chúng nữ đều nhanh chóng cưỡi ngựa lao đi.

“Các nữ chủ nhân gượng đã, để Bồ Lỗ Tư dẫn đường. Bồ Lỗ Tư biết núi Hắc Phong ở đâu.” Bồ Lỗ Tư gọi với theo.

“Nhanh.” Chúng nữ quát.

Ấu Xảo cầm thanh Liệt Dương Chân Đao lên rồi nhắm hướng cung điện thẳng tiến.

8. Chương 8 Hắc Phong Sơn Trại

Hắc Phong sơn cách đế đô Thiên Trúc khoảng 15 dặm về phía Tây. Nói là Hắc Phong sơn nhưng thực chất nơi này gồm 3 ngọn núi liên kết với nhau tạo nên một địa thế vô cùng hiểm yếu.

Đã từ lâu, Hắc Phong sơn là nơi trú ngụ của những kẻ cùng đường của xã hội. Những tên trộm cướp, giết người, những tử tù vượt ngục ở Thiên Trúc đều tụ tập về đây. Số phận thấp hèn khiến chúng liên kết lại với nhau hình thành các nhóm sơn tặc.

Thế lực của các nhóm sơn tặc không mạnh lại thường xuyên xảy ra xung đột tranh chấp giữa các nhóm nên chưa bao giờ chúng đe dọa được ai. Chỉ thỉnh thoảng xảy ra vài vụ trộm lương thực, cướp người đơn độc. Triều đình Thiên Trúc cũng không mấy để ý đến.

Một buổi chiều cách đây 10 năm, có bốn người khách đi ngang qua nơi đây.

“Mẹ kiếp, đường này do ta xây, núi này do ta làm, muốn qua đây mau mau nộp hết tiền bạc ra đây.” Phỉ Khắc, trại chủ sơn trại Đại Kê, sơn trại có thế lực mạnh nhất ở Hắc Phong, hét lên.

Bốn lã khách đó, gồm 3 nam nhân trẻ tuổi và một lão già quắc thước. 3 nam nhân đó, một kẻ dáng người to lớn mặt đầy sẹo, một kẻ thì người nhỏ bé mặt vô cùng tà ác, kẻ còn lại thì ra dáng vẻ thư sinh tay luôn phe phẩy quạt. Gã thư sinh quay sang hỏi lão già quắc thước: “Ân sư, chúng ta nên xử bọn cướp đường này thế nào?”

Lão già vuốt râu nói: “Chúng ta giờ đây đã cùng đường, trước tiên hãy kiểm chỗ trú chân đã. Trước tiên có thể lên núi này làm sơn tặc vậy.”

“Hảo a... chúng ta hãy lên núi này làm sơn tặc.” Gã to lớn vỗ tay thích thú.

“Nhưng có một việc...” Gã thư sinh cất giọng trầm ngâm.

“Đại ca, ta hiểu ý đại ca rồi. Đại ca đã làm cái gì thì cũng đều phải đứng đầu. Đại ca không làm đại vương núi này thì ta quyết không lên núi.” Gã người nhỏ bé nói lạnh lẽo.

“Giết tên đầu lĩnh.” Gã thư sinh lạnh lùng nói.

Gã nhỏ bé có khuôn mặt tà ác vung đao xông lên. Phỉ Khắc thấy vậy hô to: “Giết...”

Đám lâu la lập tức xông lên nhưng tuyệt nhiên không thấy hình bóng gã người nhỏ bé đâu nữa. Khi Phỉ Khắc còn đang ngạc nhiên thì một ánh sáng lóe lên. Y chỉ cảm thấy đầu mình lung lay dữ dội. Đó là cảm giác cuối cùng y cảm thấy.

Đám lâu la thấy cái đầu của trại chủ lăn lông lốc xuống đất, máu từ cổ hắt phụt lên, cảnh tượng vô cùng đáng sợ.

Gã nhỏ bé đã đứng sau lưng ngựa lúc nào, thanh đao không vương một chút máu.

Gã thư sinh hét lên:” Theo thì sống, chống thì chết. Kẻ nào bỏ chạy thì nơi này là mồ chôn của hắn.”

Tất cả đám lâu la liền bỏ vũ khí đầu đập xuống đất lay lắt lay lắt. Tiếp theo đó chúng giở mọi công phu vuốt mông ngựa ra để nịnh nọt đại vương mới. Thật toàn lời rắm thúi.

Tin tức Phỉ Khắc, trại chủ sơn trại Đại Khê bị giết làm kinh động tất cả các sơn trại khác. Cái chết của Đại Khê khiến chúng thấy vô cùng rùng rợn. Cao nhân phương nào có thể vô thanh vô tức chém bay đầu Phỉ Khắc ngay giữa đám lâu la. Bọn chúng không ngừng run sợ khi nghĩ mình là nạn nhân kế. Không ai rủ ai, bọn trại chủ các trại còn lại nhanh chóng đến đầu hàng những kẻ mới đến.

Từ đó, các nhóm sơn tặc trên núi Hắc Phong thống nhất, tạo thành một thế lực sơn tặc đáng sợ nơi đây.

Gã thư sinh tên là Lạp Phi Ứng, được phong gọi Đại Vương Hắc Phong trại. Gã to lớn tên là Lạp Phi Hổ được gọi là Nhị Vương. Gã nhỏ bé tên là Lạp Phi Báo, gọi là Tam Vương. 3 gã này vốn là con trai của một tài chủ giàu có ở Thiên Trúc. Cách đây hơn 20 năm, cha của chúng cứu được một nam nhân trung nguyên thân hình đầy máu, chính là lão già quốc thước luôn đi cùng chúng. Tạ ơn cứu mạng, lão già đã ở lại truyền dạy võ công cho 3 tên này. 10 năm sau, do bị hãm hại, cha của chúng bị quan phủ khép tội chết. Tài sản bị tịch thu. 3 người bọn chúng và lão già lưu lạc khắp nơi, không ngờ có ngày lại thành sơn trại đại vương.

Sau khi thu tóm toàn bộ các thế lực ở núi Hắc Phong, Lạp Phi Ứng không ngừng đề ra các quy định trên núi Hắc Phong này.

Hắn hiểu rằng, nếu bây giờ gây sự chú ý với quan phủ thì không khác gì tự tìm đường chết. Hắn ra lệnh nghiêm cấm không được quấy nhiễu dân lành, chỉ được phép cướp từ các thương nhân, các lữ khách qua lại. Mặt khác, hắn không ngừng dạy võ công cho đám lâu la đồng thời tìm kiếm những kẻ cùng đường có năng lực để nâng cao thực lực cho sơn trại.

Hiểu được địa thế hiểm yếu của Hắc Phong sơn, hắn đã xây dựng một mặt lưới tình báo dày đặc, đảm bảo một con ruồi đi qua cũng không lọt, một tên lính quan phủ lên tham thính sẽ không có đường về.

Sau 5 năm phát triển, thế lực của Hắc Phong sơn đã rất mạnh. Tuy để đô cách chúng không xa, nhưng chúng cũng không dám làm liều mà chỉ đánh cướp về phía Tây núi Hắc Phong. Triều đình đã vài lần cử quân đội đi đánh dẹp nhưng cũng chỉ dừng ở thế giằng co không tiêu diệt được tận gốc.

...

Mấy ngày trước, Lạp Phi Hùng, gã Nhị vương háo sắc nghe được tin báo ở đế đô có một đoàn mỹ nữ trung nguyên mới đến. Hắn bèn lĩnh xuất 100 tên lâu la, cải trang thành gánh xiếc hồng bắt cóc đám mỹ nhân này. Được sự giúp sức từ lão già cùng với kế đánh mê được hoàn hảo, hắn đã bắt cóc thành công đám mỹ nữ của Hi Bình. Hắn đang nghĩ đến cảnh tượng đêm nay khi 3 vị đại vương cùng hoan hảo thác loạn với đám mỹ nữ này. Trong lòng không thầm sung sướng, nước miếng chảy ròng ròng.

Khi hắn về tới núi Hắc Phong, ngay lập tức áp giải đám mỹ nữ nhân lên “Đại sảnh đường” rồi gọi lớn:“Đại ca, tam đệ, ta có rất nhiều mỹ nữ cho chúng ta thưởng lãm đây.” Chúng nữ của Hi Bình lúc này phần nhiều đã tỉnh lại nhưng tay chân đã bị trói chặt, lại bị điểm huyết chế trụ nên không thể làm được gì.

Lúc này trong phòng của Đại vương Lạp Phi Ứng đang diễn ra một cảnh cuồng hoan.

Hai nam nhân đang cùng tấn công mạnh mẽ một nữ nhân. Kẻ tấn công nữ nhân từ phía sau chính là Lạp Phi Ứng. Còn kẻ đang ôm đầu nữ nhân mà rên rỉ chính là Lạp Phi Báo. Nữ nhân này cũng không phải ai xa lạ mà là một người rất quen thuộc với Hi Bình.

Nghe thấy có mỹ nữ về, Lạp Phi Báo rút tiểu kê kê ra khỏi miệng nữ nhân, mặc vội quần áo chạy ra ngoài.

Lạp Phi Ứng thì đang gấp rút đẩy mạnh chinh phạt để ra thưởng lãm.

“Hảo hảo, toàn những mỹ nữ tuyệt sắc. Nhị ca đi chuyến này thật không uổng phí.” Ánh mắt dâm tà của Lạp Phi Báo liếc nhìn những mỹ nữ, dãi chảy ra dòng dòng.

“Ta mà ra tay thì tất nhiên phải khác rồi. Ha ha” Lạp Phi Hùng cười ngất. “Lão đại đầu rồi, sao chưa ra đây?”

“Đại ca đang thỏa mãn con dăng phụ đó. Đại ca sắp xong rồi.” Lạp Phi Báo cười hắc hắc nói. “Xem nào, bắt đầu từ ai trước đây.”

Những tên đầu lĩnh trong sơn trại nghe thấy bắt được mỹ nữ liền tò mò kéo đến xem, hi vọng mình sẽ có phần.

Một đầu lĩnh trung niên khi thấy những mỹ nữ này, lúc đầu thấy ngỡ ngàng, sau nhìn thấy Thủy Khiết Thu, Nguyên Chân, Phi Sa mấy người thì gương mặt tái mét. Hắn lao vội ra quỳ xuống dưới chân hai vị đại vương giọng cầu xin thảm thiết: “Nhị vị đại vương, tuyệt không thể chạm đến những mỹ nữ này. Tuyệt không thể động đến.” Trong đầu hắn nhớ về hình bóng một nam nhân, kẻ mà chỉ nghĩ đến thôi đã đủ chết khiếp.

Lúc này, Lạp Phi Ứng cũng đã bước ra, tay còn đang ôm dăng phụ, ma trảo không ngừng xoa bóp, vừa đi vừa cười nói: “Đúng là những tuyệt sắc mỹ nữ. Sao lại không thể chạm đến được chứ?”

Dăng phụ khi nhìn về đám mỹ nữ kia, gương mặt tái xanh không kém gã đầu lĩnh trung niên, luôn mồm lẩm bẩm: “Không được chạm đến họ, không được chạm đến họ.” Dứt lời ả ngã ra, chân run cầm cập.

Trong lòng tam vị đại vương và đám đầu lĩnh vô cùng nghi hoặc không hiểu lý do gì khiến hai tên này sợ hãi đến vậy.

9. Chương 9 Huyết Tủy Hắc Phong Sơn (1)

Hi Bình gắt hỏi Ấu Xảo: “Rốt cuộc nữ nhân của ta đã xảy ra chuyện gì.”

Thái độ của Hi Bình khiến Ấu Xảo có chút bực mình. Nhưng nàng cũng cảm nhận được sự quan tâm của Hi Bình đối với nữ nhân của hắn. Thật sự nàng chưa hề nhận được sự quan tâm này từ nam nhân nào cả. Tất cả nam nhân đến với nàng chỉ nhằm hão sự kia. Nàng đáp lời: “Họ bị bọn sơn tặc núi Hắc Phong bắt đi.”

Lời nàng vừa dứt, Hi Bình đã giật lấy Liệt Dương Chân Đao rồi vận dụng sức mạnh dã thú của mình cầm đầu chạy thẳng.

“Khinh công thật đáng sợ.” Ấu Xảo thầm nghĩ. Nếu nàng biết đây không phải là khinh công mà chỉ đơn thuần là chạy bộ thì không hiểu nàng còn khiếp sợ đến thế nào.

Nàng bỗng chợt tỉnh ra, quay lại hỏi nhị nữ: “Hắn biết đường đến Hắc Phong sơn chứ?”

Đường Tư và Lương Lệ Quỳnh cùng giật mình. Họ mới đến Thiên Trúc chưa lâu, lại chỉ quanh quẩn trong thành thì sao biết được Hắc Phong sơn ở đâu. Hai người cùng nói: “Mau đi thôi, chắc chàng không biết đường. Phiền cô nương mau dẫn đường.” Thấy Ấu Xảo cầm Liệt Dương Chân Đao đến, nhị nữ tuyệt đối tin tưởng nàng ta nói thật. Người giữ Liệt Dương Chân Đao là Vương Túy. Võ công của Vương Túy thì không cần phải bàn. Nếu Vương Túy đồng ý giao đao cho nàng ta thì hoàn toàn có thể tin được.

Ấu Xảo dậm chân tức tối: “Đúng là tên đại ngốc.” Dứt lời nàng chuyển thân bay đi. Nhị nữ cũng đồng thời bám theo. Đi một vòng không thấy Hi Bình đâu, nàng phán đoán: “Có thể hắn đã biết đường đến Hắc Phong sơn rồi. Mau đi thôi.”

“Mời cô nương dẫn đường.” Nhị nữ cùng nói.

Lại nói đến Hi Bình. Sau khi cầm đầu chạy một hồi thì mới nhớ ra mình không biết đường đến Hắc Phong sơn. Chàng vớ đại một lão nông đi ngang qua gắt hỏi:” Lão già, mau nói cho lão tử biết núi Hắc Phong đi đường nào.”

Có điều lão nông này là người Thiên Trúc, đầu hiểu tiếng Trung nguyên. Thêm bộ dạng khủng bố của Hi Bình chỉ khiến lão nông thêm khiếp sợ.

Chợt nhớ ra sự bất đồng ngôn ngữ, Hi Bình buông lão nông ra, rồi ngó quanh quất tìm kiếm một người. Thấy một đoàn người ra dáng thương nhân đi qua, Hi Bình lao ngay đến túm kẻ ăn mặc sang trọng nhất. “Con mẹ nó, lão tử đúng là thiên tài. Bọn thương nhân này không biết tiếng Trung nguyên thì lão tử nguyện làm con lừa.”

“Con mẹ ngươi, mau nói cho lão tử biết đi đến Hắc Phong sơn đi đường nào.” Hi Bình hét lên.

Thương nhân kia bỗng nhiên bị một nam nhân to lớn nhấc bổng lên, lại bị hét hỏi đường để Hắc Phong sơn thì trong lòng tái mét. Nên biết thương nhân đi qua Thiên Trúc chỉ cần nghe ba tiếng “Hắc Phong sơn” là tim đập chân run rồi. Hoảng sợ đến nửa ngày không thốt lên nổi câu nào.

Hi Bình lại gắt:” Con mẹ nó, người mà không nói ta cho phụ mẫu ngươi không nhận ra nổi mặt ngươi.”

Thương nhân kia sợ đến vãi ra quần, mồm run rẩy nói:” Phía... Tây...” Do quá hoảng sợ, thương nhân này mồm nói phía Tây nhưng tay lại run rẩy chỉ về phía Nam thành.

Hi Bình vốn không tinh táo, vội lao theo ngay hướng thương nhân chỉ mà chạy đi. Thật là đã sai lại càng sai.

Hi Bình chạy đến hơn nửa ngày mà vẫn không thấy núi Hắc Phong. Thầm đang kêu bực thì bỗng thấy một đoàn người đi qua. Nghĩ nên dừng lại hỏi đường, Hi Bình bèn đứng lại hỏi:” Mau nói cho ta biết đường đến Hắc Phong sơn đi lối nào.”

Trong đoàn người có người hiểu tiếng Trung nguyên bèn thét lên:” Giặc cướp nơi đâu sao dám đến đây.”

“Con mẹ ngươi, ai là cướp, muốn ném quyền của quyền vương ta hả?” Hi Bình tức khí chửi lại.

Bỗng trong kiệu một mỹ nữ bước ra, cất tiếng Trung nguyên hỏi:” Xin hỏi tráng sĩ, sao lại vô duyên vô cớ chặn đường chúng ta?”

Hi Bình tâm tư lúc này không dành để liệp diễm, lập tức nói ngay:” Ta hỏi đường đến Hắc Phong sơn mà các người dám vu ta là cướp hả?”

“Con mẹ ngươi, hỏi đường đến Hắc Phong Sơn không là cướp thì cũng là tội phạm. Ngươi còn chối sao.” gã gia nhân lúc này lại nói.

“Đại Trùng, im.” Mỹ nữ khề quát. Đại Trùng tuyệt nhiên im bật. Sau đó nàng nói tiếp:” Hắc Phong sơn nằm ở phía Tây để đồ. Còn chỗ này ở phía Nam để đồ. Tráng sĩ đã đi sai đường rồi. Nói rồi nàng chỉ tay về hướng đi đúng.

“Nàng không lừa ta chứ?” Hi Bình hỏi.

“Con mẹ ngươi, tiểu thư nhà chúng ta mà phải đi lừa bọn trộm cướp các ngươi ư.” Đại Trùng gắt lên.

“Đại Trùng, vả vào miệng.” Mỹ nữ quát. Sau đó nàng bước vào kiệu, ra lệnh cho gia nhân đi tiếp.

Hi Bình đành chuyển hướng lao theo hướng mỹ nữ chỉ. Trong lòng thầm rửa tên thương nhân chết tiệt.

Mỹ nữ thấy tốc độ kinh nhân của Hi Bình thầm thốt lên: ” Thật là cường mãnh.”

...

Hắc Phong sơn trại. Tâm trạng tam vị Đại Vương đang từ ngạc nhiên chuyển sang bực tức. Nhã hững hững thụ mỹ nữ của chúng đã bị 2 kẻ thuộc hạ phá hỏng.

Lạc Phi Ưng quát:” Âm Long, Dương Y, nói cho ta biết, sao ta không thể chạm đến chúng.”

Ám Long khuôn mặt đầy vẻ sợ hãi, thẳng thốt :” Ngàn vạn lần không thể chạm đến họ. Mỹ nữ nào đại vương cũng có thể hưởng thụ. Những nữ nhân của kẻ đó thì tuyệt không thể đụng đến.”

“Kẻ đó là kẻ nào?” Tam vị Đại Vương cùng hỏi.

Nghĩ đến kẻ đó, Ám Long không cất nổi lên lời. Cảm giác khủng bố hằn mang lại thật quá kinh hãi. Đối diện với hắn, Ám Long chỉ muốn bỏ chạy. Giống như khi đối diện với hắn ở Hoàng Thành vậy.

“Hắn không phải là người, hắn là dã nhân, là mãnh thú, là ma thần, là quỷ vương.” Dương Y thốt lên.

5 năm trước, sau khi đại sự bất thành. Ám Long và Dương Y được tha chết, bèn chuồn khỏi trung nguyên trốn sang Thiên Trúc. Đi qua Hắc Phong sơn tình cờ gặp Lạp Phi Hùng và lão già quốc thước. Lạp Phi Hùng thấy Dương Y có nhan sắc bèn giở trò chiếm đoạt. Dương Y tuy là dâng phụ nhưng cũng không dễ để người khác khi phụ bèn chống trả lại. Thấy Ám Long và Dương Y cũng có bản lĩnh, lão già cất lời mời chúng lên Hắc Phong trại. Đang không chón dung thân, Ám Long và Dương Y vui mừng hơn hở theo về Hắc Phong sơntrại. Từ đó Ám Long được phong làm đầu lĩnh, còn Dương Y trở thành món đồ chơi phát tiết của 3 anh em họ Lạp.

Lão già quốc thước vốn biết bản lĩnh của Ám Long và Dương Y, nay lại thấy chúng khi nhắc đến kẻ kia thì thập phần sợ hãi, bèn cũng có chút nghi kỵ.

Lão lên tiếng: “Tam vị Đại vương. Việc hảo sự này cứ từ từ hãy làm. Dù gì chúng cũng không chạy thoát khỏi tay ta. Cứ theo lời Ám Long và Dương Y thì địch nhân tất đang tới, lại có vẻ rất cường mãnh. Vậy hãy tạm nhốt đám nữ nhân này vào địa lao rồi chuẩn bị tiếp chiến với địch nhân.”

“Ân sư đã dạy đồ đệ nào dám trái.” Lạp Phi Ứng cất tiếng.

“Chúng bay, mau áp giải những mỹ nữ này vào địa lao. Nhớ chăm sóc cẩn thận.” Lạp Phi Ứng ra lệnh.

“Tuyệt không được cởi trói. Trong đám này có vài kẻ võ công rất cao cường.” Lão già quốc thước nhắc nhở.

Lạp Phi Hùng nhìn theo chúng nữ, đôi mắt dâm tà hiện lên. “Đại ca có thể nhẫn nhịn, chứ ta nhất định phải thấu hương, hắc hắc.”

Ngay sau đó, Lạp Phi Ứng, Lạp Phi Hùng, Lạp Phi Báo cùng lão già vào phòng nghị luận cách chống địch.

“Địch nhân trước mắt không phải là quan binh. Địa thế hiểm yếu nơi đây tất sẽ không thể dụng được.” Lạp Phi Báo cất tiếng trước.

“Tam đệ nói rất phải. Nhìn thần tình của Dương Y và Ám Long, có thể thấy địch nhân là cao thủ võ lâm.” Lạp Phi Ứng nói tiếp.

“Đối với cao thủ võ lâm, nhiều người không giúp ích gì. Hãy tập trung những đầu lĩnh khá nhất lại rồi quyết chiến.” Lạp Phi Hùng nói.

Lão già quốc thước trầm ngâm nói:” Tốt nhất hãy gọi Ám Long lại. Có thể chúng biết thực lực của địch nhân.”

“Để ta đi gọi.” Lạp Phi Hùng hơn hở nói. Đây đúng là cơ hội để hắn chuồn đi thấu hương.

“Nhị ca bệnh cũ tái phát. Hắc hắc” Lạp Phi Báo cười nói.

“Bản tính không đổi.” Lão già quốc thước khẽ lắc đầu.

Lạp Phi Hùng sau khi ra lệnh cho Ám Long đến gặp Đại Vương thì bản thân y lặng lẽ tiến đến địa lao chuẩn bị công cuộc thấu hương.

Cùng thời gian đó, bộ mặt của Lạp Phi Ứng và Lạp Phi Báo liên tục biến đổi khi nghe Ám Long kể lại sự khủng bố của Hi Bình. Khuôn mặt lão già quốc thước thỉnh thoảng giật giật vài cái. ” Lôi Kiếp Thần Dao và truyền nhân của Huyết Sát Chân Quân. Không ngờ lại có ngày phải đối mặt với những thứ đáng sợ đó.” Trong thâm tâm lão, lão như đang hình dung số phận của mình sắp tới.

Lại nói cuộc thấu hương của Lạp Phi Hùng. Sau khi tiến vào địa lao, bị hoa mắt bởi chúng nữ xinh đẹp, hắn thật sự không biết bắt đầu từ ai.

Nhìn thấy Đại Ný hần nói:” Gái Thiên Trúc qua tay ta đã nhiều. Ta thật không muốn nàng vào lúc này.”

Hần bỗng thấy Nguyên Chân và ngũ hoa bèn thốt lên:” Lão Thiên ơi, nữ nhân gì đây mà to lớn vậy. Ta phải thử qua tư vị các nàng trước mới được.”

Chúng nữ ngoại trừ Đại Ný thật không hiểu hần nói gì nhưng khi thấy hần lôi Nguyên Linh ra. Chúng nữ thấy vậy thất kinh đều buông lời sỉ vả hần. Nhưng hần tuyệt đầu hiểu gì. Đang khi chuẩn bị hành sự thì bên ngoài có tiếng binh khí vọng vào. Lạp Phi Hùng thất kinh lao ra khỏi địa lao.

Lạp Phi Hùng vừa rời khỏi địa lao chưa lâu thì có một bóng ảnh lén vào địa lao.

10. Chương 10 Huyết Tủy Hắc Phong Sơn (2)

“Bụp.” Một chùm pháo hiệu phát ra ở lưng chừng núi Hắc Phong.

Lạp Phi Ứng, Lạp Phi Báo và lão già quắc thước đang ngồi trong phòng nghị sự lập tức nhào ra cửa, tình hình vô cùng khẩn trương.

“Đến rồi, đã đến rồi.” Lão già quắc thước lẩm bẩm.

“Không ngờ đến nhanh vậy.” Lạp Phi Báo nói.

“Đến kẻ nào, giết kẻ ấy.” Lạp Phi Ứng lạnh lùng nói.

Ám Long thì đã chuồn đi từ lúc nào.

Xa xa, có tiếng kêu la chém giết vọng lại.

“Đại vương, địch nhân kéo tới. Chúng có 1 nam 6 nữ. Chúng ra tay rất tàn ác, anh em chết rất thảm.” Một tên lâu la chạy tới bẩm báo.

“Triệu gọi các đầu lĩnh, tập trung lâu la, chuẩn bị huyết chiến.” Lạp Phi Ứng ra lệnh.

“Lão đại, có chuyện gì thế.” Lạp Phi Hùng chạy ra, quần áo xộc xệch rất khó coi.

“Tên háo sắc này, ta tưởng ngươi còn đang chìm trong lạc thú chứ.” Lạp Phi Ứng quát mắng.

“A, đám mỹ nữ đó quả rất xinh đẹp. Ta không cầm lòng được.” Lạp Phi Hùng gật gù nói.

“Địch nhân tới trước cửa mà ngươi còn nằm dưới gấu quần đàn bà sao.” Lạp Phi Ứng nhिếc mắng.

“Con mẹ nó, tới một thằng giết một thằng, tới hai thằng giết hai thằng, tới bao nhiêu lão nhị ta giết sạch.”

Một thân ảnh mỹ miều nhẹ nhàng đáp xuống trước mặt chúng. Trên người nàng toát ra khí lạnh ghê người, đôi mắt tràn đầy sát ý.

“Tuyệt sắc mỹ nữ.” Lạp Phi Hùng thầm khen.

Lại một mỹ nữ nữa nhẹ nhàng đáp xuống. Lạp Phi Hùng lại buột mồm tán thưởng.

“Khinh công Minh Nguyệt Phong.” Lão già quắc thước thầm giật mình. Không ngờ địch nhân là người Minh Nguyệt Phong.

Nguyên lão già này trước đây đã từng ở trung nguyên. Nhưng 40 năm trước, môn phái của lão bị địch nhân tàn sát, lão phải bỏ chạy sang Thiên Trúc sống. Không ngờ địch nhân đuổi cùng giết tận, may được Lạp trang chủ cứu thoát. Tuy thời gian hành tẩu ở trung nguyên chưa được 20 năm nhưng lão cũng biết không ít chuyện. Đặc biệt là về võ công Minh Nguyệt Phong và Huyết sát chân quân.

Tiếp đó, 4 thân ảnh mỹ miều khác lần lượt đáp xuống, người nào cũng tràn đầy sát khí.

“Thật.. thật là quá nhiều tuyệt sắc mỹ nữ. Lạp Phi Hùng ta không lôi các ngươi lên giường cưỡng gian thì không phải là nam nhân.”

“Con mẹ ngươi, mau mau thả người ra.” Một nam nhân dáng người to lớn thét lên.

“Là hần sao? Cũng cường hãn đấy chứ.” Lạp Phi Báo buột miệng.

“Có vẻ hần không biết võ công.” Lạp Phi Ứng nói tiếp.

“Không phải hần, hần không tạo được uy thế kinh người như Âm Long nói.” Lão già trầm nghĩ.

“Mẹ kiếp, đến đây. Ta trước tiên sẽ giết người, sau sẽ cưỡng gian đám nữ nhân của người.” Lạp Phi Hùng tiên tới gào thét.

Nam nhân cường hãn tức giận lao tới, vung quyền đâm Lạp Phi Hùng. Lạp Phi Hùng cười khẩy, tung một chưởng đẩy hần bay về phía sau. Cả người nam nhân cường hãn dội vào một cái cây, lập tức bất tỉnh nhân sự.

Nam nhân đó nguyên là Bồ Lỗ Tư. Bồ Lỗ Tư tuy vẻ ngoài cường hãn nhưng không biết võ công, tất không phải là đối thủ của Lạp Phi Hùng.

Nhìn Bồ Lỗ Tư bị đánh bay, chúng nữ tuyệt không lộ cảm xúc gì, lạnh lùng tiến công.

Lão già quát thốt trầm nghĩ: “Có người của Minh Nguyệt Phong, 3 gã đồ đệ kia chưa chắc đánh lại, tất mình phải hạ ả trước.” Ngay lập tức lão nhắm Mộng Hương tiến đánh.

Lãnh Như Băng đấu với Lạp Phi Báo. Vạn Diệu và Độc Cô Tuyết đấu với Lạp Phi Ứng. Vưu Túy và Lạc U Nhi đấu với Lạp Phi Hùng.

Lạp Phi Báo thân thủ nhanh nhẹn, thoát ần thoát hiện, định một chiêu tất sát đối phương. Không ngờ Lãnh Như Băng không hề tỏ ra e sợ, chỉ điềm nhiên đứng im, hàn khí không ngừng tỏa ra. Lạp Phi Báo lo sợ có ám khí hay độc khí, bèn thận trọng dừng lại không dám xuất thủ.

Thực ra Lãnh Như Băng đang vận khởi “hàn âm khí”, từ từ xâm nhập vào Lạp Phi Báo. Nếu Lạp Phi Báo quyết đoán tấn công, nàng đã có thể gặp nguy hiểm. Nhưng chính sự lạnh lùng của nàng khiến cho đối phương phải e sợ, thật đây chính là bản lĩnh của Lãnh Như Băng!

Gần đây, Vạn Diệu và Độc Cô Tuyết liên tục tấn công Lạp Phi Ứng. Lạp Phi Ứng chỉ dùng quạt gạt kiếm. Dáng vẻ rất ung dung tự tại.

Vưu Túy và Lạc U Nhi đang đẩy Lạp Phi Hùng vào thế khó. Gã không ngờ hai mỹ nữ tuyệt sắc lại ra tay tàn độc như vậy, chiêu nào cũng như muốn lại mạng gã. Nếu không phải gã có nội lực vô cùng thâm hậu thì chắc giờ đã tuyệt mạng rồi.

Trận chiến giữa Mộng Hương và lão già quát thốt là căng thẳng nhất. Chiêu đối chiêu, chưởng đối chưởng. Kiếm thuật của Minh Nguyệt Phong rất tinh diệu, nhưng kinh nghiệm chiến đấu của Mộng Hương so với lão già kia lại không nhiều, hơn nữa, nội lực của lão cũng hơn hần nàng. Sau hơn 50 chiêu, Mộng Hương đã có vẻ yếu thế hơn.

Lãnh Như Băng đã vận khởi xong “hàn âm khí”. Khí hàn dần xâm nhập vào đôi chân của Lạp Phi Báo, đẩy hần vào trạng thái cương ngạnh, khiến tốc độ của hần giảm đáng kể. Tuy vậy, Lãnh Như Băng cũng không chiếm được nhiều ưu thế.

Lúc này, Lạp Phi Ứng đã chuyển từ thế thủ sang thế công. Trong người hần phát ra rất nhiều ám khí khiến Vạn Diệu và Độc Cô Tuyết thập phần nguy hiểm.

Vưu Túy và Lạc U Nhi hoàn toàn áp đảo Lạp Phi Hùng. Gã chỉ quanh co chống đỡ. Nhưng thân thể gã như kim cương bất hoại, cộng thêm nội lực thâm hậu khiến hần không có tổn thương nào đáng kể.

Mộng Hương thì càng ngày càng bị ép.

Lúc này, đám đầu lĩnh và lũ lâu la cũng nhất loạt kéo đến. Lâu la tuy yếu kém nhưng rất đông. Đám đầu lĩnh đều có thể xếp vào hạng nhất lưu, nếu đem so với Thiên Phong song kiều, Lạc Lộ, Lạc Diệp, Dã Mân Côi thì thực lực không chênh lệch lắm.

Lục nữ nhanh chóng bị bức lui, đẩy vào tuyệt cảnh.

Bỗng từ bên trong vang lên tiếng la hét. Vài tiếng kêu thảm thiết của đám lâu la vang lên. Chiến trường xuất hiện thêm các mỹ nữ anh hùng, gương mặt tràn đầy sự phẫn nộ.

Sao chúng nữ bị giam cầm lại thoát ra được địa lao? Nguyên lai khi Lạp Phi Hùng ra khỏi địa lao thì có một thân ảnh đột nhập vào. Phỉ Sa vừa nhìn thấy thì vui mừng gọi:” Dương Y, mau cứu chúng ta.”

Dương Y và Phỉ Sa trước giao tình rất tốt. Vả lại, Dương Y rất sợ thực lực khủng bố của Hi Bình, nên mới đột nhập địa lao giải cứu chúng nữ. Chúng nữ được giải thoát, tức thì lao ra ngoài trợ chiến. Trong địa lao chỉ còn lại những mỹ nữ không biết võ công hoặc võ công thấp kém.

Lúc này, lực nữ được sự tương trợ của Lôi Phượng, Xuân Diệp, Đỗ Tu Tư, Dã Mân Côi, tiểu Nguyệt, Đỗ Quyên, Thủy Tiên, Thủy Khiết Thu, Từ Bạch Lộ, Từ Hồng Hà, Bảo Nguyệt, Âu Dương Đình Đình, A Mật Y, Lý Ngọc, Minh Ngọc, Phỉ Sa, Lãnh Tinh Oánh, Diệu Duyên, Bạch Tư, Nguyên Chân và ngũ đoá kim thoa (ngũ hoa), Thiên Diệp Bội, Lạc Lộ, Lạc Diệp. Tình thế nhanh chóng được cân bằng.

Lũ lâu la yêu đuối bị chúng nữ giết như giết kiến. Bọn đầu lĩnh nếu phải một đấu một cũng nhanh chóng thảm tử.

Thiên Diệp Bội và Âu Dương Đình Đình phi thân đến tương trợ cho Mộng Hương.

Lão già thâm kinh ngạc:” Không ngờ có cả Ngọc Xà môn và Thái Âm giáo.”

A Mật Y và Thủy Khiết Thu tương trợ Vạn Diệu và Độc Cô Tuyết.

Nguyên Chân và Nguyên Linh thấy Lạp Phi Hùng, hét lên một tiếng đầy phẫn nộ rồi lao đến tấn công.

Lãnh Như Băng không cần người trợ giúp, vì hàn khí của nàng vốn là khắc tinh của kẻ dựa vào tốc độ như Lạp Phi Báo.

Trận đại chiến bắt đầu khi trời quá đỉnh. Nay mặt trời đã sắp xuống núi, tiếng chém giết vẫn chưa dứt. Máu nhuộm đỏ núi, xác người ngổn ngang.

Chúng nữ đã thấm mệt mà đám lâu la vẫn liều chết xông lên.

Nếu không phải mấy lần vì bọn lâu la và đầu lĩnh liều chết xông vào thì ba tên đại vương và lão già đã tuyệt mạng. Thật không hiểu bốn tên này đã làm gì khiến bọn lâu la bán mạng vì chúng như vậy.

Trời đã nhá nhem tối. Chúng nữ đã thật sự mệt mỏi mà địch nhân quá đông. Sợ rằng sẽ tuyệt mạng nơi đây.

Trên không trung bỗng xuất hiện 3 thân ảnh, đem lại hi vọng cho chúng nữ. 3 người vừa đến chính là Đường Tư, Lương Lệ Quỳnh và Ấu Xảo.

“Dâm tặc vẫn chưa đến, không biết chạy đâu rồi.” Đường Tư bực tức nói. Nhưng nàng không có nhiều thời gian để cáu giận. Nhìn thoáng qua đã thấy tình hình chúng nữ vô cùng thảm thương. Áo quần ai cũng nhuộm đầy máu, nhiều người thậm chí kiệt lực chỉ đứng thờ dốc.

“Mọi người lui lại.” Ấu Xảo bắt ngờ lên tiếng. Nàng nói tiếng trung nguyên nên các nàng đều hiểu.

Từ người Ấu Xảo phát ra một cỗ khí tức lạ thường.

Lãnh Tinh Oánh kinh ngạc thốt lên:” Hữu hươu đại pháp.”

Đám lâu la đứng nhìn Ấu Xảo đến si ngốc, thần thái như mất hồn. Lạp Phi Hùng cũng si ngốc nhìn Ấu Xảo.

Ấu Xảo bỗng làm vài động tác mê hoặc, tức thì một thảm cảnh diễn ra. Toàn bộ đám lâu la đưa đao lên tự sát. Thực là yêu thuật ghê người!

“Lão Nhị, ngươi làm gì vậy?” Lạp Phi Báo hét lên.

Lạp Phi Hùng cũng đang có hành động tự sát. Tả thủ hắn đưa tay lên định đánh vào thiên linh cái của chính mình.

“Yêu nữ ngừng lại.” Lão già hét lên, kiếm nhằm thẳng Ấu Xảo đâm tới.

11. Chương 11 Huyết Tẩy Hắc Phong Sơn (3)

Nhìn cảnh đám lâu la đồng loạt vung đao tự tận, chúng nữ không khỏi kinh ngạc. Ấu Xảo này là ai? Sao lại có thứ võ công kinh khủng đến thế?

Tất cả chúng nữ đều ngơ ngác, trừ một người, Lãnh Tinh Oánh.

Cách đây hơn 20 năm, nàng cũng đã thấy một cảnh tượng tự như vậy. Lúc đấy Hồ Điệp cốc mới được thành lập, Lãnh Tinh Oánh còn đang đi thu thập các đệ tử. Nàng nhớ rất rõ buổi chiều năm ấy...

Sau một ngày thu thập được vài đệ tử vừa ý, nàng tình cờ đi qua Mạc Phong sơn. Cảnh tượng năm đó giống như cảnh tượng mà nàng vừa trông thấy vậy. Một mỹ nữ xinh đẹp mặc hắc y bị bao vây bởi 30 tên sơn tặc cường hãn.

Khi Lãnh Tinh Oánh định ra tay cứu giúp thì xuất hiện cảnh tượng khiến nàng không bao giờ quên. Hắc y mỹ nữ tung người múa một điệu múa tuyệt đẹp. Điệu múa vừa dứt thì 30 tên sơn tặc tức thì vung đao tự tận.

Một điệu múa giết 30 mạng người!

Hắc y mỹ phụ nhìn thấy Lãnh Tinh Oánh thì nhẹ mỉm cười, phiêu thân bay tới.

Lãnh Tinh Oánh chưa hết sững sờ thì hắc y mỹ nữ đã mở lời: "Đừng hoảng sợ. Ta chỉ thù địch nam nhân chứ không thù địch nữ nhân. Nàng tên là gì?"

"Cốc chủ Hồ Điệp cốc, Lãnh Tinh Oánh." Lãnh Tinh Oánh trả lời Thứ mị lực hắc y mỹ nữ tỏa ra khiến Lãnh Tinh Oánh không thể khống chế được bản thân.

"Cái tên thật hay. Ta là Phụng Bối. Nàng có thể gọi ta là Bối Bối. Lúc này thấy nàng định xuất thủ tương trợ, ta rất cảm kích." Phụng Bối thao thao bất tuyệt nói.

"Bối Bối tỷ tỷ, công phu vừa rồi của tỷ tỷ là gì vậy?" Lãnh Tinh Oánh hỏi.

"Nói ra thật xấu hổ. Nó chỉ là chút mị lực của bản thân mà thôi. Thứ mị lực đó chỉ tác dụng với nam nhân nội lực yếu ớt và những tên sắc lang mà thôi." Phụng Bối trả lời không dấu giếm. Nàng có vẻ rất cảm kích trước thái độ lúc này của Lãnh Tinh Oánh.

"Bối Bối tỷ tỷ, nếu không chê, xin hãy về Hồ Điệp cốc của ta chơi ít ngày." Lãnh Tinh Oánh hi vọng Phụng Bối gia nhập Hồ Điệp cốc sẽ có lợi cho Hồ Điệp cốc.

Phụng Bối vốn đang vô định không biết đi đâu. Nay được Lãnh Tinh Oánh mời thì thích thú đồng ý ngay lập tức.

Phụng Bối coi Lãnh Tinh Oánh như muội muội thân thiết của mình. Những bí mật võ công của nàng đều kể cho Tinh Oánh nghe.

Cuộc đời của Phụng Bối thật là khổ đau. Nàng bị một nam nhân lừa gạt, sau khi phá đời xử nữ của nàng thì trao nàng cho bọn nam nhân khác, hại nàng phải sống trong cảnh ê chề nhục nhã. Do quá tủi nhục, nàng quyết reo mình xuống sông tự tử. May thay, nàng được một đạo nhân đi qua cứu giúp. Sau đó, đạo nhân khuyên răn nàng đồng thời dạy nàng võ công. Tưởng đạo nhân là người tốt, nàng tin tưởng đi theo. Không ngờ vào một đêm, thú tính của đạo nhân bùng phát đã cưỡng gian nàng, rồi bỏ mặc nàng lại đó.

Từ đấy, Phụng Bối thề sẽ giết hết nam nhân. Đặc biệt là những nam nhân háo sắc. Võ công nàng sáng tạo ra, tuyệt chỉ nhằm đến nam nhân mà thôi.

Thứ yêu pháp mà nàng dùng để giết 30 tên sơn tặc có tên là "Hữu hương đại pháp". Yêu pháp này lợi dụng mị lực của bản thân, đồng thời phát ra luồng âm khí mê hoặc tinh thần đối phương, khiến đối phương phải hành động theo ý mình. Âm khí càng cao thì hiệu quả càng mạnh.

Để tu luyện âm khí, cách tốt nhất chính là ân ái với nam nhân. Lúc hoan hảo, âm khí của nữ nhân sản sinh nhiều nhất. Nếu có thể không chế kéo dài thời gian càng lâu thì âm khí sinh ra càng nhiều. Vì vậy, dù rất hận nam nhân, nhưng Phụng Bối cũng không ngừng quan hệ với nam nhân. Nếu so về độ phóng đãng thì cũng xưng danh một chín một mười với Lãnh Tinh Oánh.

Tuy cũng là quan hệ với nam nhân để luyện công, nhưng công pháp của Lãnh Tinh Oanh là song tu đôi bên cùng có lợi. Còn đối với Phụng Bối thì lại là thái bổ, chỉ có lợi với nữ nhân còn với nam nhân thì vô cùng tai hại. Nếu nam nhân đạt khoái cảm trước nữ nhân thì âm khí trong người nữ nhân sẽ không ngừng hấp thụ dương khí của nam nhân, khiến nam nhân thoát tinh mà chết.

Vì vậy, những nam nhân giao hảo với Phụng Bối thì đều chết cả, chết làm quỷ phong lưu!

Do các luyện công của Phụng Bối quá tàn nhẫn, nam đệ tử trong Hồ Điệp cốc không ai dám gần nàng, vì vậy một năm sau nàng rời bỏ Hồ Điệp Cốc.

...

“Thật tưởng sẽ không bao giờ thấy yêu pháp đó nữa, không ngờ hôm nay lại gặp lại.” Lãnh Tinh Oánh thầm than thở.

Lúc này, kiếm của lão già đang hướng tới Ấu Xảo. Nàng thầm than một tiếng rồi tung người né tránh.

Tình huống đảo ngược quá nhanh. Lão già thầm than khổ, không ngờ lại xuất hiện ra yêu nữ này. Lão quát: “Yêu nữ, sao ngươi ra tay quá tàn độc.”

Ấu Xảo đáp trả: “Hơn 1000 nam nhân ăn hiếp đám nữ nhân yếu đuối, ta thay trời trừng trị các ngươi.” Quả thật Ấu Xảo cũng không hiểu sao nàng lại tham gia vào chuyện này. Thiết tưởng chỉ dẫn người lên Hắc Phong sơn là tận tình lắm rồi, không ngờ nàng lại còn ra tay giết đám lâu la làm bại lộ thân phận của mình.

Sư phụ của nàng đã dặn, trừ những lúc nguy khốn, không được sử dụng “Hữu hương đại pháp”. Vì nếu để lộ thân phận đệ tử của “Ma nữ đa tình” nàng rất có thể sẽ bị giang hồ đuổi giết.

Lão già cứng lưỡi không nói được gì. Lão đưa mắt nhìn 3 tên đồ đệ. Nhìn ánh mắt của ân sư, 3 tên này tự hiểu phải làm gì. Rất nhanh, cả 4 tên lôi ra một viên thuốc màu đỏ, bỏ ngay vào mồm nuốt gọn. Sau đó chúng lôi trong người ra một thanh thủy chủ, đâm vào tay mình một phát.

Chúng nữ ngạc nhiên trước hành động kỳ quái của 4 tên. Rồi sau đó chỉ thấy cả 4 tên nộ khí bốc ra ngàn ngạt.

Viên thuốc đó là thuốc gì? Và hành động của chúng sao kỳ lạ vậy?

Nguyên lai, lão già đó vốn là đệ tử của một môn phái kỳ bí ở trung nguyên. Ở trung nguyên, Huyết sát môn là môn phái có khả năng khơi dậy tiềm lực của con người. Đệ tử huyết sát môn khi bị lâm vào tuyệt cảnh thì thú tính bộc phát, huy động được sức mạnh kinh nhân, tấn công điên cuồng như dã thú.

Nhưng không chỉ có Huyết sát môn mới làm được thế. Tuyệt tình môn, một môn phái kỳ bí cũng có một công pháp thức dậy tiềm lực con người.

Dựa vào linh dược Hỏa nộ đan cộng với nỗi đau của thể xác có thể nâng năng lực bản thân lên gấp 4 lần. Tuy nhiên, khi bước vào trạng thái cuồng thú thì lý trí cũng mất dần. Nếu lạm dụng thì sẽ mất hết nhân tính trở thành dã thú!

Chính vì điều đáng sợ đó, Tuyệt tình môn đã bị địch nhân truy giết. Kết thúc một môn phái tà ma.

Trở lại trận chiến, lão già biết rằng thực lực hai bên đã quá chênh lệch, chỉ có liều mạng khơi dậy thú tính mới có đường sống. Vì vậy đã ngầm ra lệnh cho 3 tên đồ đệ uống linh dược để trở thành Cuồng Thú!

Sức mạnh đáng sợ không ngừng phát ra. Thấy trước diễm không hay, chúng nữ liền xuất thủ tấn công.

Mộng Hương, Thiên Diệp Bội, Âu Dương Đình Đình, Thủy Khiết Thu, Ấu Xảo, A Mật Y nhất loạt công kích lão già.

Vạn Diệu, Độc Cô Tuyết, Vu Túy, Lạc U Nhi, Lương Lệ Quỳnh vùng kiếm nhằm thẳng Lạp Phi Ưng.

Nguyên Chân cùng ngũ đóa kim thoa, Phỉ Sa, Lạc Diệp đồng tấn công Lạp Phi Hùng.

Lãnh Như Băng, Lãnh Tinh Oánh, Đường Tư liên thủ chống đỡ Lạp Phi Báo.

Chúng nữ còn lại do đã kiệt lực đều không thể tham chiến.

Thực lực của 4 tên kia sau khi bước vào trạng thái cuồng thú tăng lên không ngờ. Không những vậy chiêu thức của chúng tuy đơn giản nhưng toàn chiêu mạng đối mạng, sẵn sàng liều chết, vô cùng đáng sợ. Ngay cả Lạp Phi Báo dù hàn khí đã xâm chiếm toàn chân nhưng vẫn lao lên tấc công bằng tốc độ quý dị như không hề biết đau.

Chúng nữ nhanh chóng bị bức lui dần.

Mặt trời đã lặn, trăng đã lên cao. Trận tử chiến chưa kết thúc.

Hi Bình, Hi Bình, Hi Bình giờ đang ở nơi đâu. Không ít nữ nhân đang cầu mong nam nhân của mình xuất hiện, che chở cho mình.

Dưới chân núi, một tiếng thét đầy phần nộ vang đến khiến mọi người bừng tỉnh.

“Đúng là chàng, chàng đến rồi” Nhiều nữ nhân vui mừng bật khóc.

Một khí lực cuồng đại không ngừng lao đến. Lão già, Lạp Phi Ưng và Lạp Phi Hùng liền tung chưởng bức lui các nàng lại. Lý trí của chúng chưa mất hết. Chúng biết địch nhân thật sự giờ mới đến.

Chỉ có Lạp Phi Báo, do đang thi triển khoải đao không thể ngừng lại nên đành ra sức tấn công.

Khí lực cuồng đại nhanh chóng đè nén Lạp Phi Báo, sợ hãi, hẩn thoáng chần chừ trong tích tắc.

“Phụt...”

Thanh kiếm của Lãnh Như Băng đã đâm xuyên qua yết hầu hắn. Chỉ một thoáng chần chừ thôi, hắn đã trả giá bằng tính mạng của mình. Chỉ cần nhanh hơn chút thôi, có lẽ lưỡi đao của hắn đã chém gọn đầu của địch nhân.

“Không....” Tiếng hét bi phần của Lạp Phi Hùng vang lên. Đối với chúng nữ, nó giống tiếng sói tru hơn.

Ngay lập tức hẩn vung một chưởng cách không bay thẳng đến Lãnh Như Băng.

Quá vui mừng vì kết liễu được đối phương, Lãnh Như Băng không để ý đến chưởng lực của Lạp Phi Hùng. Đến khi cảm nhận được thì đã quá muộn. Quá nhanh, quá mạnh, không thể né tránh.

Nàng cảm thấy lực phủ ngũ tạng như bị dập nát. Máu không ngừng trào ra. Nàng thấy thời gian như trôi chậm lại. Mọi thứ thật mơ hồ... mơ hồ.

Kìa... bóng hình ai đáng đỡ lấy nàng. Sao quen thuộc quá, sao thân thương quá. Mối nàng khẽ mỉm cười.

“Hi...Bình...” Nàng khẽ mấp máy môi. Không phải nàng đang nói, mà tâm trí nàng đang nói, tâm trí nàng không ngừng gọi tên người nàng yêu thương nhất. Nàng băng lãnh với mọi nam nhân, trừ một người.

Đôi tay lực lưỡng nhẹ nhàng đón lấy nàng. Ở trong vòng tay này thật dễ chịu, thật ấm áp.

“Hi... Bình...” Mắt nàng khẽ nhắm, trên môi vẫn đọng một nụ cười.

Chúng nữ bật khóc. Khung cảnh thật thê lương...

Lãnh Như Băng sẽ ra sao? Thật tại hạ cũng chưa nghĩ đến. Nếu để nàng chết, truyện sẽ rất thê lương. Nếu nàng không chết, truyện có thể không in sâu trong tâm trí người đọc nhưng lại có cái kết đầy hạnh phúc. Thực ra nên làm thế nào? Hạ hồi phân giải vậy.

12. Chương 12 Huyết Tủy Hắc Phong Sơn (4)

Hắc Phong sơn trại. Đêm dần lạnh giá. Sương xuống khiến ta thấy ớn lạnh. Đứng gần xác chết khiến ta càng sởn gai ốc. Khi người mình yêu thương sắp lìa xa mãi mãi khiến tim ta càng lạnh giá.

Ánh trăng yếu ớt tô điểm thêm quang cảnh rùng rợn nơi đây. Màu đen bao phủ khắp nơi. Những bức tường, những nền đá trong ánh trăng yếu ớt, trong ánh lửa lập lòe hiện lên toàn một màu đen, màu đen của máu. Xác người ngổn ngang.

Một nhóm người bạc nhược, khí lực để đứng cũng không nhiều, nhưng ánh mắt tràn đầy sự giận dữ.

Đối diện với họ là ba con người, mắt người nào cũng vàng khè, tựa hồ như dã thú vậy.

Nhưng nổi bật hơn cả, là một bóng đen to lớn. Trong màn đêm này, nhìn rõ cả người hắn thật khó, ta chỉ cảm thấy hắn thật to lớn. Uy thế hắn bức ra khiến tim ta run sợ, giống như đang đối diện với cái chết vậy. Điều đáng sợ nhất ở hắn, chính là đôi mắt, một đôi mắt đỏ.

Quý, hắn chính là quý. Chỉ có quý mới khiến ta sợ hãi như thế.

Đôi tay hắn dường như đang bế một người. Có lẽ là một thiếu nữ. Mái tóc dài của nàng được từng làn gió nhẹ thổi bay.

“Gió ơi, hãy chải tóc cho nàng. Sương ơi, hãy tô điểm sắc đẹp cho nàng.” Dường như có ai đó khẽ nói.

Chúng nữ kia, những mỹ nữ xinh đẹp đó, dường như đang khóc. Các nàng khóc vì điều gì? Luyến tiếc điều gì? Tiếc thương ai?

Đôi vai hắn khẽ rung. Rung nhẹ nhẹ. Hắn sợ làm tổn thương thiếu nữ trên tay hắn. Gương mặt tối đen của hắn xuất hiện một vệt sáng. Một vệt sáng chảy ra từ con mắt đỏ lờm đó.

Nước mắt! Hắn đang khóc. Không. Hắn chỉ chảy nước mắt thôi.

Nhưng tim hắn đang khóc. Khóc vì một người, vì một bóng hình mãi in sâu trong tim hắn.

Khi hắn đón nàng, hắn cảm thấy nàng khẽ cười với hắn. Nhưng hắn không cảm thấy hơi thở của nàng. Nàng đã rời xa hắn mãi mãi sao?

Không, nàng không thể rời bỏ hắn được. Nàng đã cùng hắn trải qua bao nhiêu gian khó, bao nhiêu hiểm nguy.

Hắn yêu nàng tha thiết. Nàng là nữ nhân quan trọng nhất của hắn. Nàng có vị trí sâu đậm nhất trong tim hắn. Sao nàng có thể bỏ hắn đi được.

Đôi vai hắn vẫn run. Hắn từ từ chuyển bước, quay về đám nữ nhân của hắn.

“Hãy chiếu cố nàng.” Hắn nói một cách mơ hồ. Hắn cũng không nhận ra nữ nhân đang đưa tay đón nàng là ai nữa. Trong mắt hắn giờ chỉ có máu, máu ... và nước mắt.

“Lão bà, hãy đợi ta quay lại. Ta sẽ mãi mãi ở bên nàng.” Hắn khẽ nói.

Trong đầu hắn, từng ký ức như hiện về.

...

“Người nhân lúc người ta mê man lột hết xiêm áo, còn hèn hạ chiếm đoạt ta, lại còn... lại còn...”

“Ta đâu có chiếm đoạt nàng, chính nàng đã chiếm đoạt ta đó! Bộ ngực này của ta chỉ Phượng Nhi có quyền chiếm hữu, bây giờ nàng đã được hưởng trọn vẹn. Lẽ nào nàng chưa thỏa mãn, hay là nàng còn đòi hỏi gì hơn?”

...

Hắn chợt bật cười. Tiếng cười man dại. Tiếng cười điên cuồng.

“Ta đã khi phụ nàng, thì nàng phải sống để ta khi phụ, nàng phải sống để ta khi phụ.” Hắn hét lên giận dữ.

Một luồng lực phóng tới sau lưng hắn.

Chính là Lạp Phi Hùng. Lý trí Lạp Phi Hùng mách bảo nếu không giết địch nhân bây giờ thì hắn nhất định sẽ chết.

“Hi Bình...” Chúng nữ thất thanh.

“Uỳnh, Uỳnh”. Hai tiếng sấm liên tiếp vang lên.

Lạp Phi Hùng không hiểu chuyện gì đã xảy ra. Hắn cảm thấy tay hắn đã mất cảm giác. Mắt hắn thấy một nắm đấm đang bay đến ngay trước mặt. Khi nỗi đau từ tay chưa kịp truyền đến trí não, khi hắn chưa kịp khiếp sợ với quyền đấm đó, thì hắn đã không còn cơ hội để sợ hãi nữa rồi. Trong tích tắc, hắn vẫn chưa hiểu

sao hấn chết. Trong tích tắc, một Lạp Phi Hùng to lớn có cơ thể cứng rắn vô bì, phút chốc đã thành con ma cụt đầu.

Quyền đầu của Hi Bình mang theo tiếng sấm rền, đối chọi thẳng với chưởng lực cường mãnh từ tay Lạp Phi Hùng. Cương đầu cương. Sức mạnh dã thú có trong huyết thống của hấn đã chiến thắng sức mạnh dã thú dựa vào linh dược của Lạp Phi Hùng. Cánh tay của Lạp Phi Hùng đã bị phế nát.

Nhưng khi Lạp Phi Hùng còn chưa kịp nhận ra, thì quyền thứ hai của Hi Bình đã bay đến. Lại một tiếng sấm nữa vang lên.

Đầu của Lạp Phi Hùng đã bị đâm nát. Huyết bay tứ tung.

Kết thúc số mạng một tên háo sắc. Khởi nguồn của mọi tai họa.

Lạp Phi Ứng nhìn thấy cái chết đáng sợ của em trai, hấn như điên cuồng muốn quyết sống chết với kẻ thù.

Một bàn tay bỗng giữ hấn lại. Chính là sư phụ hấn.

“Không thể ngạnh đấu. Ngạnh đấu là tự sát. Giáp công tìm sơ hở mới là con đường sống.”

Liệu có cơ hội sống sót không? Lão cũng không dám chắc. Có lẽ hôm nay là ngày cuối cùng của Tuyệt tình môn. Nếu đây là trận chiến cuối cùng, thì phải chết cho đáng một người học võ.

Hi Bình tiến tới. Rất từ tốn. Liệt Dương Chân Dao đã rời khỏi vỏ. Cái phong thái này khiến địch nhân càng thêm khiếp sợ.

Lão già và Lạp Phi Ứng đồng thời tách ra hai hướng. Thắng bại là vào lúc này thôi. Một chiêu quyết định tất cả.

Lão già khởi chiêu. Tuyệt chiêu của lão. 20 năm qua lão chỉ luyện một chiêu này.

“Thân kiếm hợp nhất” Lão hét lên.

Đối diện với uy lực cường đại của địch nhân, lão không rõ có thể kết thúc được hấn không. Nhìn thấy cách địch nhân dễ dàng đánh bại Lạp Phi Hùng, lão biết chỉ một chiêu này không thể hạ gục đối thủ. Nhưng nếu Lạp Phi Ứng cùng công kích, cơ may chiến thắng sẽ cao hơn.

Một cỗ khí cuồng đại bức ra từ người Hi Bình. Không khí thật nặng nề.

Lạp Phi Ứng vùng quật, thi triển “Mai Hoa Phiến”. Tuyệt kỹ hấn sáng tạo ra. Hàng loạt chiếc quạt bay đến trước mặt Hi Bình. Hi Bình vẫn đứng yên không nhúc nhích.

“Trúng kế rồi.” Lạp Phi Ứng khẽ cười khẩy.

Lạp Phi Ứng ngoài học võ công của Tuyệt tình môn, hấn còn không ngừng rèn luyện khả năng phóng ám khí. Sử dụng độc và phóng ám khí là sở trường của hấn. Dù tốc độ không nhanh bằng lão tam, nội lực không hùng hậu bằng lão nhị nhưng hấn lại là kẻ đáng sợ nhất, thâm hiểm nhất. Chiêu Mai Hoa Phiến xuất ra, vốn chỉ là những tàn ảnh hư chiêu. Nếu là kẻ có võ công thấp kém sẽ hoảng sợ né tránh. Nhưng nếu là cao thủ thì sẽ đứng yên, vì hư chiêu không gây sát thương.

Nhưng Mai Hoa Phiến lại chuyên dùng để đấu với cao thủ. Vì trong tàn ảnh hư chiêu đó có kèm theo độc dược. 108 loại độc dược vô cùng, ẩn chứa trong 108 tàn ảnh. Chỉ cần trúng một loại độc thôi, thì kẻ kia ắt phải tuyệt mạng.

Lần lượt từng tàn ảnh lướt qua Hi Bình. Chiêu “Thân kiếm hợp nhất” của lão già cũng đã phát huy uy lực tối cường đại.

Hi Bình nâng đao lên, thi triển thế “Tuyệt đao tỏa hồn”.

“Bằng Bằng, nàng nhớ không, khi ta đấu với Tam kiệt, ta đã thi triển đao pháp này.”

“Thân kiếm hợp nhất” đã đến rất gần Hi Bình.

“Sống rồi.” Lạp Phi Ứng thầm vui sướng. Lão già thì không biết gì cả. Khi thi triển chiêu thức này, lão tựa hồ quên đi hết vạn vật xung quanh. Người là kiếm, kiếm là người. Một chiêu dốc toàn lực. Địch nhân không chết thì ta chết. Một chiêu quyết định.

“Uỳnh.” Một tiếng sấm rền vang lên. Lôi Diệt Chân Dao lóe sáng. Cả người Hi Bình lóe sáng.

Dao bổ thẳng vào chiêu “Thân kiếm hợp nhất”. Uy thế long trời lở đất.

Chiêu dứt. Một vùng đất to lớn bị thổi bay. Không còn thấy lão già đâu nữa. Có lẽ lão đã tan thành tro bụi rồi.

“Không, không thể nào, không thể nào.” Lạp Phi Ứng hoảng sợ. Trong đầu hắn hiện lên một ý nghĩ: “Chạy”

Hắn cảm đầu bỏ chạy. Hắn cảm thấy một cảm giác đáng sợ đang đuổi theo sau hắn. Hắn như con thỏ đang bị truy đuổi vậy. Cảm giác đầy chán ghét cũng đầy đáng sợ.

Ánh trăng chiếu lên người hắn. Bóng hắn chiếu xuống. Hắn cảm thấy có gì đó không ổn. Mắt hắn hình như nhòa đi. 2 chân của hắn dường như đang lạc nhịp. Cơ thể hắn như tách ra.

Huyết nhục bay tứ tung. Những mảnh còn thừa trên cơ thể hắn văng đi. Một mảng rừng bị thổi nát.

Đôi mắt Hi Bình trở lại bình thường. Hi Bình bật khóc, tiếng khóc thật thảm thiết.

Hi Bình lao đảo tiến về chỗ chúng nữ. Chàng ngã suốt. Trước khi hôn mê, tay chàng lần tìm tay Lãnh Như Băng. Đôi tay nàng đã lạnh ngắt.

Có một người đang làm gì đó Lãnh Như Băng. Hi Bình cũng không nhận ra là ai. Chàng đã thực sự ngủ rồi. Những giọt lệ vẫn đang tuôn rơi trên khuôn mặt lãnh tuấn...

Một đám quan binh đang tiến lên núi Hắc Phong. Khoảng 5 nghìn người. Dưới chân núi còn 5 nghìn người nữa. Theo lệnh của Đạt Ma Nhĩ hoàng đế, đám quan binh này được phái lên núi Hắc Phong để cứu nữ nhân của “tình ái chi thần”, cứu nữ nhân của sứ giả Thiên triều.

Khi chúng lên đến nơi, cảnh tượng thê lương hiện ra trước mắt. Xác chết ngổn ngang. Mùi tử khí bốc lên.

Xa xa, rất nhiều nữ nhân đang ngồi quây lấy 2 bóng hình. 2 bóng hình nằm trên mặt đất. Một nam một nữ. 2 người dường như đang ngủ. Tay hai người vẫn nắm chặt với nhau. Không bao giờ rời xa.

13. Chương 13 Chí Âm Chí Hàn

Khi Lôi Phượng đỡ Lãnh Như Băng từ tay Hi Bình, nàng cảm thấy thân thể Băng Băng không còn chút sinh khí nào, cơ thể nàng lạnh ngắt, tựa hồ như băng giá vậy. Có lớp băng giá xuất hiện trên mặt nàng. Nàng đã chết sao? Lôi Phượng cũng không dám chắc.

Lúc đó, Lạp Phi Hùng tung quyền đánh lên Hi Bình. Nam nhân mình yêu thương gặp nguy hiểm, sao không thể không lo lắng. Chúng nữ cũng không chú ý đến Lãnh Như Băng nữa, trừ một người.

Nàng không tin những gì đang diễn ra, nàng không tin chuyện xảy ra trước mắt, nàng càng không tin nhi tử của nàng đã chết.

Lãnh Tinh Oánh nhào đến bên người Lãnh Như Băng.

Không một hơi thở, tim không hề đập. Thật Lãnh Như Băng đã chết thật sao. Không, không thể nào.

“Con phải sống, người tóc bạc không thể tiễn người tóc xanh được.” Lãnh Tinh Oánh gào thét, từ tay nàng không ngừng truyền chân khí vào người Lãnh Như Băng.

“Hự” Lãnh Tinh Oánh kêu lên một tiếng. Huyết từ miệng nàng rỉ ra. “Sao có thể thế được, sao chân khí lại có thể bị đẩy ngược lại.” Lãnh Tinh Oánh thầm kêu. Nàng bỗng nhớ lại một chuyện.

...

“Vân Điệp, Băng nhi đâu rồi.” Lãnh Tinh Oánh hỏi.

“Phu nhân, công chúa đã ra ngoài rồi.” Vân Điệp trả lời.

“Băng nhi có nói đi đâu không.” Lãnh Tinh Oánh hỏi tiếp.

“Công chúa dường như muốn luyện thành Hàn Băng Thiện”. Vân Điệp nói.

“Hàn Băng Thiện? Muốn luyện thành Hàn Băng Thiện phải có được Địa Táng Hoàn. Địa Táng Hoàn lại chỉ có Địa Ngục môn mới có. Ai da... thất điệp các người mau đi hộ giá công chúa.”

...

Địa Táng Hoàn, vật chí âm chí hàn, đối với người tu luyện Hàn lãnh thiên mà nói, thì vô cùng quý giá. Địa Táng Hoàn đem lại một lượng lớn âm khí, lại gia tăng hàn khí. Lãnh Như Băng sau khi uống Địa Táng Hoàn, nhờ có Hi Bình trợ giúp mà luyện thành công Hàn Băng Thiện. Nhưng điều đáng quý nhất ở Địa Táng Hoàn chính là “hàn khí chi mệnh”. Khi thân thể người hấp thụ Địa Táng Hoàn bị nội thương nghiêm trọng, thì Địa Táng Hoàn sẽ phát huy công dụng thật của mình. Một lớp hàn khí tỏa ra bảo vệ lấy khí huyết chủ nhân đưa chủ nhân vào trạng thái “Băng ngâm”. Chỉ có điều, để có thể duy trì trạng thái này cần một lượng âm khí rất lớn, không ngừng bổ sung. Nếu không đủ âm khí thì kinh mạch sẽ bị đông cứng mà chết.

Lãnh Như Băng sau khi trúng chưởng lực cường đại của Lạp Phi Hùng, nàng thấy cơ thể như tan ra. Nỗi đau quá lớn khiến tinh thần nàng không chịu nổi. Trước khi ngất đi, hình bóng cuối nàng nhìn thấy chính là Hi Bình, nam nhân duy nhất nàng yêu thương.

Giây phút Lãnh Như Băng hồn lìa khỏi xác, thì Địa Táng Hoàn trỗi dậy. Hàn khí xâm chiếm bảo vệ kinh mạch, níu kéo lại chút ý thức sinh tồn trong người nàng. Hồn nàng chìm vào ngủ sâu trong lớp băng lạnh giá.

Tuy vậy, nếu không có âm khí bổ sung, thì tính mạng của Lãnh Như Băng cũng sớm kết thúc.

Lãnh Tinh Oánh cũng là người tu luyện âm khí. Nhưng khí nàng truyền vào người Lãnh Như Băng ngay lập tức bị đẩy ra. Nàng thật không hiểu tại sao. Nhưng nàng cảm thấy Như Băng chưa chết, Như Băng không thể chết.

Nhưng làm thế nào để cứu Như Băng. Dù không biết công dụng thật của Địa Táng Hoàn, nhưng Lãnh Tinh Oánh hiểu rằng, nếu người luyện Băng Lãnh Thiên mà không có âm khí thì chắc chắn vong mạng. Nhưng nàng không thể truyền được âm khí vào người Lãnh Như Băng. Nàng thật không hiểu tại sao.

“Hãy cứu Băng nhi, Băng nhi chưa chết, hãy cứu Băng nhi.” Lãnh Tinh Oánh tuyệt vọng nói.

“Thực Băng tỷ (muội) chưa chết?” Chúng nữ vui mừng nói.

“Mau cứu Băng nhi. Mau cứu Băng nhi.” Lãnh Tinh Oánh kêu gào.

“Nàng ta thật vẫn còn sống sao? Sao không cảm thấy được sự sống từ người nàng ta?” Ấu Xảo hỏi.

“Băng nhi sao chết được, Băng nhi không thể chết. Khi ta truyền âm khí vào người Băng nhi thì khí của ta bị phản chấn lại. Dường như có gì đó bảo vệ kinh mạch của Băng nhi khiến âm khí của ta bị dội ngược lại.”

“A...” Vụ Túy la lên một tiếng. Gương mặt của nàng hiện vẻ vui mừng.

“Nàng ta đã từng uống Địa Táng Hoàn. Ta nhớ Thi Trúc Sinh từng kể với ta việc này. Công dụng thật sự của Địa Táng Hoàn là... Mà thôi, cứu người là khẩn cấp. Trong chúng ta, ai là người có âm khí nặng nhất mau truyền cho Lãnh Như Băng.” Vụ Túy nói liên hồi. Gương mặt thoáng lên sự hồi hộp xúc động.

“Âm khí nặng nhất? Ai có âm khí nặng nhất?” Chúng nữ xôn xao hỏi. Phàm người tu luyện võ công, phải cân bằng giữa âm và dương. Dương thịnh quá cũng không tốt, mà âm thịnh quá cũng không tốt. Lãnh Như Băng là người tu luyện Băng Lãnh Thiên, có thể coi là có âm khí cao nhất rồi. Thủy Khiết Thu dù từng là Tuyết Kinh Chi Thân chí âm nhưng sau khi được Hi Bình giải khai, âm khí cũng không còn nhiều. Các nàng khác lại càng không thể so bì.

Lãnh Tinh Oánh đưa mắt nhìn Ấu Xảo, hỏi: “Sư phụ nàng có phải là Phụng Bối tỷ tỷ?”

“A” Ấu Xảo thềm giật mình.

“Phụng Bối tỷ tỷ là tỷ tỷ tốt của ta. Nàng hãy vì ta, vì mối giao tính giữa ta và sư phụ nàng mà cứu lấy Băng Nhi.” Lãnh Tinh Oánh cầu xin.

“Ta thật rất muốn giúp, nhưng ta không biết làm thế nào.” Ấu Xảo thật thà nói.

“Truyền âm khí cho Băng nhi. Ta không chắc Băng nhi sẽ tỉnh nhưng Băng nhi sẽ không chết. Người luyện Băng Lãnh Thiên rất cần âm khí. Nếu không đủ âm khí, có thể sẽ vong mạng. Cầu xin nàng.” Âm thanh Lãnh Tinh Oánh run rẩy ngắt quãng.

Ấu Xảo nhẹ nhàng ngồi xuống. Nàng vận khí, một luồng âm khí nhẹ nhàng tiến vào người Lãnh Như Băng.

“Hự” Ấu Xảo thềm kêu một tiếng. Miệng nàng đã xuất hiện huyết khí. Dư chấn phản lại rất mạnh.

“Mau giúp nàng ta.” Vu Tú nói. “Cần phải có những luồng chân khí cường đại khác tác dụng để mở lớp hàn khí của Địa Táng Hoàn.” Những kiến thức của nàng học được khi ở Địa Ngục Môn thật không biết nhiều đến chừng nào.

Tức thì Mộng Hương, Thiên Diệp Bội, Ấu Dương Đình Đình ngồi xếp bằng vận khí truyền vào Lãnh Như Băng.

“Mọi người thả lỏng toàn thân, tinh thần phải thật thoải mái, lòng cùng đồng tâm, có vậy chân khí mới hòa được vào nhau.”

Trên miệng Mộng Hương, Thiên Diệp Bội và Ấu Dương Đình Đình cũng xuất hiện tiên huyết.

Lạc U Nhi, A Mật Y, Lương Lệ Quỳnh cùng chung tay tiếp lực.

“Điều khí qua các kinh mạch thái dương, tiến dần đến lục phủ ngũ tạng, tập trung chữa trị vết thương nội thể cho Băng Băng.” Vu Tú tiếp tục nói.

Lớp hàn khí bao bọc kinh mạch dần mờ đi. Chân khí của các nàng đã truyền được vào. Âm khí của Ấu Xảo cũng chậm rãi rót vào.

“Ấu Xảo, nàng hãy điều khí đi qua các huyết Thái âm.” Vu Tú nói tiếp.

Lớp băng giá trên mặt Lãnh Như Băng tan đi. Cơ thể nàng cũng vẫn lạnh, nhưng lớp hàn khí đã tan biến. Gương mặt nàng xanh xao, nhưng vẫn vô cùng xinh đẹp.

Chúng nữ thu hồi khí tức. Tất cả đều rất mệt mỏi. Tất cả chỉ muốn quên đi mọi chuyện vừa xảy ra, chỉ mong nó không là thật.

Lãnh Như Băng nằm xuống. Tay nàng lạnh giá của nàng được nắm bởi một bàn tay thô ráp nhưng đầy hơi ấm.

“Ta đã về bên nàng đây, ta đã về bên nàng đây.”

...

Mắt Hi Bình khẽ mở. Xuất hiện trước mặt chàng là khuôn mặt lo âu của tiểu Nguyệt. Tiểu Nguyệt luôn quan tâm đến chàng. Hi Bình mơ màng. Như là giấc mộng vậy. Giấc mộng kỳ lạ.

Hi Bình khẽ vươn vai ngáp dài một tiếng. Khuôn mặt có vẻ rất bình thản.

Nhưng khuôn mặt đó lập tức biến đổi, xám ngoét.

“Đây không phải là Trường Xuân Đường, đây là trang viện của Bồ Lỗ Tư. Đó không phải là cơn ác mộng. Đó là sự thật.” Hi Bình giật mình thức tỉnh.

“Băng Băng, Băng Băng. Băng Băng đâu. Tiểu Nguyệt, Băng Băng đâu.” Hi Bình gào thét, nước mắt lại tuôn rơi. Chưa bao giờ Hi Bình dễ khóc như bây giờ. Chưa bao giờ nước mắt lại dễ rơi như thế.

“Đi theo thiếp.” Mộng Hương bỗng lên tiếng. “Thiếp sẽ đưa chàng đến chỗ Băng Băng.”

14. Chương 14 Thần Y Tây Vực

Hoàng thành Thiên Trúc. Đạt Ma Nhĩ hoàng đế đang lo sốt vó lên. Không lo sao được khi để cho bọn sơn tặc uy hiếp đến sứ giả Thiên triều. Tin này mà truyền ra thì còn gì là thể diện của của Thiên Trúc nữa. Thật là sai lầm khi không tiêu diệt sớm cái bọn giặc cỏ đấy.

“Bẩm hoàng đế uy quyền tối tối cao cao, A Lệ Tư Khắc, thần y Tây Vực xin cầu kiến.” Một tên lính vào bẩm báo.

“Thần y Tây Vực, mau truyền nàng ta vào.” Đạt Ma Nhĩ nói.

A Lệ Tư Khắc, Thần y Tây Vực, nàng vừa tròn 25 tuổi, là một mỹ nữ xinh đẹp tuyệt trần. Y thuật của nàng, được thừa hưởng từ Đạt Ma đạo sư, là cao siêu vô cùng, có thể kéo người sắp chết khỏi tay tử thần. Nàng đến Hoàng thành Thiên Trúc để chữa bệnh cho thái hậu theo lời thỉnh cầu của Đạt Ma Nhĩ hoàng đế.

A Lệ Tư Khắc bước vào cung điện. Quần thần đều ngậy ngốc nhìn nàng. Quả vô cùng xinh đẹp. So về sắc có thể sánh ngang kỹ nữ Ấu Xảo nhưng lại thuần khiết hơn, trong trắng hơn. Thật khiến lòng người ngưỡng mộ.

“Đạt Ma Nhĩ hoàng đế, người lo lắng như vậy phải chăng sức khỏe của thái hậu không được tốt?” Một thanh âm ôn nhu phẳng phất sự quan tâm vang lên.

“Không tốt cái rắm.” Đạt Ma Nhĩ trầm nghĩ.

“Thần Y, xin hãy đi xem bệnh tình của Thái hậu. Ta vì đang lo lắng việc nước nên tâm tình không vui.” Đạt Ma Nhĩ lựa lời nói.

“Có một vị hoàng đế như vậy, dân chúng Thiên Trúc thật có phúc.” A Lệ Tư Khắc khẽ bước theo một thị nữ, tiến vào tẩm cung của thái hậu.

Quần thần vẫn si ngốc nhìn dáng người nàng bước đi.

Đã một ngày rồi, vẫn chưa thấy tin tức gì của “tình ái chi thần”. Sau khi biết tin, Đạt Ma Nhĩ hoàng đế đã phái một vạn quân đi trợ giúp. Lẽ ra giờ này phải có tin báo rồi chứ.

“Bẩm hoàng đế uy quyền tối cao trên vạn thượng, tướng quân A La Bố Lỗ xin trình kiến.”

“Mau, mau mời tướng quân vào.” Đạt Ma Nhĩ vội nói. Rốt cuộc cũng đã về.

“Thần A La Bố Lỗ xin cúi chào hoàng đế Đạt Ma Nhĩ uy quyền tối cao.” A La Bố Lỗ cúi người thi lễ.

“Mau nói cho ta tin tức của ‘tình ái chi thần’ ”

“Bẩm, khi thần đến nơi, mọi thứ đã kết thúc. Tình ái chi thần và một nữ nhân của người đã bất tỉnh hôn mê. Chúng nữ khác tuy có thương tích nhưng không nguy hại đến tính mạng. Tên gia nhân Bố Lỗ Tư tuy bị thương nặng nhưng không chết. Có điều, nữ nhân bị bất tỉnh hôn mê có vẻ rất nguy kịch, sợ rằng không qua khỏi.”

“Thế còn bọn giặc cỏ, người đã tiêu diệt hết chưa?”

“Bẩm, bọn sơn tặc đã bị tiêu diệt sạch.”

“Tốt, ta sẽ ban thưởng hậu hĩnh cho người. Công lao diệt giặc lần này rất đáng khen ngợi.”

“Bẩm, công lao này không thuộc về thần, thần không dám nhận. Tại thần bất tài, khi đến nơi thì cuộc chiến đã chấm dứt. Toàn bộ bọn sơn tặc đã bị giết sạch không còn một ai. Cảnh tượng nơi đó thật vô cùng thảm khốc.”

“Chết sạch. Không sót một ai” Quần thần sững sốt. Đạt Ma Nhĩ càng kinh sợ hơn.

“Đám giặc cỏ 10 năm nay quân Thiên Trúc không thể dẹp bỏ được nay lại có thể bị tiêu diệt bởi sứ thần của Thiên triều? Một vị sứ thần đã mạnh mẽ như thế thì quân lực Thiên triều còn khủng bố đến đâu?” Nghĩ đến đây, Đạt Ma Nhĩ hoàng đế không khỏi run sợ. Nếu có gì đặc tội với vị sứ thần này, hẳn Thiên Trúc sẽ bị đứng trên bờ diệt vong.

“Mau, mau triệu các ngự y đến chữa trị cho sứ thần. Bằng mọi giá phải bảo toàn tính mạng sứ thần và nữ nhân.” Đạt Ma Nhĩ ra lệnh.

“Sau khi A Lệ Tư Khắc thăm bệnh cho thái hậu xong, mời nàng ấy đến gặp ta.” Đạt Ma Nhĩ nói với một thị nữ.

...

Ngày hôm sau.

Đạt Ma Nhĩ và A Lệ Tư Khắc đang nói chuyện trong cung điện.

“Cám ơn thần y đã chữa trị bệnh tình cho Thái hậu. ” Đạt Ma Nhĩ cảm khái nói.

“Chữa bệnh là việc của thầy thuốc. Nếu không còn việc gì nữa, A Lệ Tư Khắc xin được về Tây Vực.” A Lệ Tư Khắc đáp lời.

“Hãy khoan, ta còn một việc muốn nhờ đến thần y. Mong nàng giúp cho.” Đạt Ma Nhĩ nói.

“Nếu nằm trong khả năng, A Lệ Tư Khắc xin cố hết sức.”

“A Lệ Tư Khắc có biết đến một người được dân chúng Thiên Trúc gọi là ‘tình ái chi thần’? ” Đạt Ma Nhĩ hỏi.

“A Lệ Tư Khắc có nghe nói. Nhưng nếu là vì chuyện ấy, thần xin cáo từ.” A Lệ Tư Khắc giận dữ nói.

“Khoan khoan, ta tuyệt không có ý xấu. Chỉ là...” Giọng Đạt Ma Nhĩ bắt đầu trầm ngâm.

“Vị ‘tình ái chi thần’ đó chính là sứ thần Trung nguyên. Mới ngày hôm kia thôi đã xảy ra một việc động trời. Bọn sơn tặc ở núi Hắc Phong dám cả gan bắt cóc nữ nhân của vị sứ thần đó. Sau đấy vị sứ thần đó đã lên trên núi đại chiến với đám sơn tặc. Kết quả đôi bên lưỡng bại câu thương. Bọn sơn tặc bị giết hết nhưng vị sứ thần đó và một thê thiếp thì bị bắt tỉnh. Có vẻ thương tích rất trầm trọng.”

“Việc này liên quan đến sự tồn vong của Thiên Trúc, liên quan đến sinh mạng của hàng ngàn con dân Thiên Trúc. Nếu vị sứ thần kia có mệnh hệ gì thì thật khó tránh khỏi một cuộc chiến đẫm máu.” Đạt Ma Nhĩ cố nhấn mạnh những từ cuối, tạo nên một uy thế đáng sợ.

“Cho nên, Đạt Ma Nhĩ ta cầu khẩn thần y hãy ra tay cứu giúp vị ‘tình ái chi thần’ kia, chính là cứu giúp con dân Thiên Trúc.” Đạt Ma Nhĩ ôn nhu nói.

“Một mình diệt cả đám sơn tặc Hắc Phong. Giết sạch không chừa một ai.” Tâm hồn A Lệ Tư Khắc vô cùng chấn động. Nàng chợt nhớ đến nam nhân nàng gặp khi trên đường đến Hoàng thành. Nam nhân đó, rất tuấn tú, rất cường tráng. Nam nhân đó, hỏi đường đến Hắc Phong sơn, thần tình rất khẩn trương vội vã. “Liệu đó có phải chính là ‘tình ái chi thần’?” Nàng tự hỏi trong lòng.

“Thần y, thần y?” Đạt Ma Nhĩ khẽ gọi.

A Lệ Tư Khắc giật mình. Nàng bối rối đáp: “Ta nhất định sẽ làm. Chỉ là không biết bệnh tình thế nào.”

“Bẩm hoàng đế Đạt Ma Nhĩ uy quyền tối cao tại thượng, các ngự y trong cung đã trở về.”

“Mau cho vào.”

“Chúng thần cúi chào hoàng đế Đạt Ma Nhĩ uy quyền tối cao.”

“Mau nói xem bệnh tình sứ thần thế nào?”

“Bẩm, theo như chúng thần thấy, vị sứ thần này có vẻ đang ngủ say. Chúng nữ nhân của sứ thần cũng không tỏ vẻ lo lắng về vị sứ thần này. Nhưng còn nữ nhân bị bắt tỉnh kia. Chúng thần cảm giác nàng ta đã chết rồi. Hơi không thấy thở, mạch không thấy đập. Nhưng chúng nữ nhân lại khẳng khái nói nàng còn sống. Rồi không ngừng thóa mạ chúng thần. Thật chúng thần không biết nói gì. Còn tên gia nhân Bồ Lô Tư nguyên là chủ nhân trang viện Bồ Lô Tư, hẳn đã được chúng thần cứu khỏi.”

“Thật có thể thế sao? Vị sứ thần đó không việc gì là tốt rồi.”

“Bẩm, theo như lời Bồ Lỗ Tư thì tình ái chi thần rất yêu quý nữ nhân của mình. Nếu kẻ nào dám động đến họ thì tình ái chi thần quyết giết kẻ đó. Nay lại có một vị nữ nhân bị chết tại đây, chúng thần nghĩ ngài cũng nên đề phòng.”

Đạt Ma Nhĩ biến sắc.

A Lệ Tư Khắc cũng xúc động không kém. “Vì người mình yêu sẵn sàng làm mọi chuyện.” Câu này nàng đã nghe nhiều nhưng nay mới được thấy.

“Nếu chúng nữ nói nàng ta chưa chết thì phải có tia hi vọng cứu thoát nàng ta chứ.” Đạt Ma Nhĩ run run nói.

“Bẩm, tha lỗi cho chúng thần kém cỏi.”

“Nàng ta trông như thế nào?” A Lệ Tư Khắc hỏi.

“Sắc mặt xanh xao, mạch không đập, mũi không thở. Thật như người đã chết. Chỉ có điều...”

“Nói mau” Đạt Ma Nhĩ tức giận quát.

“Chỉ có điều... cơ thể nàng ta rất mềm. Nếu đã chết hai ngày thì cơ thể phải cứng lại rồi mới đúng. Với lại, quanh người nàng ta thường xuất hiện băng sương.”

“Băng ngâm.” A Lệ Tư Khắc khê thốt lên.

“Băng ngâm?” Mọi người đồng thanh hỏi lại.

“Nàng ta rơi vào trạng thái Băng ngâm. Trạng thái bảo tồn cơ thể khỏi mọi sự xâm hại. Nhìn giống như người đã chết nhưng thật ra vẫn sống. Chỉ có điều ý thức bị ngủ quên, muốn thức tỉnh nàng ta thật rất khó. Không chỉ dựa vào người mà còn dựa vào trời nữa.” A Lệ Tư Khắc buồn bã nói.

“Xin thần y hãy thử một chuyến.” Đạt Ma Nhĩ cầu khẩn.

“Thần là thầy thuốc. Cứu người là việc tất nhiên. Thần sẽ cố hết sức.” Dứt lời, A Lệ Tư Khắc chuẩn bị đồ đạc, tiến thẳng tới trang viện Bồ Lỗ Tư.

15. Chương 15 Hi Vọng

“Hương Hương, Băng Băng thế nào rồi?” Hi Bình cất tiếng hỏi.

“Chàng đã ngủ 3 ngày nay rồi.” Mộng Hương nói.

“Ta hỏi nàng Băng Băng sao rồi?” Hi Bình hét lên đầy phẫn nộ.

“Hi Bình.” Mộng Hương quay lại nói. “Chàng làm sao vậy. Chàng có còn là chính chàng không. Nếu Băng Băng có chuyện, chàng sẽ phản ứng thế nào? Chúng thiếp sẽ ra sao? Băng Băng không phải là nữ nhân duy nhất của chàng. Chúng thiếp cũng là nữ nhân của chàng, nếu sau này chàng làm sao thì chúng thiếp sẽ sống thế nào. Chàng hãy bình tĩnh, hãy là Hi Bình trước đây đi.”

“Ta... ta...” Hi Bình cứng lưỡi. “Ta lo lắng cho người mình yêu.”

“Thế chàng không yêu chúng thiếp sao. Chúng thiếp không phải người chàng yêu sao.” Mộng Hương gắng hỏi.

“Ta... hãy thông cảm cho ta Hương Hương. Ta chỉ muốn biết Băng Băng sao rồi. Hãy hiểu cho ta.”

“Thiếp thông cảm với chàng. Chúng thiếp không ghen tị. Chúng thiếp đối với nhau thân như chị em ruột vậy. Thấy Băng Băng như vậy, chúng thiếp không đau lòng sao. 3 ngày qua, nữ nhân của chàng, ai cũng khóc. Khóc rất nhiều. Thiếp chỉ hi vọng, chàng đừng chà xát thêm nỗi đau của họ. Chàng hãy là Hi Bình như ngày xưa đi.”

Hi Bình tiến tới, ôm lấy Mộng Hương, gục đầu xuống vai nàng mà khóc. “Ta sẽ là Hi Bình của ngày xưa, dù chuyện gì xảy ra, ta vẫn mãi là Hi Bình của các nàng.”

Mộng Hương vuốt ve tấm lưng của Hi Bình. “Hãy đi theo thiếp, thiếp sẽ đưa chàng đến chỗ Băng Băng. Nhưng chàng không được vọng động. Mọi tác động không đúng lúc có thể khiến Băng Băng vĩnh viễn rời xa chúng ta.”

“Băng Băng chưa chết?” Hi Bình vui mừng nói.

“Nàng ấy chỉ bất tỉnh thôi.” Giọng Mộng Hương bỗng buồn bã. “Không biết bao giờ nàng ấy mới tỉnh lại.” Lệ bỗng rơi trên đôi má nàng.

...

Trung Nhân Đài.

“Đây không phải là thanh lâu sao?” Hi Bình ngạc nhiên hỏi.

“Đây là nơi Ấu Xảo ở. Cũng là nơi Băng Băng đang trị thương.”

Mộng Hương đáp.

“Ta gặp nàng lần đầu ở thanh lâu. Nay lại đến thanh lâu tìm nàng. Chẳng phải ông trời đang trêu đùa chúng ta sao.” Hi Bình bồi hồi nhớ lại, nhớ lại ngày đầu chàng gặp Băng Băng.

Đám kỹ nữ ở đây đã quen với mấy người Mộng Hương các nàng, nên mặc kệ không hỏi han gì. Mộng Hương và Hi Bình đi thẳng lên phòng của Ấu Xảo.

“Chàng vào đi. Băng Băng ở trong đó. Hãy nhớ, không được vọng động. Hãy kìm chế tình cảm của mình” Mộng Hương nghẹn ngào nói. Mỗi lần đến thăm Băng Băng, các nàng đều phải kiềm chế rất nhiều.

Chần chờ, một chút chần chờ, một chút ngại ngùng. Sau đấy, Hi Bình mở cửa bước vào.

“Hi Bình” Tiếng Lãnh Tinh Oánh và Vưu Túy cùng vang lên. Trong phòng có 6 người. Lãnh Tinh Oánh, Vưu Túy, Ấu Xảo và 2 mỹ nữ lạ mặt. Người còn lại, đang nằm trên giường chính là Lãnh Như Băng.

“Băng Băng” Hi Bình lao đến bên giường.

Một thân ảnh lao ra chắn trước Hi Bình: “Dừng lại, người muốn giết nàng ta sao.”

Tiếng nói của nàng ta khiến Hi Bình sực tỉnh. Lãnh Tinh Oánh và Vưu Túy cũng đã đến bên chàng. “Hi Bình, hãy bình tĩnh. Hãy sang phòng khác nói chuyện.” Vưu Túy nói.

“A Lệ Tư Khắc tiểu thư, phiền tiểu thư đi cùng chúng ta.”

A Lệ Tư Khắc đi theo Hi Bình và Vưu Túy ra ngoài.

“Hi Bình, trước tiên chàng phải bình tĩnh nghe thiếp nói.” Vưu Túy nói.

“Ta rất bình tĩnh.” Hi Bình đáp lời.

“Hi Bình, đây là A Lệ Tư Khắc tiểu thư, thần y Tây Vực. Nàng được Đạt Ma Nhĩ hoàng đế phái đến để chữa thương cho Băng Băng.”

“Cảm ơn tiểu thư.” Hi Bình cung kính nói. Rất hiếm khi thấy hẳn thật tâm cảm ơn người khác như vậy.

“A Lệ Tư Khắc tiểu thư, đây là tướng công của chúng ta, Hoàng Hi Bình.”

“Ta đã gặp qua tướng công của tỷ rồi. Hi Bình huynh, chắc huynh vẫn nhớ lần chặn kiệu ta hỏi đường chứ.” A Lệ Tư Khắc nói.

“A... Thật xin lỗi.” Hi Bình lúc này mới ngớ ra. Khi vào phòng, thấy nàng có vẻ quen quen nhưng không nhớ nổi. Thật tâm trí của Hi Bình lúc đấy chỉ dành cho Băng Băng mà thôi.

“Hi Bình, tình hình của Băng Băng hãy để A Lệ Tư Khắc tiểu thư nói.” Vưu Túy nói.

A Lệ Tư Khắc cũng nói luôn: “Như Băng phu nhân hiện đang rơi vào trạng thái Băng Ngâm. Nàng vốn tu luyện hàn khí, lại uống được Địa Táng Hoàn cho nên khi thân thể bị đả thương thì hàn khí trong Địa Táng Hoàn phát ra bao bọc lấy toàn bộ kinh mạch. Nhưng tinh thần của nàng bị đả thương nghiêm trọng nên

nàng đã rơi vào trạng thái hôn mê sâu. Hàn khí của Địa Táng Hoàn nhân thế liên bao phủ luôn ý thức của Như Băng. Nàng giờ như một bức tượng băng vậy, không biết bao giờ mới tỉnh lại.”

Nghỉ một lát, A Lệ Tư Khắc lại nói tiếp: “Các phu nhân của công tử đều là những người vô cùng tài giỏi. Các nàng đã chữa trị nội thể cho Như Băng, lại ngày đêm không ngừng truyền âm khí tiếp thêm sinh lực cho nàng ấy. Nếu không được tiếp âm khí thường xuyên, có thể Như Băng đã suy kiệt mà tuyệt mạng.”

“Thực ra chúng ta không đủ sức truyền âm khí cho nàng ấy. Đó là công lao của Ấu Xảo tiểu thư và Phụng Bối tiên bối.”

Sao Phụng Bối lại ở đây? Nguyên lai sau khi Ấu Xảo về Trung Nhân Đài, đã gửi tin nhờ sư phụ đến giúp vì nàng biết một mình nàng không đủ sức truyền âm khí liên tục cho Như Băng.

Biết tin Lãnh Như Băng, con gái của Lãnh Tinh Oánh, đang gặp nạn nên Phụng Bối tức tốc đến Trung Nhân Đài. 2 người ngày đêm thay nhau truyền âm khí duy trì mạng sống cho Băng Băng, thật sự rất cảm động.

“Phụng Bối?” Hi Bình hỏi.

“Chính là người đã chặn chàng lúc ấy.” Vưu Túy nói.

“A.” Hi Bình thầm cảm kích nữ nhân này.

“Để giải khai Băng Ngâm, sư phụ ta có truyền dạy một phương pháp. Đó là ”Đả châm liên hoàn“. Liệu pháp này chính là sử dụng những cây kim châm vào các huyệt thái âm, truyền khí lực vào để giải khai hàn khí. Chỉ có điều hàn khí của Địa Táng Hoàn quá nhiều, giải khai được huyệt nào thì lại bị hàn thực lại. Thật không biết bao giờ mới giúp nàng ấy tỉnh lại.”

“Không có cách nào khác sao?” Hi Bình buồn bã nói.

“Thực ra còn một cách nữa. Nhưng khó mà thực hiện được.” A Lệ Tư Khắc trầm ngâm.

“Nàng hãy nói đi.” Hi Bình vồn vã hỏi.

“Sao trước giờ tiểu thư không nói.” Vưu Túy cũng hỏi.

Thực ra A Lệ Tư Khắc cũng mới chỉ thăm bệnh được 2 ngày. thời gian nói chuyện cũng không nhiều, làm sao đã nói được hết tâm tư của mình. Chỉ có điều chúng nữ đều mong muốn Băng Băng hồi tỉnh nên không để ý đến điểm này.

“Ta muốn hỏi, trước đây khi Như Băng uống Địa Táng Hoàn, nàng ấy làm thế nào có thể hấp thu được Địa Táng Hoàn. Ta được biết Địa Táng Hoàn là vật chí âm chí hoàn, nếu không hấp thụ được sẽ vong mạng.” A Lệ Tư Khắc hỏi.

“Con mẹ nó, nói thì nói phất ra cho rồi, còn bày đặt hỏi này hỏi nọ” Hi Bình phát cáu với sự vòng vo của A Lệ Tư Khắc. “Dù người đẹp thì cũng mặc kệ người chứ. Lão bà của ta đang nguy kịch mà người còn đứng nói chuyện đầu đầu.”

Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng mồm phải nói khác: “Chính ta đã giúp Băng Băng hấp thụ Địa Táng Hoàn.”

“Hi Bình huynh, không lẽ huynh là...”

“Đúng, ta chính là người có cửu dương trọng thể.” Hi Bình ngắt lời A Lệ Tư Khắc.

“A...” Nàng không ngờ nàng có thể được gặp người có cửu dương trọng thể. “Thiên dịch của mọi nữ nhân.” Sư phụ của nàng vẫn hay nói thế về người có cửu dương trọng thể. Hèn chi người này có nhiều nữ nhân như vậy.

“Cũng chỉ được một nửa.” A Lệ Tư Khắc nói.

“Một nửa là sao? Một nửa cái gì? Xin nàng hãy nói thẳng ra? Ta thật không thể chịu nổi cách nói chuyện của nàng.” Hi Bình xẵng giọng.

Ánh mắt của A Lệ Tư Khắc có chút bức tức. Chưa ai dám nói với nàng như thế cả. Khi nàng bắt đầu chữa bệnh cứu người, ai cũng gọi nàng là Thần y, ai cũng nghe lời nàng nói. Vậy mà nam nhân này...

“Hi Bình huynh, xin hãy nghe tiểu nữ nói hết. Đây chính là phương pháp thứ 2 có thể giải được Băng Ngâm. A Lệ Tư Khắc đọc được điều đó trong một quyển sách cổ ở Tây Vực.”

“Quyển sách viết rằng, trời sinh ra âm dương. Phụ nữ mang khí âm, nam nhân mang khí dương. Hi Bình huynh, huynh có biết khi âm dương hòa hợp sẽ tạo ra gì không?”

“Tạo ra con mẹ người.” Hi Bình chỉ muốn hét vào mặt A Lệ Tư Khắc như vậy nhưng đành phải giả bộ: “Ta vốn ngu ngốc, không hiểu gì cả.”

“Huynh thử nghĩ xem, nữ nhân và nam nhân hòa hợp sẽ tạo ra gì?”

“Nam nhân và nữ nhân hảo hảo với nhau thì phải tạo ra trẻ con rồi. Nếu không tạo ra trẻ con thì chẳng phải nam nhân hay nữ nhân đó đã hỏng rồi hay sao?” Hi Bình bỗng trở lên vô lại. Đúng là Hi Bình của hồi xưa.

“Vô lại chàng...” Vưu Túy mắng.

“Huynh nói không sai. Nam nhân và nữ nhân hảo hảo với nhau sẽ tạo ra trẻ con. Trẻ con chính là một sinh mệnh mới. Hay hiểu theo một cách khác, khi âm khí và dương khí hòa hợp với nhau sẽ tạo ra một nguồn lực mới. Khi âm khí và dương khí quyên vào với nhau sẽ tạo ra một sinh mệnh mới.” A Lệ Tư Khắc nói.

“Sinh mệnh mới!” Cả Hi Bình và Vưu Túy cùng ngạc nhiên.

“Ý nàng là nếu ta ân ái với Băng Băng thì hàn khí của Địa Táng Hoàn sẽ bị loại bỏ? Ý thức của nàng sẽ quay về?”

A Lệ Tư Khắc bỗng đỏ mặt. Dấu sao nàng cũng là một nữ nhân. Từ “Ân ái” mà Hi Bình nói ra khiến nàng thật không quen tai. Từ trước đến nay, để nói về chuyện tể nhị ấy, những thầy thuốc như nàng chỉ dùng từ “hảo hảo” (chuyện tốt lành) mà thôi. “Hàn khí của Địa Táng Hoàn được giải khai thì ý thức của nàng ấy sẽ được tự do. Nhưng có hồi tỉnh hay không thì lại phụ thuộc vào nàng ấy.”

“Vậy ta sẽ lập tức giải khai cho Băng Băng” Hi Bình hồ hởi nói.

“Không được. Cơ thể của Băng Băng lúc này không thể làm được việc đó. Nàng hoàn toàn không cảm nhận được gì cả. Các vị trí cảm giác đều đã bị hàn khí làm tê liệt. Các tác động thông thường không thể làm nàng động tình được. Nếu nàng không động tình thì không thể tiến vào. Nếu huynh mạnh bạo với nàng ấy có thể làm nàng ấy đau đớn mà tuyệt mạng.”

Hi vọng vừa nhen lên của Hi Bình bỗng bị dập tắt. “Vậy phải làm thế nào?”

“Tây vực chúng ta có một phương thuốc. Sau khi uống thuốc này, cơ thể sẽ sản sinh một luồng dục hỏa. Luồng dục hỏa này sẽ làm tan chảy hàn khí quanh người nàng. Lúc đấy, các tác động bên ngoài sẽ làm nàng động tình. Đó chính là lúc để giải khai hàn khí. Tuy nhiên, sau khi luồng dục hỏa này biến mất mà huynh vẫn không thể giải khai hàn khí của Địa Táng Hoàn thì nàng ấy chắc chắn sẽ...” A Lệ Tư Khắc bỏ lửng câu cuối.

Hi Bình cũng hiểu chuyện đó là chuyện gì. Nhưng Hi Bình luôn tự tin vào bản thân mình. Tự tin mình sẽ làm được.

“Hi Bình, thấp tin chàng. Chàng ngay cả Tuyệt kinh chi thân của Thủy Khiết Thu còn giải khai được thì hàn khí của Địa Táng Hoàn đã là gì.” Vưu Túy hồ hởi nói.

“Giải khai được Tuyệt kinh chi thân?” A Lệ Tư Khắc lại được một phen kinh ngạc. “Dương khí của Cửu Dương Trọng Thể thật quá mạnh mẽ.”

“A Lệ Tư Khắc tiểu thư, phiền nàng hãy mau chế thuốc. Ta rất muốn nhìn thấy Băng Băng cuồng nhiệt với ta.” Hi Bình nói mà không biết mặt 2 mỹ nữ đã đỏ bừng.

16. Chương 16 Hồi Sinh (1)

“Xấu hổ xấu hổ quá.” A Lệ Tư Khắc thầm nghĩ. Lần đầu nàng đối diện với một nam nhân ăn nói thô tục như vậy. Nhưng nam nhân này lại rất lạnh tuấn, cơ thể toát ra một mị lực khác thường khiến nàng không

thể ghét bỏ.

“Hi Bình huynh, A Lệ Tư Khắc phải đi chế thuốc, xin cáo từ hai người.” A Lệ Tư Khắc nhún người cáo từ.

“Đa tạ tiểu thư.” Hi Bình và Vu Tú cùng nói.

A Lệ Tư Khắc vừa rời khỏi phòng thì Mộng Hương bước vào. Đôi mắt nàng ẩn chứa nhiều tâm sự thầm kín. Không đợi nàng mở lời, Hi Bình đã kéo nàng vào lòng, tiện thể tay kia ôm luôn lấy Vu Tú.

“Chàng làm gì vậy, Băng Băng đang nằm bên cạnh đấy.” Vu Tú ngượng ngùng nói.

“Hắc hắc, nàng nghĩ lão tử ta sẽ làm gì chứ? Nương tử của ta đang bệnh nặng mà ta lại nghĩ đến chuyện khác ư?” Hi Bình nửa đùa nửa thật.

“Xấu xa, háo sắc...” Mộng Hương vừa nói, tay vừa giựt giựt tay áo của Hi Bình.

“Vu Tú tin chàng.” Ánh mắt Vu Tú trở nên mơ hồ.

“A...” Hơi thở của Vu Tú trở nên gấp gáp. Bàn tay của Hi Bình đã luồn vào trong áo nàng lúc nào, đang mân mê ngọc nhũ.

“Xấu xa, chúng thiếp tin chàng mà chàng nở làm như vậy sao.” Một trận phấn quyền đánh vào ngực Hi Bình.

“Ngoan nào. Ta chỉ muốn nói chuyện mà thôi.” Hi Bình nói. Trên môi xuất hiện nụ cười gian tà.

Chà, có cái loại nói chuyện như vậy sao. Nói chuyện bằng miệng hay là bằng tay vậy.

“A... khi nghe A Lệ Tư Khắc nói có phương thuốc giải cứu cho Băng Băng, tâm tư ta đã nhẹ hơn rất nhiều.” Hi Bình giải bày nỗi lòng. “Mà điều làm ta vui sướng nhất chính là phương thuốc đó nằm trên người ta.”

“Chàng tưởng mỗi chàng có thể cứu được Băng Băng chắc.” Vu Tú bĩu môi. “Nếu không có thuốc của A Lệ Tư Khắc thì chàng làm thế nào.”

“Ừ, nếu quả không thể tiến nhập vào thân thể Băng Băng thì... giống như với Thủy Khiết Thu trước kia vậy.” Hi Bình hồi tưởng lần đầu chịu thất bại dưới tay Thủy Khiết Thu.

“Thủy Khiết Thu làm sao?” Mộng Hương hỏi.

“Nếu Thủy Khiết Thu không động tình thì ta cũng không thể tiến nhập vào được. A, không nhắc đến chuyện đó nữa. Giờ ta sẽ qua thăm Băng Băng một lát rồi về ‘Đại Tràng’ thông báo tin vui cho các lão bà của ta.” Hi Bình dứt lời đứng dậy, bỏ lại hai mỹ nữ quần áo xộc xệch trên giường.

“Rõ là chàng khi phụ bọn ta mà.” Nhị nữ cùng nói, tay chỉnh lại trang phục.

“Thế các nàng không muốn lão công của các nàng khi phụ sao.”

“A...” Nhị nữ nhớ lại lần đầu tiên của mình.

Chẳng lẽ nữ nhân thích bị khi phụ? Ai mà biết được chứ, ta đâu phải nữ nhân.

Hi Bình tiến vào phòng của Ấu Xảo. Thái độ bình tĩnh hơn rất nhiều.

Hi Bình tiến tới bên giường, nhẹ nhàng cầm lấy tay của Như Băng, đôi tay nàng lạnh ngắt. Những ngón tay của Hi Bình nhẹ nhàng vuốt ngọc thủ của Như Băng, môi khẽ nói: “Băng Băng, nàng yên tâm, ta sẽ giúp nàng hồi tỉnh.”

Lời nói ôn nhu đầy thâm tình khiến chúng nữ xung quanh khẽ run động. Lãnh Tinh Oánh thầm gạt nước mắt, Ấu Xảo si ngốc nhìn Hi Bình còn Phụng Bối tự hỏi trên đời có nam nhân si tình đến thế sao. Ý nghĩa “Nam nhân si tình” ngay lập tức được Phụng Bối loại bỏ. “Hừ, nữ nhân một đồng thì si tình cái gì. Cả mẹ cả con cùng chén thì chung tình cái cóc khô. Đại dâm tặc, đại biến thái mới đúng.” Phụng Bối hậm hực nghĩ.

Hi Bình cứ lặng yên nhìn Băng Băng, trong mắt ẩn chứa bao nhiêu thâm tình. Nhớ những lần cùng trải qua hiểm nguy, nhớ những giọt nước mắt của Băng Băng, nhớ những đêm ân ái mặt nồng... những hình ảnh những ký ức lần lượt hiện về. Tất cả như một giấc mộng vậy.

“Hi Bình, đến giờ truyền âm khí cho Băng nhi rồi, chàng hãy ra ngoài đi.” Lãnh Tinh Oánh chạm nhẹ vào vai Hi Bình khuyên bảo.

Hi Bình thở dài, nhẹ nhàng đặt tay Băng Băng xuống giường, luyến tiếc rời đi. “Băng Băng, ta nhất định sẽ cứu nàng.”

“Ôi, thật là một nam nhân tuyệt vời. Chắc chắn đi theo chàng sẽ hạnh phúc. Ta nguyện cả đời này sẽ theo chàng.” Ấu Xảo thầm nghĩ. Dù biết Hi Bình chưa lâu, nhưng trải qua một phen sóng gió, thấy tình cảm Hi Bình dành cho nữ nhân của mình, Ấu Xảo biết trái tim mình đã có chủ.

Thấy ánh mắt thất thần của Ấu Xảo nhìn Hi Bình, Phụng Bối khẽ kéo tai nàng nói: “Xảo nhi, con thích hấn rồi hả.”

“Ừm, con thích chàng mất rồi.” Nữ tử này dám yêu dám nói, không chút rụt rè xấu hổ.

“Chúng ta rất vui mừng vì có thêm một muội muội xinh đẹp chia sẻ gánh nặng giúp chúng ta.” Lãnh Tinh Oánh cười nói, mặt ánh lên nét mây hồng. Rõ ràng các nàng chưa bao giờ chiếm ưu thế trước Hi Bình trong mỗi lần đại chiến cả.

“Hừm, nam nhân làm gì có ai tốt đẹp. Oánh muội, tên háo sắc đó có bao nhiêu nữ nhân rồi?” Phụng Bối hỏi, thái độ tỏ vẻ không vừa lòng.

“Ta cũng không đếm. Ta không quan tâm đến chuyện đó. Nhưng chắc cũng gần 70 người rồi.”

Sặc... Phụng Bối suýt cắn nhầm lưỡi. “Xảo nhi, hấn nhiều thế tử như vậy sao có thể thỏa mãn con được, sao có thể làm con hạnh phúc được.”

“Con không biết chàng có thể thỏa mãn con hay không, nhưng đi theo chàng là tâm nguyện của con.” Ấu Xảo thành thật nói.

“Bối tỷ chắc cũng biết được năng lực trên giường của muội rồi. Chỉ có điều, muội cũng là bại tướng dưới chân chàng. Mà không phải chỉ mỗi muội, tất cả nữ nhân của chàng đều là bại tướng. Một đêm chàng làm thỏa mãn tất cả.” Lãnh Tinh Oánh nói.

Sặc tập 2. Phụng Bối không thể tin nổi những gì mình vừa nghe. “Biến thái, đại biến thái, đại đại biến thái.” Nàng lẩm bẩm.

Hừm, nói như nàng, thì không phải Ấu Xảo xinh đẹp cũng là một dạng biến thái sao.

“Sư phụ, bắt đầu truyền âm khí cho Băng Băng thôi. Cơ thể nàng lại xuất hiện hàn sương rồi.” Ấu Xảo nói, tạm quên đi hình bóng nam nhân trong tâm trí nàng.

...

Hi Bình, Mộng Hương và Vưu Túy về đến “Đại Tràng”, tất cả chúng nữ đều có mặt đầy đủ, ngoại trừ Lãnh Tinh Oánh... và Lãnh Như Băng.

“Ta thông báo với các nàng một tin vui, Băng Băng sắp hồi tỉnh.” Hi Bình tự tin nói.

Chúng nữ xôn xao, ai cũng vui mừng, tiếng xì xào bàn tán rộ lên. Gương mặt ai cũng nhẹ nhõm đi rất nhiều, trên môi ai cũng nở một nụ cười quyến rũ.

“A Lê Tư Khắc nói, ta có thể giải cứu cho Băng Băng.” Hi Bình nói tiếp, miệng nở ra một nụ cười quyến rũ đối địch lại với các nàng. Một vài nữ tử xinh đẹp thông minh bỗng hiểu cách “cứu” của Hi Bình như thế nào. Các nàng bỗng đỏ mặt ngượng ngùng.

“Chàng chữa bệnh cho Băng tỷ như thế nào” Thi Nhu Vân ngây thơ hỏi.

“Vân tỷ.” Thủy Khiết Thu nói, mặt nàng đã đỏ bừng.

Đôi má của tiểu Nguyệt cũng ửng hồng. Hoa Lô chỉ cười mỉm, Hoa Tiểu Mạn thì khúc khích cười.

Chúng nữ chột hiểu, các nàng đều cười thích thú.

“Hừm.” Hi Bình hắng giọng. ” Để ăn mừng tin vui này, và cũng để ta chuẩn bị chữa bệnh cho Bằng Bằng, ta quyết định sẽ rèn luyện thân thể một phen. Bắt đầu từ Vụ Túy trước, rồi đến Mộng Hương rồi...” Hi Bình thao thao bất tuyệt, hai tay ôm chặt lấy Vụ Túy và Mộng Hương đi đến bên giường.

Dâm tặc mãi là dâm tặc. Đại chiến lại bùng nổ. Nhờ cuộc đại chiến này, tâm tư của chúng nữ được xoa dịu đi rất nhiều. Hi Bình cũng thấy thoải mái hơn.

Ai da... khi có người cảm thấy căng thẳng thì thường có xu hướng tự thỏa mãn là vậy đấy.

...

Khi cuộc đại chiến tại trang viện Bồ Lô Tư bùng nổ, thì tại một gian phòng trong Trung Nhân Đài, A Lệ Tư Khắc đang chuyên tâm pha chế thuốc. Tại một phòng khác, mồ hôi của Phụng Bối không ngừng tuôn ra. Tất cả đều hết sức nỗ lực để làm hồi tỉnh Lãnh Như Bằng. Hi Bình có nỗ lực không? Chắc chắn đang rất nỗ lực là đằng khác.

17. Chương 17 Hồi Sinh (2)

“Hi Bình, đến giờ Bằng nhi nhận âm khí rồi, chàng hãy về đi.” Lãnh Tinh Oánh nói.

Đôi chút tiếc nuối, đôi chút vẫn vương, Hi Bình lặng lẽ rời đi.

Đã ba ngày trôi qua kể từ khi A Lệ Tư Khắc bắt đầu chế thuốc. Không biết việc chế thuốc đã tiến hành đến đâu, chỉ thấy cửa phòng A Lệ Tư Khắc luôn luôn đóng. Trong phòng tỏa ra đủ các mùi thảo dược. Lúc thì hương thơm ngào ngạt, lúc lại hôi thối, lúc khiến người hít phải ngất ngây sáng khoái, lúc lại khiến ta đau đầu chóng mặt. Đã mấy lần Hi Bình muốn vào hỏi nhưng lại thôi vì sợ làm phiền nàng.

Hôm nay cũng vậy, sau khi rời phòng Ấu Xảo, Hi Bình lại đứng trước cửa phòng A Lệ Tư Khắc chờ đợi, chờ đợi, chờ đợi.

Ấu Xảo thấy bóng dáng Hi Bình đứng lặng yên bất động, nàng khẽ cảm thán lắc đầu. Nàng đã thật yêu nam nhân này rồi. Dù chàng có thỏa mãn nàng hay không, nàng vẫn sẽ ở bên chàng.

Tấm biển Trung Nhân Đài đã bị gỡ bỏ. Chúng nữ cũng rời khỏi trang viện của Bồ Lô Tư mà đến Trung Nhân Đài, mong chờ ngày Lãnh Như Bằng hồi tỉnh.

...

Tin tức Trung Nhân Đài đóng cửa dấy lên một làn sóng phản đối dữ dội từ đám nam nhân Thiên Trúc. Chúng tụ tập đến trước cửa đài, gào thét đòi Ấu Xảo xuất hiện.

Một đại hán to lớn đẩy cửa xông vào Trung Nhân Đài, vài gã trai tráng khác xông vào theo.

“Con mẹ các người, kỹ nữ mà đòi thanh cao à. Làm nghề bán trôn nuôi miệng mà không tiếp khách thì bóc...” Lời chưa dứt thì đại hán to lớn đã bị đánh bay ra ngoài. Đám bám đuôi cũng bị hất bay ra theo các tư thế khác nhau. Mỗi tên bay một kiểu, mỗi tên tiếp đất một kiểu.

“Tên nam nhân thối nào muốn vào Trung Nhân Đài thì hãy vượt qua chúng ta đã.” Đại Nỵ bước ra ngoài nói. Theo sau là Nguyên Chân và ngũ hoa (Ngũ đóa kim thoa).

Nhìn thấy 6 nữ nhân to lớn, đám nam nhân Thiên Trúc rụt vùi lẫn mất. “Không thể vì một kỹ nữ mà làm mất đi sĩ diện nam nhi được.” Chúng tự an ủi mình như vậy.

...

Cung điện Đạ Ma Nhĩ hoàng đế.

“Bẩm hoàng đế uy quyền tối cao, tình hình trong thành mấy hôm nay rất không ổn.” Một viên quan trình báo.

“Có chuyện gì vậy?” Đạ Ma Nhĩ hoàng đế hỏi.

“Bẩm, nam nhân trong thành ngày ngày đều tập trung trước Trung Nhân Đài gây sự. Kỹ nữ Ấu Xảo đã gỡ bỏ bảng hiệu ‘Trung Nhân Đài’. Nam nhân trong thành rất phẫn nộ.”

“Sao ‘Trung Nhân Đài’ lại đóng cửa?”

“Bẩm, nghe nói vì ‘Tình ái chi thần’. Sau khi ‘Trung Nhân Đài’ gỡ bỏ bảng hiệu, ‘tình ái chi thần’ và chúng nữ đã dọn đến đây ở.”

“Chẳng lẽ ‘tình ái chi thần’ đã khuất phục được Ấu Xảo? Thế thì mối thù của ta đã giải được rồi. Ha ha” Đạp Ma Nhĩ vừa nghĩ vừa cười.

“Ta ban một sắc dụ, tuyên bố ‘tình ái chi thần’ đã khuất phục được kỹ nữ Ấu Xảo. Từ giờ Ấu Xảo sẽ đi theo ‘tình ái chi thần’. Nam nhân Thiên Trúc nào còn chống đối sẽ bị bắt giữ vào đại lao. Phái người đến bảo vệ Trung Nhân Đài.”

“Tuân lệnh.”

Sắc dụ ban xuống, đám nam nhân thú vị hoặc không dám đến Trung Nhân Đài quấy nhiễu nữa. Một vài tên thì làm bù nhìn rơm viết 4 chữ “tình ái chi thần” rồi ngày đêm nguyên rửa. Vài tên khác thì sửa soạn lễ vật, chỉ chức thấy “tình ái chi thần” là xông đến dâng lễ vật, trở tài vuốt móng ngựa, mong “tình ái chi thần” ban cho phép “dương cương chi vật”. Một số tên khác thì lắc đầu đi đến kỹ viện khác. “Không có Ấu Xảo thì ta có A Nhĩ, A Tình, Khắc Mai, A Mộng. Đời thiếu gì kỹ nữ chứ.”

...

Hi Bình vẫn đứng yên lặng trước cửa phòng A Lệ Tư Khắc. Trời đã sắp tối.

“A” Một thanh âm nữ nhi phát ra. Trong thanh âm ẩn chứa sự mệt mỏi pha lẫn niềm vui sướng.

Cửa phòng bật mở, A Lệ Tư Khắc bước ra. Trông nàng rất mệt mỏi, mặt tái nhợt đi, môi bạc thếp. Quần áo đầy mồ hôi, vô cùng bẩn thỉu.

Hi Bình giật mình khi thấy A Lệ Tư Khắc bước ra. Nhìn thấy bộ dạng thảm thương của A Lệ Tư Khắc, trong lòng Hi Bình dâng lên một sự thương cảm. “Nàng đã vì những người không quen biết mà chịu vất vả.” Hi Bình thầm nghĩ. Sự khó chịu trước kia đã tan biến, thay vào đó là tấm lòng biết ơn vô bờ.

Hi Bình cất tiếng gọi: “A Lệ...” Lời chưa dứt thì A Lệ Tư Khắc đã loạng choạng ngã. Hi Bình vội vã lao đến đỡ A Lệ Tư Khắc. A Lệ Tư Khắc được Hi Bình ôm gọn vào lòng. Đôi tay cường tráng nâng đỡ cơ thể nàng. Đầu nàng ngã vào ngực Hi Bình.

“Dễ chịu quá.” A Lệ Tư Khắc lẩm bẩm.

“A Lệ Tư Khắc tiểu thư.” Hi Bình cất tiếng gọi. Khi cúi xuống đã thấy nàng ngủ từ lúc nào. Hi Bình bèn bế xốc nàng lên, đưa nàng vào một phòng khác, đặt nàng xuống giường, nhẹ nhàng đắp chăn cho nàng.

“Nàng ta đã rất mệt.” Hi Bình thầm nghĩ.

...

Ấu Xảo bước ra khỏi phòng, thấy Lệ Uyên đi tới bèn cất tiếng hỏi:

“Lệ Uyên, bên ngoài có chuyện gì không? Sao hôm trước ta thấy rất ồn ào?”

“Ấu Xảo tỷ tỷ, hôm kia có một đám nam nhân tụ tập đòi tỷ xuất hiện. Vài tên hung hãn xông vào liền bị đánh bay ra. Hôm qua cũng thấy bọn chúng tụ tập nhưng chỉ đứng hò hét thôi. Hôm nay tuyệt không thấy tên nào.” Lệ Uyên trả lời.

“A. Bọn nam nhân thối phẫn nộ vì con đóng cửa Nhân Trung Đài đấy mà. Để sư phụ ra tiếp chúng, xem chúng có dám hạo hạo với ta không.” Phụng Bối bước ra nói.

“Sư phụ, người không cần phải giết hết nam nhân trên thế gian này đâu. Lệ Uyên, sao hôm nay bọn chúng không kéo tới?” Ấu Xảo hỏi.

“Tỷ tỷ, nghe nói Đạt Ma Nhĩ hoàng đế đã ra sắc lệnh cấm tụ tập trước Nhân Trung Đài. Ngoài ra, trong thành đang dấy lên một tin đồn.” Lệ Uyên trả lời.

“Tin đồn gì?”

“Tin đồn...” Lệ Uyên khẽ mỉm cười. “Tin đồn Ấu Xảo tỷ tỷ đã trở thành thê tử của ‘tình ái chi thần’, tin đồn ‘tình ái chi thần’ đã khuất phục được tỷ tỷ, hi hi.”

Ấu Xảo đỏ mặt, còn Phụng Bối không nói gì. Đệ tử đã thừa nhận thì sư phụ còn biết nói gì nữa đây.

Lúc đấy, Hi Bình bước đến.

“Ấu Xảo, mặt nàng hơi đỏ đấy. Nàng tận lực vì Băng Băng, ta thật không biết lấy gì cảm ơn nàng.” Hi Bình nói.

“Lấy thân đền... A a a...” Phụng Bối nói chưa dứt lời thì một cơn đau ở hông kéo đến.

Hi Bình nhìn thấy cũng thoáng mỉm cười ngượng ngùng. Mấy ngày gần đây, Hi Bình thấy biểu hiện của Ấu Xảo không bình thường. Hi Bình đến thì nàng luống cuống, ngượng ngùng, biểu hiện như của thiếu nữ mới yêu vậy, thật vô cùng đáng yêu. Chỉ có điều, tâm trí Hi Bình không để ý đến việc trêu hoa. Chẳng không muốn thu nạp thê tử khi nữ nhân của mình còn chưa biết sống chết ra sao.

“Phụng tiền bối, Ấu Xảo, Lệ Uyên, A Lệ Tư Khắc đã ra khỏi phòng rồi. Có điều nàng ấy rất mệt. Thuốc chắc đã chế xong, Băng Băng sắp được cứu rồi.” Hi Bình tươi cười nói.

“Thuốc đã chế xong rồi sao?” Lãnh Tinh Oánh bước ra khỏi phòng, hồ hởi nói.

“Chúc mừng chúc mừng.” Tam nữ cùng nói.

Hi Bình hồ hởi bước vào phòng.

...

“Băng Băng, nàng sắp được cứu rồi. Chúng ta sẽ vĩnh viễn bên nhau.”

...

A Lệ Tư Khắc đã tỉnh dậy. Trước khi nàng ngất đi, nàng nhớ nàng đã ngã vào một nam nhân. Nam nhân có đôi tay rất cường tráng, có bộ ngực rất dễ chịu và có mùi hương rất quyến rũ.

“A”. Mặt nàng bỗng đỏ bừng khi nghĩ đến người đó. “Sao có thể dễ hấn dễ dàng chiếm tiện nghi như vậy.”

“A Lệ Tư Khắc, sao mặt muội đỏ bừng vậy?” Vưu Túy hỏi.

“Tư Khắc không sao, Tư Khắc không sao.” A Lệ Tư Khắc chui vào trong chăn nói. “Xấu hổ quá, sao lại để người khác thấy mình trong bộ dạng này chứ.” Nàng thầm nghĩ.

“A Lệ Tư Khắc, muội ăn chút cháo đi. Ta thấy muội rất yếu nhược.” Lôi Phượng nói.

“Ừm” Nhắc đến ăn, một cơn đói tràn đến tấn công nàng.

“Thuốc đã chế xong chưa?”. Lôi Phượng hỏi.

“Thuốc chế xong rồi Phượng tỷ à.” Lúc trước khi A Lệ Tư Khắc đến thăm bệnh cho Lãnh Như Băng đã gặp qua một số nữ nhân của Hi Bình.

“Ta đi báo tin cho Hi Bình.” Vưu Túy nói.

“Muội đi báo tin cho các nàng khác biết.” Mộng Hương nói.

...

Tin vui nhanh chóng lan khắp Nhân Trung Đài. Chúng nữ vui mừng hồ hởi. Hi Bình cũng nhanh chóng đến nơi A Lệ Tư Khắc đang nghỉ.

“A Lệ Tư Khắc, nàng nói thuốc đã chế xong.” Hi Bình vội vã bước vào phòng hỏi.

“A” A Lệ Tư Khắc bỗng đỏ bừng mặt, ấp úng nói khẽ: “Vâng.”

“A... không phải thế chứ, sao nữ nhân nào thấy ta cũng đỏ bừng mặt vậy. Chẳng lẽ nàng ta cũng giống Âu Xảo, thích ta rồi sao. Ta thật là có mị lực rất lớn mà.” Hi Bình thầm nghĩ.

Hi Bình liền tiến đến gần A Lệ Tư Khắc nói khẽ: “Chuyện nàng ngã vào ta, ta sẽ không nói cho ai biết đâu. Chỉ có điều, mùi trên người nàng rất khó chịu, hắc hắc.”

“A... xấu xa này.” Quả thật, ba ngày ở trong phòng không mọc dục, lại ám nhiều hương liệu, cơ thể nàng phát ra một mùi rất khó chịu.

“Ha ha ha, mau đi lấy thuốc cứu Bằng Bằng thôi.” Hi Bình tươi cười nói.

“Không được. Lúc này chưa thể cứu Bằng tỷ được.” A Lệ Tư Khắc giật mình vội nói.

18. Chương 18 Song Tu Trị Thương

Nghe A Lệ Tư Khắc nói, Hi Bình quay lại hỏi: “A Lệ Tư Khắc, thuốc đã có, ta cũng sẵn sàng, sao lại chưa thể tiến hành?”

“Hi Bình” Nhìn thấy mục quang Hi Bình chăm chú nhìn mình, A Lệ Tư Khắc lại đỏ mặt cúi đầu. A Lệ Tư Khắc không còn gọi Hi Bình là Hi Bình huynh nữa, giọng nói lại ôn nhu chứng tỏ nàng đã dành cho Hi Bình chút ít tình cảm.

“A... sao phiền phức thế, lúc quan trọng thế này lại thế là sao.” Hi Bình nhìn thần thái của A Lệ Tư Khắc lúc này thật không biết nên khóc hay nên cười.

“Hi Bình” A Lệ Tư Khắc ngập ngừng rồi nói: “Lần trước Tư Khắc có nói với chàng, thuốc và sự nỗ lực của chàng chỉ giúp giải khai được hàn khí của Địa Táng Hoàn, còn Bằng tỷ có tỉnh dậy hay không lại phụ thuộc vào ý thức sinh tồn của nàng ý.”

“Đúng là nàng có nói vậy. Nhưng ta tin Bằng Bằng sẽ tỉnh dậy. Nàng không thể bỏ ta mà đi được.” Hi Bình trầm ngâm nói.

“Thật không thể nói trước được điều gì, nhưng có một cách để khơi dậy ý chí sinh tồn của Bằng tỷ.” A Lệ Tư Khắc nói, ánh mắt đầy tự tin.

“Thật sao? Thế thì quá tốt rồi, nàng hãy nói cho ta cách đó đi.” Con mẹ nó chứ, nữ nhân này rất ưa sự dài dòng, sao không nói phát ra cho rồi.

“Chàng biết song tu công pháp không?” A Lệ Tư Khắc nhìn Hi Bình, ánh mắt đầy hi vọng.

“Ta... không.” Hi Bình buồn bã lắc đầu. A Lệ Tư Khắc cũng thể hiện sự thất vọng. “Dù sao, chúng ta cũng nên thử.” Nàng cất lời an ủi. Nhỡ thất bại thì sao? Nhỡ... nàng thật không dám nghĩ tiếp.

“Thiếp có thể dạy chàng.” Tiếng nói của Thủy Khiết Thu vang lên sau lưng Hi Bình. Hi vọng tưởng bị dập tắt lại được nhen nhúm lên.

“Môn phái của thiếp vốn luyện tập song tu công pháp. Dù phụ mẫu không dám chắc Khiết Thu sẽ được giải khai Tuyệt Kinh chi thân nhưng vẫn dạy Khiết Thu. Nay thiếp có thể đem những điều đó để chỉ cho chàng.” Thủy Khiết Thu nói.

“Thật là quá tốt, Khiết Thu, cảm ơn nàng.” Hi Bình nhẹ nhàng tiến tới ôm lấy Khiết Thu.

“Được góp sức giúp Bằng tỷ, Khiết Thu rất vui.” Khiết Thu nhẹ nhàng nói.

“Hai người... hai người muốn song tu cũng xin đến nói khác, đừng làm phiền ta.” A Lệ Tư Khắc nói, giọng phảng phất sự vui mừng cũng đượm chút buồn, chút ghen tỵ.

“A, không làm phiền A Lệ Tư Khắc tiểu thư nữa.” Dứt lời Hi Bình kéo Khiết Thu đi chỗ khác, lựa đại một căn phòng chui vào.

“Hi Bình, song tu công pháp là môn công pháp rất có lợi cho người tu luyện. Nếu luyện tập công pháp này, cả nam nhân và nữ nhân đều có sự tiến bộ về mặt nội lực. Song tu cũng không đòi hỏi 2 bên đều phải biết công pháp, chỉ cần một người biết là đủ. Khi tu luyện, cũng chỉ cần một người điều khiển, người còn lại sẽ hưởng ứng theo.”

“Song tu công pháp, nếu không cẩn thận sẽ chuyển thành thái bổ, chỉ có lợi cho người điều khiển, còn với người hưởng ứng theo lại rất có hại. Chàng phải nhớ kỹ điểm này. Bây giờ, thiếp sẽ nói cho chàng yếu quyết.”

Khiết Thu thì thầm truyền âm cho Hi Bình, thật không hiểu họ nói những gì. Nếu ta mà biết chắc đã chẳng ngồi đây viết truyện mà đã đi song tu rồi. Tiếc thay tiếc thay...

“Bây giờ, thiếp sẽ làm người điều khiển, chàng hãy từ từ cảm nhận sự di chuyển của các luồng khí.” Dứt lời, Khiết Thu nhẹ nhàng cởi bỏ y phục của Hi Bình, rồi nhanh chóng tự mình thoát y.

Thấy thân thể lồ lộ xinh đẹp của Khiết Thu, tà tâm trong Hi Bình trỗi dậy, liền lao đến ôm ấp hôn hít nàng.

“Hi Bình, thiếp sẵn sàng rồi, đây là tu luyện chứ không phải hoan ái, chàng phải hết sức tập trung. Sau này, khi quen rồi thì bản thân cơ thể chàng sẽ tự thúc đẩy.” Khiết Thu nhắc nhở.

Hi Bình nhẹ nhàng đẩy Khiết Thu xuống giường, chuẩn bị tiến nhập.

Khiết Thu lúc này bị Hi Bình hí lộng, tâm trí có chút hồ đồ, nay thấy Hi Bình định chủ động tiến vào liền vội vàng ngăn cản.

“Người điều khiển phải ở trên. Nam điều khiển thì nam trên nữ dưới. Nữ điều khiển thì nam dưới nữ trên.” Khiết Thu nhẹ nhàng nói rồi đẩy Hi Bình ngã xuống giường.

Nàng chỉnh dương căn vào đúng mật đạo của mình rồi nhẹ nhàng ngồi xuống. Thần tình hai người xuất hiện sự thỏa mãn dễ chịu.

“Hi Bình, hãy cảm nhận luồng khí di chuyển.” Khiết Thu nói.

Nàng từ từ vận khởi âm khí, dương khí trong Hi Bình cũng hưởng ứng theo. Âm khí dương khí giao hòa, tạo thành một luồng khí mới. Luồng khí này từ từ tiến vào người Hi Bình, đi một vòng rồi lại tiến vào người Khiết Thu, vận khởi một vòng vận chuyển khác.

Khiết Thu không ngừng nhấp nhô, các giác thật vô cùng sung sướng. Luồng khí sau đó từ từ tách ra làm hai, mỗi nửa tiến vào một người, nhanh chóng biến mất.

Trong phút chốc, dường như tâm linh của hai người tương thông. Hai người đều cảm nhận được sự rên rỉ thỏa mãn của đối phương, cảm giác thỏa mãn tột cùng trong ý nghĩ.

Trước đây, Khiết Thu chỉ cảm nhận được tình yêu dào dạt Hi Bình dành cho mình mỗi khi tiến nhập, nay không chỉ cảm nhận thấy tình yêu đó mà còn cảm thấy được những ý nghĩ trong Hi Bình.

“Hi Bình, chàng nghe thiếp nói không.” Khiết Thu trầm nghĩ

“Nàng cũng giống ta sao? Ta cũng cảm nhận được tâm linh của nàng.” Hi Bình dùng ý nghĩ để hỏi đáp.

“A... thiếp sướng... a...a...” Khiết Thu khẽ run rẩy, rồi toàn thân vô lực ngã xuống Hi Bình. Dù thân thể mệt mỏi nhưng tinh thần lại rất sảng khoái.

Cái này, có thể gọi là đỉnh cao của tình ái. Hai bên không chỉ hòa hợp về thể xác mà còn hòa hợp về tinh thần. Trước thì nữ nhân chỉ có thể cảm giác tình cảm Hi Bình dành cho mình, nay thì không chỉ cảm nhận được tình cảm mà còn có thể trò chuyện thông qua ý nghĩ. Thật sự là ngưỡng mộ, thật sự là thèm khát a.

“Khiết Thu, cảm ơn nàng.” Hi Bình nhẹ nhàng ôm lấy Khiết Thu, hít lấy từng mùi hương trên người nàng, hôn lên mái tóc mềm mại của nàng.

...

“Ta đã biết song tu công pháp, chúng ta có thể tiến hành chưa?” Hi Bình hỏi A Lệ Tư Khắc.

“Ai cùng người tiến hành, người hàm hồ gì đấy.” A Lệ Tư Khắc cúi mặt xuống nói. Nàng muốn giấu bộ mặt đờ ửng của mình.

“À, ta sai, ta lại chiếm tiện nghi của nàng rồi. Ý ta là bây giờ có thể cứu chữa cho Băng Băng được chưa.” Hi Bình vội nhận lỗi nói.

“Bây giờ là ban ngày, dương khí đang thịnh, không phải là thời điểm thích hợp. Đêm nay, khi trời chuẩn bị sáng, chính là lúc âm khí và dương khí giao hòa, cũng là thời điểm để giải khai Băng ngâm. Hi vọng mọi chuyện thành công tốt đẹp.” A Lệ Tư Khắc nói.

“Chắc chắn sẽ thành công. Ta bây giờ hoan ái cũng nữ nhân đều có thể thông qua tâm linh cùng nữ nhân trò chuyện. Thật là đỉnh cao của ái tình. Ta là đại tình thánh, ha ha.” Hi Bình vô sỉ nói.

“Vô sỉ.” A Lệ Tư Khắc hận không có khe nứt để chui xuống đất chôn. Nàng thật không chịu nổi nam nhân vô sỉ này.

Hi Bình định bước ra khỏi phòng thì A Lệ Tư Khắc bỗng hỏi: “Chàng nói khi hảo hảo có thể trò chuyện cùng nữ nhân thông qua tâm linh?”

“Chính vậy, cảm giác đó thật vô cùng sướng khoái. Nàng muốn thử không? Ha ha” Hi Bình cười nói.

“Dâm tặc cút đi.” A Lệ Tư Khắc vớ lấy gối ném Hi Bình.

Hi Bình cũng vội cút ra ngoài. “Cảm giác khi phụ nữ nhí thật sướng, hắc hắc” Hi Bình mỉm cười đắc ý.

...

“Hi Bình, Ấu Xảo có vài lời muốn nói với chàng.” Ấu Xảo cất tiếng gọi.

“Đã đến rồi sao, không cần phải tỏ tình sớm thế chứ.” Hi Bình hắc hắc cười. Đây là lần đầu tiên Ấu Xảo chủ động bắt chuyện với Hi Bình, tất nhiên phải có ý nghĩa đặc biệt.

“Có chuyện gì vậy Xảo Xảo?” Hi Bình cất tiếng hỏi.

“Xảo Xảo, chàng gọi ta là Xảo Xảo. A...” Ấu Xảo đỏ mặt xấu hổ. 2 từ “Xảo Xảo nghe như hảo hảo vậy, thật là dễ nghe a... a...” Nàng thầm nghĩ, càng nghĩ càng xấu hổ.

“Xảo Xảo, nàng sao vậy, sao mặt đỏ bừng vậy, không lẽ nàng...?” Hi Bình cố tình trêu ghẹo.

“Ta, ta không sao.” Ấu Xảo cúi gầm mặt, cúi thật thấp, hai tay ôm trước ngực, không khỏi xúc động.

“Sao lại là ‘ta không sao’, phải là ‘Xảo Xảo không sao chứ.’” Hi Bình lại trêu ghẹo. “Xảo Xảo, nói thật đi, có phải nàng có tâm tình gì cần bày tỏ không? Có phải nàng đã yêu một nam nhân và cần ta tư vấn không? Ta là ‘Đại tình thánh’, tất nhiên có thể chỉ nàng vài chiêu rất lợi hại, ha ha.”

“A... chàng... xấu xa...” A Lệ Tư Khắc thốt lên. Lúc này, nàng đã bị Hi Bình ôm gọn vào lòng. Miệng nói “xấu xa” nhưng tâm tư lại rất dễ chịu.

“Nàng yêu ta rồi đúng không?” Hi Bình bỗng hỏi.

“Ừ... thiếp yêu chàng” Rất lâu, Ấu Xảo mới thốt lên được mấy tiếng đó. “Chàng không chê Xảo Xảo chứ?” Ấu Xảo bỗng hỏi. Trong lòng nàng xuất hiện những lo lắng, dù gì nàng cũng từng là kỹ nữ, qua tay rất nhiều nam nhân.

“Có một nữ nhân xinh đẹp hiền hậu như nàng, sao ta lại không cần chứ? Nếu chê nàng thì ta là nam nhân ngu ngốc nhất thế gian. Nhưng rất tiếc... Hi Bình ta là đại thiên tài. ha ha” Hai tay Hi Bình đã mò xuống kiêu đồn của Ấu Xảo, không ngừng nhào nặn.

“Đừng... Xảo Xảo muốn nói chuyện với chàng.” Ấu Xảo đã dùng ngọc thủ gạt bỏ hai tay Hi Bình.

“Ta xin lỗi.” Hi Bình nói, hai tay lại chuyển sang tấn công nơi khác.

“Thật sự rất xấu xa. Thiếp mặc kệ chàng.” Ấu Xảo làm bộ hờn dỗi, muốn bỏ đi nhưng lại không thể phân khai, đành đứng im chịu trận.

“Thiếp đã từng qua tay rất nhiều nam nhân, nhưng Hi Bình, thiếp vẫn rất trong sạch. Thiếp không cho nam nhân nào phát tiết trong người thiếp cả. Dù không thuần khiết nhưng tâm linh thiếp rất trong sạch. Chàng là nam nhân đầu tiên của tâm linh thiếp và là nam nhân duy nhất được phát tiết trong người thiếp.” Ấu Xảo nói một hồi, nói như sợ bị Hi Bình ngắt lời.

“Ai da... Hi Bình ta là loại người nào chứ. Ta đâu phải kẻ nhỏ nhen đi ghen tuông vợ vắn. Ta không cần quan tâm quá khứ nàng thế nào, ta chỉ cần quan tâm giờ nàng có yêu ta không. Nếu nàng yêu ta thì cả đời này ta sẽ làm nàng hạnh phúc.” Hi Bình nói.

“Xảo Xảo yêu chàng suốt đời.” Ấu Xảo ôm lấy Hi Bình, tâm tư rất thoải mái, rất hạnh phúc.

“Ấu Xảo tỷ, thế còn Lệ Uyên thì sao? Tỷ đi đâu thì Lệ Uyên cũng đi theo.” Tiếng Lệ Uyên vang lên.

“Vậy thì Uyên nhi cũng sẽ là nữ nhân của lão tử” Hi Bình quơ tay ôm lấy Lệ Uyên vào lòng. “Lão tử ta có thói quen đánh hoa đánh cả cụm, không bỏ sót ai bao giờ. hắc hắc.”

Lệ Uyên vẫn là một thiếu nữ thuần khiết, bị Hi Bình ôm, bất ngờ đỏ mặt. Dẫu sao, nàng cũng sống trong thanh lâu đã lâu nên cũng không ngại việc nam nữ gần gũi, tư tưởng rất phóng khoáng.

“Xấu xa, chàng thật xấu xa.” Hi Bình hứng chịu một trận phẫn quyền.

“Ha ha, sau khi giải cứu Băng Băng, ta sẽ khuất phục hai nàng.”

Có hai người lặng lẽ quan sát mà hí lộng vừa rồi. Dù không ở cạnh nhau nhưng hai người cũng chung một ý nghĩ “Dâm tặc.” Chỉ có điều, một người thì hậm hực bỏ đi, một người lại đỏ mặt quay vào phòng.

19. Chương 19 Tình Ái Triều Miên

Đã là giữa đêm. Hi Bình ngồi trong phòng Ấu Xảo, lặng lẽ chờ đợi thời gian trôi qua. Thuốc đã được mang đến, mọi thứ cũng đã sẵn sàng.

“Băng Băng, dù xảy ra chuyện gì, ta vẫn sẽ mãi bên nàng.”

...

Chúng nữ đang tụ tập dưới đại sảnh Trung Nhân Đài.

“Liệu gã dâm tặc đó có làm được gì không?” Phụng Bối nói băng quơ.

Lời vừa buông, hàng chục con mắt phần nộ chiếu vào nàng. Nếu không phải mấy ngày trước nàng tận lực truyền âm khí cho Như Băng, có lẽ chúng nữ đã xé xác nàng ra làm muôn mảnh rồi.

“Phụng tiền bối, gã dâm tặc đó mang trong người Cửu Dương Trọng Thể, lại đã biết song tu công pháp, chắc chắn thành công thôi.” A Lệ Tư Khắc nói.

“Chàng nhất định thành công.” Chúng nữ tin tưởng khẳng định.

...

Ấu Xảo phòng.

“Hi Bình, đã đến giờ rồi, hãy bắt đầu thôi.” Một âm thanh nhẹ nhàng cất lên. Đó là A Lệ Tư Khắc, nàng vừa bước vào phòng.

Hi Bình tức khắc đứng dậy cởi quần áo, A Lệ Tư Khắc vội la lên: “Dâm tặc, ngươi làm gì vậy, hãy đợi ta cho nàng uống thuốc đã.”

Hi Bình ngăn người ra không nói được câu nào. “Nữ tử này thật quá phiền hà.” Hi Bình nhớ lại lần cứu nguy cho Thiên Phong song kiều, Hoa Tiểu Thiển đã đứng chứng kiến cảnh hoan ái đó suốt buổi. “Xem ra ‘thần y’ này cũng không hẳn là ‘thầy thuốc giỏi’ ”.

A Lệ Tư Khắc tiến đến, ngọc thủ lấy từ trong áo ra một viên thuốc nhỏ màu hồng, khẽ đẩy nhẹ vào miệng Như Băng.

“Bây giờ làm gì?” Hi Bình hỏi.

“Hãy chờ thuốc tan, sao người nóng vội vậy.” A Lệ Tư Khắc nói.

“Ta muốn thấy lão bà của ta cười nói với ta chứ không phải như pho tượng thế này.” Hi Bình trầm ngâm nói.

“Hừ, ta nghĩ người đang mong được làm cái việc mà người giỏi nhất.” A Lệ Tư Khắc nói.

“Việc đó thì liên quan gì đến nàng. Dẫu sao, ta rất cảm ơn nàng đã tận lực vì Băng Băng. Ta không biết phải lấy gì báo đáp cho nàng.” Hi Bình nói.

“Báo đáp, báo đáp... người... người... người khi phụ ta rồi giờ nói báo đáp ta... người... người...” A Lệ Tư Khắc giận dỗi bỏ đi.

“Tiểu nữ này ăn dấm à, nữ nhân thật khó hiểu.” Hi Bình nhanh chóng gạt bỏ mọi chuyện khác đi, vì lúc này, trong tâm trí Hi Bình, chỉ có Lãnh Như Băng mà thôi.

“Băng Băng, ta lại khi phụ nàng rồi.”

Hi Bình nhẹ nhàng cởi bỏ y phục Như Băng. Những đường nét xinh đẹp hiện dần sau mỗi lớp áo. Một cơ thể bằng thanh như ngọc hiện ra.

Hi Bình nhẹ đưa ma trảo vuốt ve thân thể nàng. “Lạnh quá.” Cơ thể Lãnh Như Băng tỏa ra một lớp hàn khí lạnh lẽo.

Cửa phòng chợt mở, A Lệ Tư Khắc tiến vào phòng.

“Ta quên mất, thuốc phải sau một khắc mới có tác...” Lời chưa nói hết A Lệ Tư Khắc đã sững sờ nhìn cảnh tượng trước mắt. “A... a... dâm tặc... không ngờ người đã hạ thủ nhanh như vậy.” Gương mặt xinh đẹp của A Lệ Tư Khắc đỏ bừng. Nàng vội quay lưng lại rồi nói: “Sau một khắc thuốc mới có tác dụng, người cởi áo nàng sớm vậy nàng sẽ... lạnh đó.” Sau đó A Lệ Tư Khắc vội vã bỏ đi. “Thật là ngượng chết người mất.”

“Một khắc nữa, ta sẽ dùng thân thể của mình sưởi ấm cho nàng.” Hi Bình nhẹ nhàng nắm xuống bên cạnh, đặt tay và nửa người lên người Như Băng.

“Thật giống năm xưa nhỉ, ta cũng ôm nàng để sưởi ấm cho nàng vậy.” Hi Bình hồi tưởng.

Một khắc trôi thật nhanh, nhưng với Hi Bình lại tựa hồ hàng năm trời vậy. Bao nhiêu ký ức xưa trở lại. Bất giác Hi Bình tự cười một mình.

Hi Bình bỗng cảm thấy ướt át. Hàn khí trong cơ thể Như Băng đang tan ra, thoát dần qua các lỗ khí. “Thuốc đã có tác dụng”. Hi Bình vội lấy khăn mềm lau nhẹ đi lớp nước trên người nàng, từng chỗ từng chỗ một. Cơ thể Như Băng mềm ra.

Hi Bình nhanh chóng cởi bỏ quần áo, ma trảo bắt đầu vuốt ve làn da Lãnh Như Băng. Hi Bình cúi xuống, đặt một nụ hôn lên môi nàng. “Môi nàng vẫn còn lạnh.” Hôn kiểu này thật không có hứng thú. Môi Hi Bình chuyển xuống vùng cổ của Như Băng, ma trảo bắt đầu xoa bóp song nhũ.

Vẫn chưa có phản ứng gì, nhưng Hi Bình vẫn kiên trì tấn công. Đã không dưới 2 lần ma trảo lần mò xuống thăm cổ mềm mại nhưng chỉ toàn gặp phải lớp cổ già cứng ngắt. “Phải kiên trì, kiên trì”. Hi Bình tự nhủ.

Cơ thể Như Băng bắt đầu nóng dần. Hi Bình cảm nhận được điều đó. “Làn da thật mềm mại, giống như cơ thể nàng hồi trước vậy”. Ma trảo không ngừng tấn công song nhũ, chiếc lưỡi ma thuật cũng thỉnh thoảng mút nhẹ hạt nhũ châu. Hai hạt nhũ châu đã đỏ hồng lên, song nhũ cũng vươn cao đầy khiêu khích. “Bắt đầu phản ứng rồi.” Trong lòng Hi Bình sung sướng dâng trào. Tiểu huynh đệ vươn ra hưởng ứng.

Môi Hi Bình tìm đến môi Lãnh Như Băng, lưỡi luồn vào trong khóe miệng. “Không có phản ứng! Nếu là hồi xưa, nàng đã đáp trả cuồng nhiệt rồi.” Hi Bình chỉ biết cười buồn trong lòng.

Dẫu vậy, lưỡi của Hi Bình không ngừng khuấy động. Một luồng dương khí nhỏ bé từ miện Hi Bình truyền vào người Lãnh Như Băng.

Mặt Hi Bình bị một làn hơi thổi vào. Chàng suýt reo lên vì sung sướng. “Như Băng đã thở, nàng đã thở.” Thực ra Như Băng vẫn thở, nhưng trước do hàn khí xâm chiếm nên nàng thở rất nhẹ, người ngoài không cảm nhận được.

“Thịch, thịch, thịch...” Hi Bình vội áp tai lên ngực Như Băng. Tim nàng đã đập. Đập rất đều.

Hi Bình vội vàng đưa ma trảo thám hiểm mật động. Ngọc thủ chạm phải một lớp cỏ mềm mại, ẩm ướt.

Vui mừng, sung sướng. Hi Bình bắt đầu trở hết tài nghệ, từng điểm nhạy cảm trên người Như Băng không ngừng bị kích động.

Cứ như vậy, cứ như vậy. Sau nửa canh giờ hí lộng, cơ thể Như Băng đã nóng bừng. Hơi thở của nàng trở nên gấp gáp, gấp gáp.

Lúc này, chiếc lưỡi của Hi Bình đang tiến vào thám hiểm động hoa. Hai tay nhẹ nhàng mở cánh hoa, chiếc lưỡi đánh nhẹ lên đầu nhụy, rồi mạnh bạo tiến vào trong động hoa, không ngừng khuấy động.

Một đợt nước ẩm áp tràn ra. Hi Bình nuốt gọn.

“Đã đến lúc rồi, đã đến lúc rồi.”

Hi Bình nhẹ nhàng ngồi dậy, chỉnh tư thế. Chàng đặt 2 chân của Như Băng lên vai mình, dùng tay tìm đường cho tiểu huynh đệ, nhẹ nhàng tiến vào.

Trường thương nhập động, một luồng dương khí từ dương căn của Hi Bình nhẹ nhàng tiến vào thân thể Như Băng. Âm khí trong người Như Băng liền phản ứng, tiến tới luồng dương khí. Hai luồng âm dương gặp nhau, hòa quyện với nhau, tạo ra một luồng nhiệt lượng. Hi Bình nhẹ nhàng điều luồng khí mới đó đi khắp cơ thể Như Băng, rồi lại vận chuyển qua cơ thể mình trước khi trở lại mật động. Cảm giác thoải mái xuất hiện. Trường thương của Hi Bình không ngừng tấn công. Tấn công, thoái lui, tấn công, thoái lui... từng nhịp từng nhịp một. Từng tâm tư tình cảm của Hi Bình truyền vào Như Băng sau mỗi lần tiến công. Cứ thế, cứ thế...

...

Hi Bình bỗng thấy mình lơ lửng, lơ lửng, ở một nơi trắng xóa, lạnh lẽo. “Ta đang mơ sao, đây là chốn nào.”

Bàn chân Hi Bình đáp xuống một vùng đất trắng. Hi Bình bỗng nhận ra toàn thân mình đang lỏa lồ. “Kệ chứ, ta lỏa thể nhiều rồi. Nếu nơi đây có người sống thì nên để họ chiêm ngưỡng cơ thể tuyệt mỹ của ta.”

Hi Bình cứ đi, đi mãi. Đôi chân chàng không thể tự chủ. Cơ thể chàng như bị kéo đi vậy.

Hi Bình không biết mình đã đi bao lâu, chỉ thấy phía trước càng ngày càng lạnh lẽo. Cơ thể Hi Bình tỏa ra một luồng khí nóng, xua đi sự lạnh lẽo đấy.

Hi Bình bỗng nhìn thấy một khối cầu, một khối cầu màu đen. Khí lạnh từ đấy tỏa ra không ngừng. Bên dưới khối cầu có một mỹ nữ tuyệt sắc nghiêng nước nghiêng thành đang nằm ngủ.

“Băng Băng.” Hi Bình thốt lên, đúng là Băng Băng rồi. Nàng nằm đó, khuôn mặt lạnh lùng toát lên vẻ đẹp hớp hồn.

Hi Bình vội vàng chạy lại. Bất chợt, chàng cảm thấy hàn khí ngày càng mạnh. Rất lạnh, rất lạnh. Cái lạnh khiến cơ thể chàng run rẩy. Hi Bình vẫn tiến đến, từng bước, từng bước. “Chỉ cần được gặp Băng Băng, dù có chết ta vẫn cứ tiến.”

Đôi chân Hi Bình như bị đông cứng, tóc chàng bám đầy tuyết, nước mũi chảy ra lập tức bị đóng băng.

Từng bước, từng bước.

Cuối cùng, Hi Bình cũng tiến đến bên cạnh Như Băng.

Hi Bình đưa tay như muốn nắm lấy tay nàng. Cơ thể chàng đã gần như đông cứng.

“Cố chút thôi, cố chút thôi... sắp chạm được nàng rồi.”

Hàn khí tỏa ra càng mạnh. Cơ thể Hi Bình như bị băng xâm chiếm, đông cứng từng bộ phận. Trong giây phút cuối, tâm can Hi Bình gào thét, thét lên 2 tiếng thôi, 2 tiếng cuối cùng mà Hi Bình muốn nói.

“Như... Băng...” Hi Bình đã đóng băng hoàn toàn.

“Ta đã thành một khối băng sao. Ta thực thành một khối băng sao?”

“Hi... Bình...” Một âm thanh ôn nhu ẩn chứa sự lo lắng vang lên.

“Tai ta nghe nhầm chẳng, hình như có ai gọi ta đó.”

“Hi... Bình...” Âm thanh ôn nhu giờ ẩn chứa sự thẩn thút. Một mỹ nữ ôm lấy Hi Bình. Trong tâm linh, Hi Bình cảm thấy nàng đang khóc, từng giọt nước mắt đang chảy trên bức tượng băng Hi Bình.

Khối cầu đen tan dần, khí lạnh biến mất. Mỹ nữ đang ngủ cũng biến mất. Chỉ còn lại nơi đó, một mỹ nữ xinh đẹp đang ôm một bức tượng băng nam nhân lỏa thể.

Từng giọt nước mắt trên người mỹ nữ tuôn rơi.

Lạ thay, dường như bức tượng băng cũng đang khóc. Từ khóe mắt xuất hiện một hàng lệ. Nước mắt của mỹ nữ hòa với nước mắt của bức tượng.

Lóe sáng. Một ánh sáng chói lọi phát ra. Lớp băng tan dần. Cơ thể trắng kiện của Hi Bình hiện ra. Ánh nắng xuất hiện. Màu vàng của nắng đang chiếu rọi trên cơ thể 2 người.

“Băng Băng.”

“Hi Bình.”

Như Băng trao cho Hi Bình một nụ hôn mãnh liệt. Hi Bình nhiệt liệt đáp trả. Thời gian như ngừng lại, vạn vật như đứng yên. Nơi đó, hai người đang hôn nhau, say đắm.

“Băng Băng, nàng đã cứu ta.” Hi Bình nói, song thủ xiết chặt lấy Như Băng.

“Không, chính chàng đã cứu thiếp. Tình yêu của chàng đã đánh thức thiếp.” Lãnh Như Băng nói, đôi mắt ẩn chứa ngàn vạn thâm tình.

“Ta đã cứu nàng ư?” Hi Bình ngạc nhiên hỏi.

“Đúng vậy, nơi đây chính là tâm linh thiếp. Thiếp cứ nghĩ mình đã ngủ say, nhưng khi nghe tiếng chàng gọi tên thiếp, thiếp không thể ngủ tiếp được nữa.”

“A... thật kỳ diệu.” “Ta muốn ở bên nàng mãi mãi” Hi Bình ôm chặt lấy Như Băng. Cơ thể hai người đang bay lên, bay lên, bay cao, cao mãi.

...

“Ư... ư... ư...” Một thanh âm rên rỉ cất lên, thanh âm đầy dục vọng.

Hi Bình sực tỉnh. “Mọi điều xảy ra như là giấc mộng vậy.” Hi Bình trầm nghĩ.

“Đó là thực, không là mơ.” Lãnh Như Băng nói.

“Băng Băng?” Hi Bình giật mình. Chàng cảm thấy mặt đạo của nàng đang không ngừng co bóp. Hi Bình vội mở mắt, cơ thể Như Băng đang không ngừng uốn éo, đầy khiêu khích, đầy dục vọng.

“Băng Băng...” Hi Bình nói lớn.

“Hi Bình...” Môi Như Băng khẽ mấp máy.

Lòng Hi Bình tràn ngập sung sướng, sự sung sướng tạo ra một cỗ nhiệt lượng mạnh mẽ nơi sống lưng chàng. Lưng không ngừng đưa đẩy, tiểu huynh đệ tấn công càng lúc càng mạnh.

Như Băng rên rỉ: “Hi... Bình... mạnh nữa lên... thiếp... muốn” Hơi thở của Như Băng đứt quãng, nàng không ngừng rên rỉ.

Lãnh Như Băng đã hồi tỉnh. Thật tuyệt vời.

Chúng nữ nghe thấy tiếng Hi Bình hét lên, vội vàng chạy lên phòng Ấu Xảo. Cửa phòng bật mở, một cảnh tượng xấu hổ đập vào mắt các nàng.

Nam nhân cường tráng không ngừng tấn công mỹ nữ xinh đẹp.

Mỹ nữ lại uốn éo rên rỉ không ngừng, nàng rất thích thú, rất thỏa mãn.

Chúng nữ sung sướng, Như Băng đã hồi sinh. Các nàng muốn reo lên ầm ĩ.

“Hãy để họ bên nhau.” Ai đó lên tiếng. Chúng nữ vội nhén nín, các nàng chạy vội xuống Đại sảnh đường, để có thể hò hét, để có thể vui cười.

Trời cũng đã sáng, cuộc chiến giữa Hi Bình và Như Băng cũng sắp kết thúc. Hai người đều rất hạnh phúc, rất sung sướng.

Còn chúng nữ, một số thì tươi cười, một số thì rơi lệ, những giọt lệ sung sướng.

Đêm đã qua, ngày mai trời lại sáng.

20. Chương 20 Cổ Sự

Trung Nhân Đài. Chúng nữ đang tất bật chuẩn bị cho bữa tiệc mừng Như Băng thức dậy.

“Như Băng đã dậy chưa?” Vưu Túy hỏi

“Hình như mới ngủ được một lúc.” Vạn Diệu đáp lời.

Cuộc đại chiến giữa Như Băng và Hi Bình bắt đầu kịch liệt khi những tia nắng đầu tiên xuất hiện. A... cứ để họ tận hưởng dư vị đó đã.

...

Đã quá trưa, tiệc cũng đã chuẩn bị xong. Thức ăn đã được dọn. Chúng nữ đều đang háo hức chờ đợi. Có điều nhân vật chính vẫn chưa xuất hiện. Chẳng lẽ vẫn còn đang ôm nhau ngủ sao... A... a...

“Phượng tỷ, sao họ lâu xuống thế.” Ái Vũ không chờ được nữa, đã cất tiếng hỏi.

“Lúc này ta đã gọi Như Băng và Hi Bình dậy rồi. Như Băng nói muốn tắm rửa cho sạch. Chắc hai người đang loay phượng trong phòng tắm.” Lôi Phượng nói, mặt thoáng ửng hồng.

Chúng nữ đều bật cười. Chỉ có A Lệ Tư Khắc thì đỏ mặt cúi xuống, còn Phụng Bối khẽ mắng ” dâm tặc”.

Cửa bật mở, Hi Bình bước vào phòng. Trên tay Hi Bình là một mỹ nữ xinh đẹp bằng lãnh, tất nhiên chính là Lãnh Như Băng. Có điều Như Băng đang úp mặt trong ngực Hi Bình, xấu hổ không dám nhìn các tỷ muội của mình.

“Mĩ Mĩ tỷ tỷ, Tước nhi thắng cuộc rồi. Tước nhi đã bảo Băng tỷ không thể bước đi được mà.” Tiểu Tước hồn nhiên nói.

Tất cả mọi người đều bật cười. Không khí thật phần vui vẻ.

Như Băng đánh yêu Hi Bình mấy cái, hờn dỗi nói:” Tất cả là tại chàng, xấu xa.”

Hi Bình giả bộ nghiêm nét mặt nói:” Ai còn cười Băng Băng ta sẽ làm cho người đó nằm yên trên giường 3 ngày.”

Chúng nữ lại cười ồ lên, như thể ai cũng muốn được như thế. Vẫn như cũ, Phụng Bối thốt lên 2 từ :” Dâm tặc” còn A Lệ Tư Khắc thì đỏ mặt cúi xuống.

Bữa tiệc vui vẻ diễn ra. Đã mấy lần Hi Bình cao hứng đề nghị được hát nhưng hết bị Mộng Hương véo tai lại bị Lôi Phượng dọa nạt, bị Thủy Khiết Thu bịt mồm, bộ dạng thật hết sức thảm thương. Thương thay cho ca thần không thể cất ca tiếng hát. Đáng thương đáng thương... mà cũng đáng mừng đáng mừng...

Rượu được vài tuần, Hi Bình thấy Ấu Xảo mấy lần liếc mắt nhìn mình bèn nhớ ra một chuyện. Chàng cầm chén rượu đứng dậy nói.

“Bữa tiệc hôm nay để mừng Như Băng trở lại với chúng ta. Việc các nàng làm khiến lão công thập phần cao hứng, thập phần cảm động. Trải qua cố sự này, tình cảm phu thê chúng ta càng thêm gắn bó. Nhân việc mừng này, ta cũng xin thông báo với các nàng 2 tin vui.”

“Tin vui thứ nhất, Như Băng đã hoài thai. Sau 9 tháng nữa sẽ có một tiểu oa oa khỏe mạnh ra đời.”

“Ồ...” Chúng nữ đều đồng thanh ngạc nhiên. Nhanh như vậy sao, Như Băng vừa tỉnh dậy đã bị làm cho hoài thai rồi. Nam nhân này thật quá đáng sợ. Lãnh Như Băng khuôn mặt đỏ bừng nói: “Tại chàng đó, người ta vừa mới khỏi bệnh đã phải mang nhi tử của chàng rồi. Không biết tiểu nhi tử trong bụng nên buồn hay vui đây.”

“Ha ha...” Hi Bình cười khà ồ. “Sau này, ta sẽ làm cho các nàng hoài thai hết. Về Trung nguyên lần này chúng ta phải cho ra một thể hệ tiểu oa oa mới, hắc hắc.”

“Xi”, “Xấu xa”, “Phối dẫn”, “Ai thêm sinh nhi tử cho người chứ” hàng loạt âm thanh kiêu mị vang lên. Trong đó lại còn có “Thiếp muốn ngay bây giờ.” Thốt ra được lời này cũng chỉ có Phỉ Sa mà thôi.

Hi Bình như bị lạc vào giữa vườn hoa, chỉ biết ngửa mặt cười sượng.

“Tin mừng thứ hai, chính là các nàng đã có thêm một, à hai tỷ muội mới.” Ấu Xảo và Lệ Uyên e thẹn cúi xuống. Còn tim của A Lệ Tư Khắc như nhảy ra khỏi lồng ngực, mặt nàng cũng đỏ bừng, không hiểu nàng đang nghĩ chuyện gì.

“Đó là Xảo Xảo và Lệ Uyên. 2 nàng hãy ra đây.” Lời vừa dứt Hi Bình đã chủ động tiến tới dẫn hai mỹ nữ ra.

Chúng nữ cùng ồ lên thích thú. Mấy ngày qua, các nàng đều có hảo cảm với Ấu Xảo và Lệ Uyên. Những gì Ấu Xảo làm với Như Băng đều khiến chúng nữ thập phần cảm động. Mãn chào hỏi làm quen nhanh chóng diễn ra. Hai nàng cũng rất tự nhiên hòa nhập vào với chúng nữ.

Trong đại sảnh, trong ngày đáng vui mừng này lại có một người đang đau khổ. Khi thấy Hi Bình dắt Ấu Xảo và Lệ Uyên tiến ra, trong tâm nàng toát lên một nỗi buồn bã chán chường.

Cười cười nói nói một lúc, Hi Bình liền quay sang Phụng Bối và A Lệ Tư Khắc, chấp tay thi lễ.

“Phụng tiền bối và A Lệ Tư Khắc tiểu thư, công lao của hai người đối với phu thê chúng ta thật cao như núi. Hi Bình xin vái hai người một lễ.” Nói đoạn Hi Bình vái dài một cái rồi nói tiếp: “Hi Bình chỉ là kẻ quê mùa, không biết lấy gì đền đáp hai người. Nhị vị mỹ nữ có yêu cầu gì xin cứ nói, nếu Hi Bình làm được sẽ cố hết sức làm.”

“A... dân tộc này không ngờ cũng có thể nói được những lời như vậy. Nam nhân thiên hạ tuy toàn kẻ thú hoắc nhưng tên Hi Bình này thú vị một cách đặc biệt.” Phụng Bối trầm nghĩ, miệng cất lời đáp: “Hi Bình, chỉ cần người chăm sóc Ấu Xảo thật tốt là ta mãn nguyện rồi.”

Ấu Xảo đỏ mặt, còn A Lệ Tư Khắc thì uất đến tận cổ. Nàng thật hết sức cố gắng để không bật khóc.

“Việc này, Hi Bình có thể đảm bảo với người rằng, Xảo Xảo sẽ sống rất hạnh phúc. Nữ nhân của ta ở bên ta đều rất thỏa mãn.”

“Mặt dày”, “Xấu xa”, “Vô sỉ”... hàng loạt lời ong bướm lại tấn công trên ghẹo Hi Bình.

Hi Bình chỉ biết lắc đầu cười khở rồi quay sang A Lệ Tư Khắc nói: “A Lệ Tư Khắc tiểu thư, tiểu thư có yêu cầu gì không?”

A Lệ Tư Khắc đã không thể chịu nổi. Hai tiếng “tiểu thư” như nhát dao cứa vào lòng nàng. Ngọc châu tuôn rơi trên gò má xinh đẹp. Sao hấn lại vô tình vậy, sao hấn có thể nói như vậy. Hấn đã khi phụ ta rồi, ta cũng đã nhìn thấy thân thể hấn rồi, sao hấn nói với ta như người đứng nước lạ vậy. Nàng vừa khóc, vừa tức tức nói: “Ta... ta chỉ là kẻ sống trong xô núi... ta... ta đâu dám... ta đâu xứng...” Uất hận. “Ta hận người...” A Lệ Tư Khắc đứng dậy bỏ chạy.

Hi Bình cũng sờ. Hơn nửa chúng nữ cũng sờ. Chỉ có Lôi Phượng là hiểu chuyện gì đang diễn ra. Lãnh Như Băng cũng vậy.

“Chàng, tất cả là tại chàng.” Lôi Phượng lấy ngón tay di vào trán Hi Bình.

“Tại ta sao? Ta làm gì sai nào?” Hi Bình ngạc nhiên nói.

“Đừng có chối, không tại chàng thì tại ai.” Lôi Phượng nói tiếp.

Vương Ngọc Phân thở dài một tiếng, nói: “Ta xem nàng ta thích chàng rồi. Chàng tính sao đây?”

A... nguyên lai là như vậy.

“Tính sao? ta biết làm gì bây giờ?” Hi Bình si ngốc hỏi.

“Làm cái việc mà chàng giỏi nhất ấy.” Lãnh Như Băng nói, trên mặt xuất hiện nét tiếu ý.

“Việc ta giỏi nhất? Nàng muốn ta hát hay muốn ta đánh quyền trước mắt nàng ta sao?” Nếu hỏi ai là kẻ ngốc nhất thế gian, tất cả sẽ đều chỉ vào Hi Bình.

Lãnh Như Băng mỉm cười thì thầm vào tai Hi Bình hai tiếng. Hi Bình nghe thấy mắt sáng rực lên, miệng nở nụ cười gian tà.

“Xảo Xảo, Lệ Uyên, hai nàng ở lại bồi tiếp các nàng ấy. Nay ta có chút chuyện phải đi gấp. Đêm nay ta sẽ bồi tiếp hai nàng.”

Gương mặt mỹ miều của hai nàng thoáng hồng lên, không biết do rượu hay do tình nữa.

...

Trung Nguyên. Một bóng người đang lê lét đến trước cửa cung điện của hoàng thượng. Đó là một nữ nhân. Tóc nàng rối bù, quần áo toàn máu. Mặt nàng toát lên một cái nhìn đầy quý phái nhưng cũng ẩn chứa sự tuyệt vọng. “Hoàng thượng, mau đưa ta tới gặp hoàng thượng.” Nàng dốc hết sức nói với hai đối đao thị vệ đứng trước cửa cung điện.

Nhìn thấy dáng hình tiểu tụy của nàng, hai vị đối đao thị vệ động tâm. Đúng lúc ấy, Thường công công tình cờ đi ngang qua.

“Thường công công” Nhất Dao, một trong hai vị đối đao thị vệ lên tiếng.

“Nhất Dao, có việc gì vậy?” Giọng nói the thé của Thường công công cất lên.

“Thường công công, có một nữ nhân bị trọng thương ở ngoài cửa cung điện, nàng ta cất lời muốn gặp hoàng thượng. Phiền công công bẩm với hoàng thượng vài lời.” Nhất Dao nói.

“Hoàng thượng có rất nhiều nữ nhân. Người sẽ không nạp thêm phi tử đâu.” Thường công công làm bộ nói.

“Thường công công, xin hãy chiều cố.” Nhất Dao dứt lời, một đỉnh bạc lóe sáng đã được dúi vào tay Thường công công.

“Nhất Dao à, việc này rất khó, nhưng ta sẽ tận tâm giúp ngài.” Giọng nói buồn nôn của Thường công công lại cất lên.

“Mong ngài chiều cố cho.” Nhất Dao nói, lòng thầm khinh bỉ cái giống nam không ra nam, nữ không ra nữ.

“Hãy hỏi xem nàng ta tên là gì, để ta còn tiện bẩm báo với hoàng thượng.” Thường công công nói.

Nhị Dao thấy vậy bèn hỏi: “Cô nương, người tên là gì?”

Nữ nhân cố sức thở ra 3 từ: “Mỹ Hạnh Tử.”

Khi Mỹ Hạnh Tử tỉnh dậy, nàng thấy mình đang nằm trong một căn phòng nguy nga. Vết thương đã được băng bó, y phục đã được thay.

“Nàng đã tỉnh rồi.” Hoàng hậu nói.

“Người là? Đây là đâu?” Mỹ Hạnh Tử hỏi.

“Đây là tấm cung của ta, ta là đương kim hoàng hậu.”

“Xin tha cho tiểu nữ thất lễ.” Nhập gia tùy tục, Mỹ Hạnh Tử đã học không ít về tập tục Trung nguyên. Còn vì sao nàng lại chịu học thì... chắc là bởi một người.

“Hoàng thượng giá lâm.” Một tên thái giám cất giọng nói.

Hoàng thượng đã bước vào phòng.

“Mỹ Hạnh Tử công chúa, nàng đã tỉnh rồi. Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Mỹ Hạnh Tử bật khóc nức nở. Nàng hồi tưởng.

Sau khi Đông Dương vương tử và Mỹ Hạnh Tử trở lại Đông Doanh, giới võ lâm Nhật Bản không tin những tình anh trong vương triều lại bị một tên nam nhân Trung Nguyên đánh bại. Thù không trả được lại còn chuốc nhục vào người. Một số phần tử võ lâm nổi lên chống đối, cho rằng Đông Dương vương tử đã làm nhục giới võ lâm Đông Doanh.

Các chư hầu có dã tâm liên mua chuộc, lôi kéo các phần tử này. Cuộc nội chiến nổ ra.

Do các tình anh đều đã chết tại Trung nguyên, thế lực của Đông Dương vương tử bị suy yếu rất nhiều. Sau 5 năm loạn lạc, Kinh Đô thất thủ, Đông Dương vương tử mất tích. Mỹ Hạnh Tử chạy trốn kẻ thù, nóng lòng muốn tìm viện binh tiếp ứng nhưng lại không thể hi vọng các chư hầu ở Đông Doanh. Nàng nhớ đến mối thâm tình giữa Đông Dương vương tử và hoàng đế trung nguyên nên tìm đường tới đây. Có điều trên đường đi liên tục bị truy sát. Thật may mắn nàng vẫn đến được hHoàng thành. Nàng cầu xin hoàng đế trung nguyên cử người đến giúp.

“Từ đây sang Đông Doanh phải qua Cao Ly, lại phải qua biển lớn. Trên thủy chiến, quân thiên triều so với quân Đông Doanh khác nào đem tỏ so với bầy lang sói. Không thể cử đại binh tiếp ứng được. Bất quá, có thể cử một người.” Trong đầu hoàng thượng nhớ đến một người.

“Mỹ Hạnh Tử công chúa, nàng nghĩ xem ai có thể giúp nàng đây?”

Mỹ Hạnh Tử nhớ đến một người. Chỉ có điều, kẻ đấy đang thực hiện một mưu đồ xấu xa.

...

Hi Bình đã đến trước phòng A Lệ Tư Khắc.

“Ai?” Tiếng A Lệ Tư Khắc cất lên.

Hi Bình cười hắc hắc, mở cửa phòng bước vào.

Ai da... nếu Hi Bình biết trước tương lai, chắc chắn hắn sẽ không bước vào. Vì sắp tới, hắn sắp bị sỉ nhục, một nỗi nhục rất lớn đối với một nam nhân như hắn, hắc hắc.

21. Chương 21 Thâu Hương Bất Thành (1)

“Người muốn gì?” A Lệ Tư Khắc giật dử hỏi, ngọc châu vẫn không ngừng tuôn rơi.

“Ta muốn biết vì sao nàng khóc.” Hi Bình ra vẻ nghiêm chỉnh nói, chân không ngừng tiến lại gần A Lệ Tư Khắc.

“Người... người quan tâm đến ta sao...” A Lệ Tư Khắc ngược đôi mắt đỏ hoe nhìn Hi Bình. Ánh mắt toát lên sự hi vọng.

Hi Bình chẳng nói lời nào, song thủ đã ôm lấy A Lệ Tư Khắc vào lòng, chiếc miệng tham lam của hắn mở to hòng chiếm lấy bờ môi thuần khiết của nàng.

“Không... hôn dần... xấu xa... mau thả ta ra, thả ta ra.” A Lệ Tư Khắc không ngừng gào thét, đầu nàng lắc qua lắc lại hòng né tránh Hi Bình.

Hi Bình lại thích nhất cảm giác chống cự của nữ nhân. Hắn rất thích cường bạo kiểu này.

“Không... không... dâm tặc... thả ta ra...” A Lệ Tư Khắc không ngừng vùng vẫy nhưng nàng không thể thoát nổi song thủ của Hi Bình.

Hi Bình mãi không thể chiếm chút tiện nghi ở đôi môi căng mọng, tả tả bèn đưa lên giữ chặt đầu nàng, bờ môi tham lam xâm chiếm đôi môi thuần khiết của Hi Bình. Lưỡi hắn nhanh chóng đưa vào chiếc miệng thơm tho của A Lệ Tư Khắc.

“A...” Hi Bình kêu lên một tiếng. Hắn vội vã buông A Lệ Tư Khắc ra, đưa tay ôm miệng. Hiển nhiên là lưỡi hắn đã bị cắn.

“Đáng đời, người nghĩ ta dễ bị người khi phụ sao.” A Lệ Tư Khắc nói, mặt nàng đã đỏ bừng.

“Nàng...” Hi Bình không thốt lên nổi từ nào. Lặng lẽ quay người bỏ đi.

“Người... người định đi đâu.” A Lệ Tư Khắc thập phần hoảng hốt. Rốt cuộc không rõ nàng muốn cái gì?

“Chúng nữ nói nàng yêu ta nhưng xem ra không phải. Phàm nữ nhân nào yêu ta, ta sẽ không phụ người đó. Ta muốn nàng làm nữ nhân của ta, nhưng...” Hi Bình bỏ lửng câu cuối, nghỉ một chút rồi nói tiếp: “Ta sẽ về Trung nguyên, nàng về Tây vực, chúng ta không còn liên quan đến nhau nữa. Ân tình của nàng với Như Băng, kiếp sau ta xin báo đáp.”

A... không ngờ Hi Bình cũng có thể thốt ra những lời này. Không hiểu 5 năm qua hắn đã học những gì vậy?

A Lệ Tư Khắc sững sờ. Thực nàng muốn gì? Thực nàng cần gì? Khi Hi Bình ôm nàng, nàng có cảm giác vui thích lẫn chán ghét. Nàng lo sợ nam nhân này sẽ bỏ rơi nàng, nhưng liệu hắn có thực bỏ rơi nàng không?

“Ô...ô...ô... Người... người... sao người nói những lời khách khí như vậy... người đã khi phụ ta... giờ định bỏ ta sao...” A Lệ Tư Khắc òa khóc nức nở.

Hi Bình thiếu chút nữa cắn phải lưỡi. Không ngờ chút lời nói học được từ mấy vở kịch lại phát huy hiệu quả đến vậy, hắc hắc. Khi nào về trung nguyên phải tích cực theo Tiểu Ba đi xem kịch mới được, hắc hắc.

Hi Bình quay người bước đến, ôm chầm lấy A Lệ Tư Khắc.

“Người... người muốn gì.” Tâm tình A Lệ Tư Khắc biến đổi còn hơn cái phong vũ biểu. Vừa này thấy chua xót bây giờ đã thấy vui mừng.

“Nàng nghĩ xem ta muốn làm gì.” Hi Bình nở nụ cười gian tà nói. Vừa nói tay vừa mạnh bạo xé y phục của Tư Khắc.

“Người... người... ta.. ta... ta sẽ chiều người, chỉ cần chàng luôn bên thiếp... cái gì thiếp cũng cho chàng.” A Lệ Tư Khắc thê thọt nói, trong tim thừa nhận đã yêu nam nhân này.

“Hắc hắc, hôm nay ta đi thâu hương, không phải đi kiếm thê tử. Ta không mạnh bạo thì sao gọi là cường gian được, hắc hắc.” Hi Bình bĩ ối nói.

“Người... người... người lừa ta, ta tưởng người ... yêu ta... không ngờ người chỉ muốn chiếm đoạt ta... ta hận người ta hận người.” Nàng vận hết sức lực đánh Hi Bình, nhưng đánh hắn khác gì đánh vào đá, chỉ tổ đau tay nàng.

“Ai nói ta không yêu nàng, ai nói ta bỏ rơi nàng, ta sẽ biến cái đầu hắn thành cái đầu heo. Nhưng, hôm nay ta phải cường bạo với nàng. Lần sau ta sẽ ôn nhu với nàng.”

“Người... người... ta đã thuận theo người, sao người còn định cường bạo với ta. Lần đầu rất đau đớn, người định hại chết ta sao.” A Lệ Tư Khắc nói, khloe lệ rưng rưng, nàng thật không hiểu nổi nam nhân này. Không theo thì bị cường gian, mà theo cũng bị cường gian.

“Ai bảo nàng làm đau đầu lưỡi của ta.” Hi Bình giở giọng vô sỉ.

“Người thật muốn cường gian ta sao?” Mắt A Lệ Tư Khắc ánh lên một tia uất hận.

“Thật.” Ai da... nếu biết trước tương lai, Hi Bình sẽ không thốt lên lời này, nhưng đã quá muộn rồi.

A Lệ Tư Khắc bỗng nở một nụ cười kỳ quái. “Thiếp sẽ đi theo chàng suốt đời. Chỉ có điều, chàng đừng mong bao giờ cưỡng bạo với thiếp. Tư Khắc chỉ muốn chàng ôn nhu thôi.”

“Ta cứ cưỡng bạo đấy.” Hi Bình vừa nói vừa xé rách y phục A Lệ Tư Khắc.

“Chàng tưởng chàng muốn là được sao, xem ai cưỡng gian ai cho biết.” A Lệ Tư Khắc đáp trả, không ngờ nàng có thể nói lời như vậy.

“Lão Thiên ơi, nữ nhân này đòi cưỡng gian ta sao?” Hi Bình tự cười với chính mình

“A...” Hi Bình bỗng la lên một tiếng. “Ta bị sao thế này.” Toàn thân Hi Bình bỗng cứng lại. “Sao nàng có thể điểm huyết được ta.”

“Ha ha, ta lúc này đã thử điểm huyết chàng nhưng không thể. Huyết vị của chàng chạy lung tung khắp nơi, không thể bắt chúng đứng yên được. Nhưng bắt quá...” A Lệ Tư Khắc vừa nói vừa rút ra một cây châm dài và nhỏ.

” ... Ta có thể làm cho huyết vị của chàng đứng yên. Cây Xuyên Bối Châm này làm bằng băng thiết ngàn năm, cứng vô cùng mà cũng mềm dẻo vô cùng. Lỗ da trâu của chàng sao ngăn nổi chứ. Ta dùng một cây đâm vào sống lưng của chàng, khiến huyết vị trong người chàng phải đứng yên, ta lại dùng 2 cây nữa điểm vào huyết vị của chàng khiến chàng bất động. Giờ xem chàng có thể làm gì ta nào?” A Lệ Tư Khắc cười nói, ánh mắt ánh lên sự tinh quái lẫn thích thú.

Hi Bình không ngừng la hoảng: “Mưu sát thân phu, mưu sát thân phu.”

“Chàng sai rồi, hiện giờ chàng chưa phải phu quân của ta, sao bảo ta mưu sát thân phu được.” A Lệ Tư Khắc cười nói.

“Tư Khắc, nàng thả ta ra, rồi ta sẽ ôn nhu với nàng.” Hi Bình cầu hòa. Đi thâm hương lại bị cưỡng gian thì sao hấn dám ngăn mặt nhìn nam nhân thiên hạ nữa chứ.

“Không, ta phải cưỡng gian chàng.” A Lệ Tư Khắc cương quyết nói.

“Lão Thiên ơi, nữ nhân gì thế này.” Hi Bình sợ hãi nghĩ.

Y phục của Hi Bình nhanh chóng bị A Lệ Tư Khắc cởi ra. Cơ thể trắng kiện cùng cự vật hùng dũng phơi bày. Nàng có chút đỏ mặt.

“Sao? Sợ rồi hả? Tư Khắc, thả ta ra rồi ta sẽ ôn nhu với nàng.”

Lời Hi Bình nói như đổ thêm dầu vào lửa, chỉ khiến A Lệ Tư Khắc càng thêm quyết tâm.

“Ai sợ đồ hỗn đản nguời chứ ta không sợ.” Dứt lời, nàng đẩy ngã Hi Bình xuống giường, lấy trong túi thuốc ra hai viên thuốc một hồng một đen. Nàng ngần ngại nhìn Hi Bình mấy cái rồi nuốt gọn hai viên thuốc.

22. Chương 22 Thâu Hương Bất Thành (2)

“Nàng... nàng vừa uống gì vậy?” Hi Bình nhìn thấy A Lệ Tư Khắc uống hai viên thuốc, giật mình kinh sợ. Không phải nữ nhân này hận quá mà làm liều đấy chứ.

“Chàng nghĩ ta đã uống thuốc gì?” A Lệ Tư Khắc tò mò hỏi.

“Ta sợ nàng nghĩ quẩn, định liều chết với ta.” Hi Bình nói.

Lòng A Lệ Tư Khắc bỗng ấm lên. “Chàng thật rất quan tâm tới Tư Khắc sao?”

“Nàng xinh đẹp như vậy, ta không quan tâm tới nàng thì cả thiên hạ sẽ cười chê ta.”

A Lệ Tư Khắc thập phần sung sướng. “Nghe được những lời này của chàng, Tư Khắc rất mãn nguyện.”

Nàng nhẹ nhàng nằm lên thân thể Hi Bình. 2 thân thể xích lõa quấn chặt lấy nhau. Trường thương của Hi Bình chia thẳng vào mật động của nàng. Hai viên thuốc đó, một viên tăng sinh lực, một viên giảm đau. Nếu không uống nó, thiếp sao cưỡng gian nổi chàng.” Tư Khắc cười nói.

Hi Bình muốn nói gì đó những bờ môi đã bị lấp lại. Lưỡi chàng nhanh chóng bị lưỡi Tư Khắc cuốn lấy. Từ từ trao nhau những mật ngọt ái tình.

Hi Bình toàn thân bị điểm huyết, chỉ còn mỗi chiếc lưỡi là động đập được, thấy vưu vật trước mắt mà không thể tận hưởng, trong lòng chỉ thầm than số phận không tốt.

Một lúc sau, A Lệ Tư Khắc ngồi dậy, ngọc thủ cầm lấy ma trảo của Hi Bình, đặt ma trảo vào song nhũ của mình.

“Nàng làm gì thế, ta đã bị điểm huyết, hai tay không làm gì được đâu. Nhưng nếu nàng giải huyết cho ta thì...” Hi Bình cười khả ố.

A Lệ Tư Khắc lườm Hi Bình một cái. Lại lấy ra hai cây Xuyên Bối Châm, đâm vào 2 tay của Hi Bình, mỗi bên một cái.

“Giúp thiếp.” A Lệ Tư Khắc nũng nịu nói.

Ma trảo của Hi Bình đã động đập được. Nhưng cũng chỉ là 2 bàn tay thôi, cánh tay vẫn cứng đờ như tượng đá.

Hi Bình chỉ còn biết cười khổ.

“Có giúp thiếp không?” A Lệ Tư Khắc có chút không vui nói.

“Có, có... ta giúp nàng.” Hi Bình vừa nói, ma trảo liên tục nhào nặn song nhũ, tạo thành muôn vàn hình dạng.

“Ừ...” A Lệ Tư Khắc khê rên rỉ. Nhũ hoa của nàng bị kích thích, vươn lên đầy khiêu khích. Được một lúc, A Lệ Tư Khắc rút 2 cây Xuyên Bối Châm ra, ma trảo của Hi Bình lại cứng đờ. Hi Bình thật không rõ nàng muốn làm gì.

Bất ngờ A Lệ Tư Khắc ngồi lên đầu Hi Bình, đưa mặt động của nàng đến miệng của Hi Bình, miệng khê nói:” Giúp Tư Khắc.”

Hi Bình thật không biết khóc hay nên cười. Không hiểu nữ nhân này học ở đâu ra những điều này vậy. Thật không dám tin nàng là nữ nhân trong trắng thuần khiết.

“Có giúp thiếp không?” A Lệ Tư Khắc lại giận dỗi nói.

“Có có.” Chiếc lưỡi ma thuật nhẹ nhàng tiến vào mặt động.

A Lệ Tư Khắc khê rên rỉ. Tư vị này thật quá thống khoái.

Đầu lưỡi Hi Bình thăm dò từng chút một. Từ bãi cỏ mềm mại, đến đôi cánh bướm, đến nhụy hoa, rồi dần tiến vào trong mặt động.

Cảm thấy có gì đó vướng víu, Hi Bình định dùng lưỡi đột phá thì A Lệ Tư Khắc vội nói:” Đứng, đừng hỷ đi sự thuần khiết của Tư Khắc.” “Chưa phải lúc này...” Nàng xấu hổ nói thêm.

A... hóa ra là cái đó. Lần đầu tiên Hi Bình dùng đầu lưỡi thám hiểm cái đó. Thật suýt nữa là hỏng việc lớn rồi. Nữ nhân này thuần khiết trong trắng vậy cái ý tưởng táo bạo kia từ đâu mà có vậy. Hi Bình thật cũng không rõ nữa.

Một làn nước xuân lộ ẩm áp trần da. Hi Bình mặc nhiên được hưởng đủ.

“A...” A Lệ Tư Khắc khê rên lên. Nàng vội chuyển thân rời khỏi Hi Bình, cúi người xuống xin lỗi:” Để thiếp giúp chàng.” Nàng vừa nói vừa cúi xuống hôn Hi Bình, 2 chiếc lưỡi lại quyện vào nhau như đôi ong bướm.

Ngọc thủ của nàng đưa xuống vuốt ve tiểu huynh đệ của Hi Bình. Vị tiểu huynh đệ này đã hết sức sẵn sàng.

A Lệ Tư Khắc nhồm dậy, tiến tới hạ thân của Hi Bình.

“Tư Khắc, có được không, hãy để ta giúp nàng.” Hi Bình lo lắng hỏi.

“Được, nhất định được. Hôm nay ta phải cưỡng gian chàng.” A Lệ Tư Khắc nói.

“Lão Thiên ơi, ân ái như vậy rồi mà nàng vẫn không bỏ ý định cưỡng gian ta sao.” Hi Bình buồn bã nghĩ, trong đầu bỗng lóe lên một ý tưởng thiên tài. Thoáng chốc, tiểu huynh đệ của Hi Bình bỗng nhiên ỉu xìu tiu nghỉu hạ xuống. “Hắc hắc, ta là thiên tài mà.”

“A” A Lệ Tư Khắc kêu lên.

“Nàng tưởng muốn cưỡng gian ta mà dễ sao. Ta không nguyện ý thì nàng cưỡng gian ta kiểu gì.” Hi Bình vô sỉ nói.

“Để xem.” A Lệ Tư Khắc dứt lời, rồi tìm mọi cách kích thích tiểu huynh đệ của Hi Bình. Từ dùng ngọc thủ cho đến dùng miệng, nhưng tuyệt không có phản ứng.

“Xú dẫn, chàng chơi xấu. Ta sẽ mặc kệ chàng ở đây. À, sẽ đem chàng cho đám nữ nhân Thiên Trúc xem, cho họ biết thế nào là ‘tình ái chi thần’” A Lệ Tư Khắc lạnh lùng nói.

“A... nàng dám sao.” Hi Bình vội vã nói.

“Sao ta không dám.” A Lệ Tư Khắc hậm hực nói.

“A... thôi được, ta chiều ý nàng.” Tiểu huynh đệ tức thời lại trở lại vẻ hùng dũng ban đầu.

“Hay thật, cái này sao nghe lệnh chàng như vậy?” A Lệ Tư Khắc ngây thơ hỏi.

“Dù gì hôm nay ta cũng bị nàng cưỡng gian rồi. Nàng hãy làm ẹ lên đi.” Hi Bình ra bộ ủy khuất nói.

“Hi hi...” A Lệ Tư Khắc tươi cười.

Nàng dùng ngọc thủ định hướng cho tiểu huynh đệ của Hi Bình, rồi từ từ ngồi xuống.

Nàng cứ nghĩ sẽ không vừa, vì cái đó nó to thế cơ mà. Nhưng khi tiểu huynh đệ tiếp xúc với mặt động của nàng thì lại từ từ nhỏ lại, cho đến khi chui lọt vào trong.

“Á.” A Lệ Tư Khắc khẽ kêu đau một tiếng. Một dòng máu ấm nhẹ nhàng chảy ra.

“Nàng đau lắm hả, hãy nghỉ chút đi.” Hi Bình quan tâm nói.

“Tư Khắc rất vui khi chàng quan tâm tới Tư Khắc.” A Lệ Tư Khắc vừa nói, vừa không ngừng loạn động.

Hi Bình thật không ngờ nàng lại phong cuồng như thế, lần đầu tiên mà đã thế này thì... dường như nàng đang cố chịu đau để hành hạ hắn.

Mỗi lần ra vào, A Lệ Tư Khắc đều nhận thấy sự quan tâm xen lẫn bi thương Hi Bình dành cho nàng. Mất nàng ọe ẹ. Nàng thật rất hạnh phúc.

...

Hai cơ thể đang giao thoa, tâm linh hai người cũng đang hòa hợp. Chẳng mấy chốc, hai tâm linh đã gặp nhau, cùng nhau trò chuyện.

“Nàng đau lắm không. Sao nàng phải làm vậy.” Hi Bình ôn nhu hỏi, nhẹ nhàng ôm lấy Tư Khắc.

“Chỉ mong chàng hãy luôn ôn nhu với Tư Khắc. Đau đớn lần này cũng không là gì.” Tư Khắc nũng nịu nói.

“Ta trước luôn ôn nhu, sau mới cường bạo. Cả đời ta chỉ sống để đem đến hạnh phúc cho nàng.” Hi Bình tuôn ra vài lời học lõm từ đám diễn kịch.

Tư Khắc hạnh phúc. Hi Bình hạnh phúc. Thân thể giao thoa. Tâm hồn hòa hợp. Cực đỉnh khoái cảm.

...

A Lệ Tư Khắc rên rỉ không ngừng. Nàng hét lên một tiếng rồi toàn thân vô lực ngã xuống. Những cây Xuyên Bối Châm cũng tự động rời khỏi người Hi Bình. Lúc này, chúng mềm như những sợi tóc vậy.

Hi Bình nhẹ nhàng ôm lấy Tư Khắc, kết thúc một buổi đầu tư hương bất thành. Mặt trời đã xuống. Đêm sắp đến. Còn trận chiến với Xảo Xảo và Lệ Uyên nữa. Có điều lúc này Hi Bình lại chỉ muốn ngủ. Chuyện hôm nay mà ra thì...

“Tư Khắc, chuyện hôm nay...” Hi Bình ngáp ngừng hỏi.

“Chỉ cần chàng ôn nhu với Tư Khắc. Chuyện hôm nay mãi là bí mật của đôi ta.” Tư Khắc âu yếm nói.

Hi Bình bắt giác cười. “Ta nào dám cường bạo với nàng chứ...”

23. Chương 23 Thiên Địch Nam Nhân Và Thiên Địch Nữ Nhân

“Hi Bình, Hi Bình.” Tiếng Bạch Tư khê gọi.

Hi Bình tay ôm A Lệ Tư Khắc, đang mơ mơ màng màng.

“Hi Bình, Hi Bình.” Bạch Tư lại gọi.

“Chờ chút, ta ra ngay.” Hi Bình có chút bức bối, nhẹ nhàng đặt A Lệ Tư Khắc nằm xuống rồi bước ra ngoài.

“Tư Tư, có chuyện gì vậy, nàng lại nhớ ta sao.” Hi Bình cười cợt nói.

“Có quỷ mới nhớ chàng.” Bạch Tư thoàng chút xấu hổ, dấm yêu vào ngực Hi Bình mấy cái. “Chàng bảo đêm nay đến chỗ Xảo Xảo mà lại ngủ quên ở đây sao?”

“A... Ta bỗng quên mất.” Hi Bình vỗ tay lên đầu một cái. “Cám ơn nàng nhé Tư Tư.” Dứt lời, Hi Bình hôn Bạch Tư một cái rồi chuyển thân bước đi.

“Gượng đã.” Bạch Tư khê gọi.

Hi Bình dừng lại, nhìn Bạch Tư với ánh mắt tò mò.

“Để thiếp tẩy rửa cho chàng đã. Người chàng đầy mùi nữ nhân. Sợ rằng Xảo Xảo sẽ không vui.” Bạch Tư dịu dàng nói.

A... nữ nhân... thật Hi Bình cũng ít khi để ý đến điều này.

Trong bồn tắm, Bạch Tư dùng ngọc thủ trắng muốt nhẹ nhàng tắm gội cho Hi Bình.

“Tư Tư, có phải khi nàng ngửi thấy mùi nữ nhân khác trên người ta, nàng rất buồn không?” Hi Bình đột nhiên hỏi.

“Lúc đầu Tư Tư rất chán ghét. Tư Tư không muốn chung nam nhân với người khác. Sau này, Tư Tư không thể xa rời được chàng, và cũng không còn chán ghét nữa.” Bạch Tư thổ lộ.

“Tư Tư, ta nhất định sẽ bù đắp cho nàng.” Hi Bình cầm lấy ngọc thủ của Bạch Tư, vuốt ve nhẹ nhàng.

“Hi Bình, chàng mau đi thôi, đừng để Xảo Xảo đợi. Chàng hãy tận lực bồi tiếp nàng ấy. Lệ Uyên đã đến chỗ Phụng Bối để ngủ rồi.” Bạch Tư nhẹ nhàng lau khô người Hi Bình nói.

“Tư Tư, sẽ có một ngày, ta và nàng sẽ cùng dạo chơi trên thảo nguyên, chỉ hai ta thôi.” Hi Bình nhìn thẳng vào mắt Bạch Tư nói.

“Như thế thiếp sẽ rất có lỗi với tỷ muội khác.” Bạch Tư khê cười.

“Nàng đáng được thế.” Hi Bình hôn Bạch Tư một cái rồi chuyển thân nhảm thẳng phòng Ấu Xảo.

...

Ấu Xảo vẫn đang bồn chồn chờ đợi. Rất nhiều câu hỏi hiện ra trong nàng. Liệu chàng có làm nàng thỏa mãn không? Cảm giác thỏa mãn nó như thế nào?... Nhưng tựu chung lại, nàng vẫn sẽ theo nam nhân này suốt đời.

“Xảo Xảo, bắt nàng phải chờ rồi.” Hi Bình bước vào phòng nói.

“Hi Bình.” Ánh mắt Ấu Xảo thoáng chút mừng rỡ.

Hi Bình lặng ngắm Ấu Xảo. Nàng thật đẹp, nét đẹp pha trộn giữa các chủng tộc. Nhìn nàng có thể thấy phảng phất nét đẹp của Đại Nỵ, của Bội Bội, của Khiết Thu, của Đình Đình, của Mộng Hương. Nàng thật là vưu vật trời ban.

Chẳng cần nhiều lời, Hi Bình tiến tới ôm nàng vào lòng, tặng nàng một nụ hôn ngây ngất, ma trảo sao nắn kiêu đồn căng tròn.

Ấu Xảo cũng nồng nhiệt đáp trả lại Hi Bình. Cứ như vậy, hai người quấn quýt xoắn xít nhau một hồi.

Được một lúc lâu sau, hai đôi môi rời khỏi nhau, hai người cùng thở hổn hển.

“Hi Bình, công pháp Xảo Xảo tu luyện rất có hại cho nam nhân. Thiếp thật rất lo lắng cho chàng.” Ấu Xảo bộc lộ tâm sự.

“Ta không phải chưa trải qua nguy hiểm bao giờ. Lần nguy hiểm nhất của ta chính là giải khai Tuyệt Kinh Chi Thân cho Khiết Thu. Lần đáng sợ thứ hai là phải làm Khai Thác Giả cho Dã Mã Tộc. Hai lần đó ta đã tưởng là tuyệt mạng rồi. Nhưng dẫu sao, chết làm quý phong lưu cũng sướng.” Hi Bình hắc hắc cười.

“Chàng không được nói gở. Xảo Xảo tin chàng sẽ làm Xảo Xảo biết tư vị của ái tình.” Ấu Xảo nói.

“Ta sẽ khiến nàng mất đi danh hiệu ‘Thiên địch nam nhân’, vì ta chính là Đại Tình Thánh.”

Hai người nhẹ nhàng cởi bỏ y phục cho nhau. Thân thể kiện mỹ của Hi Bình là vưu vật của nam nhân thì thân thể trắng trẻo nõn nà cũng những đường cong gợi cảm của Ấu Xảo là vưu vật của nữ nhân. Thật xứng đôi vừa lứa. Nếu có bức tranh vẽ hai người lỏa thể, thì chỉ có hai từ để nói: “Hoàn Mỹ.”

Ma trảo của Hi Bình nhẹ nhàng khám phá từng bộ phận của Ấu Xảo. Ấu Xảo cũng đáp trả nồng nhiệt không kém. Căn phòng nóng dần lên. Động tác của hai người cũng ngày càng kích thích, ngày càng gợi tình.

Không thể chịu nổi được nữa! Cả hai cùng thốt lên “Ta/thiếp muốn...” Lời vừa dứt, cả hai lại cùng mỉm cười. Ấu Xảo thì cười ngượng ngùng còn Hi Bình thì cười hắc hắc kiêu vô lại.

“Ta tiến vào đây.” Hi Bình nói khẽ, song thủ đã tách hai chân Ấu Xảo ra, mở đường tiến vào.

“Ừm.” Ấu Xảo rên khẽ.

“Huỵch.” Hi Bình đẩy mạnh tiểu huynh đệ vào. Ấu Xảo khẽ rên lên.

“Chật quá.” Hi Bình thầm nghĩ. “To quá” Ấu Xảo cũng thầm nghĩ. Ngay lập tức, hai người như cảm nhận được ý nghĩ của nhau. Tâm linh đã tương thông rồi.

Một người là chí dương, một người luyện công pháp chí âm. Hai luồng khí đều thêm khát nhau, nhanh chóng lao vào nhau.

“Nàng thấy sao?” Hi Bình đặc ý hỏi.

“Chàng mạnh nữa được không?” Ấu Xảo phóng dăng đáp.

“Được.” Cự vật bỗng trở nên cường đại.

“A... sao lại có thể như thế.” Ấu Xảo khẽ la lên. “A...” Nàng không ngừng rên rỉ.

Hi Bình lại tiếp tục phóng to cự vật.

“Ừ...ừ...” Ấu Xảo rên rỉ. Mật động của nàng như căng ra. Chưa bao giờ nàng gặp một cự vật to lớn như vậy. “Sao của chàng lại lớn như vậy. Chàng muốn xé rách chỗ đó của Xảo Xảo sao.” Nàng dùng tâm linh khẽ nói với Hi Bình.

Hi Bình cũng cảm thấy đã đến mức giới hạn. “Mật động của nàng thật đàn hồi. Lúc nào ta cũng cảm giác như bị bóp chặt vậy. Thật là thống khoái.”

Nguyên cơ thể Ấu Xảo cấu tạo rất đặc biệt. Chỗ đó của nàng cực kỳ đàn hồi. Và nàng cũng không giống như những nữ nhân bình thường. Chỉ khi nào mật động bị căng tràn thì nàng mới cảm thấy khoái cảm

dâng cao. Còn không thì cũng chỉ như muối bỏ bể. Lúc trước để luyện công, khi hoan hảo với đám nam nhân nàng chỉ thấy thích thú chứ không thấy khoái cảm. Nay gặp phải cự vật quái đản của Hi Bình, từng đợt khoái cảm dâng trào trong nàng. Nàng cảm thấy chỗ đó như bị tê liệt vậy.

Hi Bình bắt đầu chuyển động. Lực từ lưng eo vô cùng mạnh mẽ, vô cùng bền bỉ.

Ấu Xảo rên rỉ không ngừng. Tâm linh của hai người cũng không ngừng hòa nhập.

Dương khí của Hi Bình liên tục tràn sang người Ấu Xảo.

Âm khí của Ấu Xảo cũng không ngừng sản sinh ra.

Hai luồng khí hòa nhập vào nhau.

Hi Bình thi triển công pháp song tu, luồng khí liên tục vận chuyển khiến tinh thần hai người vô cùng sáng khoái.

Tốc độ càng lúc càng nhanh, thân thể hai người như phát sáng vậy. Cứ thế, cứ thế, liên tục, liên tục...

Các tư thế cũng được thay đổi liên tục. Lúc Ấu Xảo chủ động, lúc Hi Bình giữ thế, vô cùng kích thích, vô cùng kích tình.

...

Trời đã tờ mờ sáng. Tiếng hoan ái vẫn không ngớt. Chúng nữ cũng sững sờ. Quả thật Hi Bình đã gặp đối thủ xứng tầm. Phụng Bối nhìn biểu hiện của chúng nữ, an ủi nói: "Các người đừng lo, Ấu Xảo sau trận phong cuồng này sẽ không còn được như thế nữa đâu. Ta xem nó đã rất thỏa mãn rồi, mà cũng không biết đã dâng trào bao nhiêu lần nữa. Vô công mà nó tu luyện cũng không thể luyện tiếp được nữa. Năng lực đó của Ấu Xảo cũng chỉ như các nàng thôi. Hãy thay ta chiêu cố Ấu Xảo. Ta tin nam nhân này sẽ làm Ấu Xảo hạnh phúc."

...

Mặt trời quá đỉnh. Khi dương khí trên nhân giới đại thịnh, Ấu Xảo mới chịu đầu hàng Hi Bình. Tính từ đêm qua, nàng đã 6 lần 6 36 lần dâng cao trào. Trong khi Hi Bình cũng chỉ phát tiết vào nàng 4 lần.

Trận chiến này thật là lâu, nhưng nhờ song tu công pháp, hai người không bị kiệt lực chết mà công lực còn đại tăng.

"Xảo Xảo, nàng đã có hài tử của lão công rồi đó." Hi Bình cười nói. Có điều, Ấu Xảo đã ngủ lúc nào. Thế gian không còn thiên địch của nam nhân nữa, chỉ có một thiên địch của nữ nhân thôi.

24. Chương 24 Trở Về

Đạt Ma Nhĩ hoàng đế tâm trạng vô cùng phấn khởi. Tình ái chi thần không sao, nữ nhân của tình ái chi thần cũng không bị sao hết. Bọn giặc cỏ núi Hắc Phong bị trừng trị. Ấu Xảo bị tình ái chi thần đả bại, thật không còn cái vui nào vui hơn. Lão quốc vương lệnh dân chúng Thiên Trúc ăn mừng sự kiện này.

Lúc này, dân chúng mới biết rõ người tiêu diệt bọn giặc cỏ Hắc Phong chính là tình ái chi thần. Cộng với chiến tích "đả bại" Ấu Xảo, dân Thiên Trúc ngưỡng mộ nhìn Hi Bình như một thiên thần giáng thế.

Có điều, vị thiên thần này đang hành hạ lỗ tai đám gia nhân trong trang viện Bồ Lô Tư. Dân chúng Thiên Trúc nghe tiếng kêu la thảm thiết phát ra từ trang viện Bồ Lô Tư bèn cho rằng đó là tiếng rên rỉ thỏa mãn của Ấu Xảo, vì từ trước đến nay đã ai nghe thấy tiếng Ấu Xảo rên rỉ khi hảo hảo đâu.

Một đồn mười, mười đồn trăm, chẳng mấy chốc hình tượng đẹp đẽ của Ấu Xảo đã bị hủy hoại bởi "ca thần".

Sáng hôm đấy, Hi Bình và chúng nữ rời bỏ Trung Nhân Đài để trở về trang viện Bồ Lô Tư, trở về "Đại Tràng".

Để tưởng nhớ công ơn vừa vào trận đã bị đánh đến bất tỉnh của Bồ Lỗ Tư, Hi Bình quyết dạy cho hắn vài bài ca. Bồ Lỗ Tư biết không thể thoát được, bèn lệnh cho đám gia nhân trong phủ đến chịu nạn cùng.

Ca thần cất lên, kẻ yếu tim thì lẫn ra bất tỉnh, kẻ có chút khí lực thì nhanh chân bỏ chốn. Đám nữ nhân của Hi Bình thì đã chốn đi từ trước. 3 nữ nhân mới Ấu Xảo, Lệ Uyên, A Lệ Tư Khắc đã được nhắc nhở trước nên không dám bèn mảng.

Chỉ có Độc Cô Tuyết, Đỗ Tư Tư là thủy chung đứng nghe Hi Bình, thật là tri âm tri kỷ.

Tối đấy, Lệ Uyên cũng được khai hoa, chia tay cuộc đời xử nữ.

...

2 ngày sau, trên một ngọn núi cách hoàng thành Thiên Trúc 20 dặm về phía Bắc. Có 2 bóng người đang đứng. Nam thì to lớn, nữ thì mỹ miều.

“Đại Ný, ngọn núi này trước đây tổ tiên họ Lạc đã sinh sống?” Hi Bình hỏi.

“Vâng, tổ tiên họ Lạc phát tích ở đây.” Đại Ný trả lời.

Hi Bình lấy hai cái lọ ra, dùng Liệt Dương Chân Dao xúc một mảng đất lên, đặt hai cái lọ xuống rồi lấp đất vào.

“Lạc Hùng, Lạc Thiên. Coi như ta hoàn thành lời hứa với hai người rồi nhé.” Hi Bình phẩy tay nói.

Đại Ný tùm tùm cười. Cách an táng này không giống với cách của người Thiên Trúc, nhưng Lạc Hùng và Lạc Thiên sinh trưởng ở trung nguyên nên dùng cách của người Trung nguyên là thích hợp nhất. Có điều, cách của Hi Bình này chẳng giống ai. Có lẽ hắn mới phát hiện ra cách an táng mới.

Đại Ný bỗng đỏ mặt. Hi Bình đã lôi tiểu kê kê ra khỏi quần, rùng mình tè một bãi. “Cái này thay cho chén rượu.” Hi Bình cười nhả nhổ nói. “Con mẹ nó, thật là thống khoái.”

“Chàng... vô sỉ...” Đại Ný cười ngật nghẻo.

“Ta vô sỉ?” Hi Bình ôm lấy Đại Ný hôn một cái thật sâu. “Thế nào ta có sỉ hay vô sỉ?”

“Vô sỉ vô sỉ...” Đại Ný hơn dỗi nói.

“Ha ha ha...”

...

Việc đi sứ của Hi Bình, có thể nói là thành công tốt đẹp, thực hiện tốt những yêu cầu mà hoàng đế thiên triều giao phó. Cái gì mà thể hiện sức mạnh Thiên triều, rồi thể hiện năng lực đàn ông Thiên triều, rồi độ vô sỉ của đàn ông Thiên triều... rất nhiều rất nhiều thứ mà Hi Bình có thể thể hiện ra.

Đám phi tử của Đạt Ma Nhĩ hoàng đế bị tiếng ca của tình ái chi thần dọa cho phát sợ. Tất cả đều hoảng hốt bỏ chạy, một năm trời không dám bén mảng đến hậu hoa viên.

Đạt Ma Nhĩ hoàng đế suýt thì thành điếc đặc hoàng đế, lòng thầm mong vì tình ái chi thần này đi càng nhanh càng tốt.

...

Ngày Hi Bình lên đường trở về, rất nhiều người dân đưa tiễn. Dù gì thì tình ái chi thần cũng giúp họ trừ bỏ hai mối họa.

Họa của nữ nhân Thiên Trúc nói riêng và họa của dân chúng Thiên Trúc nói chung. Trừ bỏ được Hắc Phong sơn tặc và Ấu Xảo “thiên địch nam nhân” không phải công của tình ái chi thần thì của ai.

...

Câu chuyện về tình ái chi thần được lưu truyền đời đời kiếp kiếp trong dân chúng Thiên Trúc. Câu chuyện ngày càng được thêm bớt, ngày càng được thổi phồng...

Trên đường trở về trung nguyên, quán trọ nào thấy đoàn người Hi Bình đều đóng chặt cửa không dám tiếp, hại Hi Bình và chúng nữ nhân mấy phen khổ sở. Kết quả là họ phải đảm bảo với chủ quán là sẽ không để tình ái chi thần loạn động. Còn nếu tình ái chi thần muốn hảo hảo thì ra bìa rừng, vách núi mà làm nhé.

Vài lần Hi Bình dắt Phỉ Sa ra chỗ vắng, không ngờ được một lúc thì đám nữ nhân địa phương từ đâu kéo tới. Kẻ thì do phu thân vô lực, kẻ thì chồng chết yếu, kẻ lại không được thỏa mãn... tất cả ùn ùn kéo đến mong tình ái chi thần giúp đỡ khiến Hi Bình sợ đến suýt chết.

...

Về đến trung nguyên, việc đầu tiên Hi Bình làm chính là cuồng hoan hòng thỏa mãn cơn khát kéo dài. Dù vài lần đi đường thỉnh thoảng cùng Thiên Diệp Bội, Thi Nhu Vân và tiểu Tước hành xử ngay trên mình Ô Long, cảm giác tuy thú vị nhưng vẫn còn khó chịu bực bội.

Màn đại chiến đang diễn ra nửa chừng thì Thường công công mang chiếu chỉ tới.

“Con mẹ nó, định phá ta hả?” Hi Bình mặc kệ chiếu chỉ, tiếp tục mây Tần mưa Sở, hại Thường công công phải đứng chịu trận suốt nửa ngày trời.

Sáng hôm sau, Hi Bình cùng Đường Tư nhăm thẳng kinh thành tiến đến.

25. Quyển 2: Đông Doanh Du Ký – Chương 1 Tái Ngộ Mỹ Hạnh Tử

Tiết trời lúc này đã sang thu, không khí mát mẻ, lòng người cũng vui vẻ sảng khoái.

Hi Bình và Đường Tư tiến vào Hoàng thành. Tâm tư Đường Tư có chút lo lắng. Theo lẽ thường thì sứ thần trở về phải lập tức vào cung bẩm báo lên hoàng thượng, nhưng Hi Bình lại về thẳng Trường Xuân Đường hoan ái cùng chúng nữ, lại bỏ mặc sứ giả của Hoàng thượng hơn nửa ngày trời, không hiểu hoàng thượng định trách phạt gì đây.

Hi Bình thì vô tư thoải mái, ma quỷ không ngừng chiếm tiện nghi của Đường Tư, miệng cười nhả nhổ.

Đã đến vương cung, Đường Tư khê lờm Hi Bình rồi chỉnh lại y phục của hai người, xuống kiệu tiến vào.

“Hoàng huynh.” Đường Tư lên tiếng.

“Muội đã về. Đứng lên đi, ở đây không có quần thần, không cần đa lễ.” Hoàng thượng vừa nói vừa đỡ Đường Tư dậy.

“Hoàng thượng.” Hi Bình cũng thi lễ. 5 năm chung sống, Hi Bình bị Đường Tư và Lương Lệ Quỳnh nhồi nhét lễ nghi vào đầu, cuối cùng cũng phải nhớ một ít. “Làm người thế này, con mẹ nó, còn gì là thống khoái.” Các nàng ban ngày dạy hắn được bao nhiêu, đến đêm hắn trả lại gần sạch, hại các nàng toàn thân vô lực rã rời.

“Muội phu, người đã vất vả rồi. Sắp tới lại phiền người vất vả tiếp vậy.” Hoàng thượng cười gian tà.

“Con mẹ người, lại cái gì đây, chẳng lẽ hắn lại tuyển thêm phi tử.” Hi Bình bất giác rung mình. “Đúng là muốn hại chết lão tử mà.”

“Muội phu, không định ăn thịt ta đấy chứ?” Hoàng thượng cười mỉm. Thái độ đó của Hi Bình sao qua nổi mắt hắn.

“Không dám, chỉ là, không biết hoàng thượng có việc gì?” Hi Bình bị bắt thóp, giật mình một cái.

“À, việc này hết sức hệ trọng, hãy theo ta đi gặp một người.” Hoàng thượng nói.

“Đi đâu?”

“Tắm cung hoàng hậu.”

A... không lẽ hoàng hậu... không lẽ hoàng hậu muốn có thêm một tiểu oa oa sao? Hi Bình bất giác cười thầm. Nhìn cái điệu bộ vô lại của Hi Bình, Đường Tư liên tục cầu cứu véo véo hắn.

Chẳng mấy chốc, 3 người đã đến tắm cung của hoàng hậu.

“Muội phu, người vào đi, có người đang đợi người ở trong đó.” Hoàng thượng nói. “Đường Tư, ở lại đây với ta.”

“Cái này... cái này... tuy hoàng thượng đã cầu khẩn ta giúp đỡ về khoản đó, nhưng không cần phải ban ngày ban mặt dắt ta đến tận nơi để hành sự chứ? Nếu cần... ta cũng... tự đi được mà” Hi Bình vô sỉ nghĩ. “Ai... nghĩ nhiều đau đầu... cứ khoái lạc cái đã.” Hi Bình cười hắc hắc rồi đẩy cửa tiến vào.

“Bà Hoàng này, mấy tháng không gặp ta mà đã không chịu nổi rồi sao, hắc hắc.” Nhớ lại 5 năm trước, hai bà hoàng yêu cầu hần một năm phải vào cung một lần, rồi rút ngắn xuống còn nửa năm, rồi một mùa một lần. Nay hoàng thượng chính thức nhờ vả hần, chẳng lẽ lại định bắt hần một tháng vào một lần sao, hắc hắc. Vào cung giúp đỡ phi tử hoàng thượng mà cứ như đi thanh lâu kỹ viện vậy. Ha ha.

Ai da... hoàng thượng mà nghe được những lời này thì không tru di cửu tộc người mới là lạ.

...

“Công chúa” Tiếng hoàng hậu cất lên.

Đường Tư giật mình, hết quay sang nhìn hoàng hậu rồi nhìn hoàng thượng, đôi mắt ngơ ngác như muốn hỏi: “Ai ở trong kia vậy?”

Hoàng thượng như hiểu ý, khẽ nói: “Ta sẽ giải thích cho muội.” 3 người cùng nhau đi ra hậu hoa viên.

...

“Oa... căn phòng này bao lâu nay vẫn vậy. Chỉ có điều có mùi hương lạ hơn trước. Chẳng lẽ hoàng hậu gọi ta chỉ để khoe điều này sao. hắc hắc.” Đại sắc lang nhanh chóng tiến vào ngự thất.

Một thân hình mỹ miều đang nằm trên giường. Nàng đắp một lớp chăn mềm, nằm quay mặt vào trong.

Hi Bình cười hắc hắc tiến lại, quần áo nhanh chóng được cởi bỏ để lộ ra thân hình trắng kiện.

“Bà Hoàng của ta, vẫn khỏe chứ.” Hi Bình lệ làng vén chăn chui vào, đưa ma trảo lần tìm song nhũ của mỹ nhân.

“A...” Một tiếng la vang lên.

Mỹ nữ đang nằm ngủ, bỗng dưng cảm thấy song nhũ bị hí lộng. Vừa mở mắt thì thấy một nam nhân lỏa thể đang ôm ấp mình. Cự vật nóng hổi của hần không ngừng chà sát lên kiềng đồn của nàng. Nàng hoảng hốt kêu lên, vội ôm chặt lấy chăn, hoảng sợ quay lại nhìn hần.

Hi Bình giật mình ngã lăn khỏi giường. Không phải hoàng hậu, không phải hoàng hậu. Thanh âm này vừa quen vừa lạ. Hi Bình không thể nhớ đã nghe thấy ở đâu.

“Con mẹ nó, nàng không phải hoàng hậu sao lại ngủ trên giường hoàng hậu. Làm lão tử sợ muốn chết.” Hi Bình vừa nói vừa lồm cồm bò dậy.

Mỹ nữ nhìn thấy thân hình lỏa thể của nam nhân, bắt giắc mặt đỏ bừng. Lại thấy thân hình có chút gì đó quen thuộc, gương mặt tuấn mỹ đó chẳng phải hàng đêm nàng vẫn thường mơ thấy sao.

“Hi Bình.” Nàng thốt lên.

Hi Bình ngẩng mặt nhìn nàng. Nữ nhân này... “Mỹ Hạnh Tử?” Hi Bình kinh ngạc kêu lên.

“Hi Bình.” Mỹ Hạnh Tử đã lao tới ôm lấy Hi Bình. Tâm trạng tràn ngập vui sướng. Lệ châu tuôn rơi.

Hi Bình sững sờ. Hồi lâu sau mới cất được vài lời: “Sao nàng lại ở đây?”

Mỹ Hạnh Tử không trả lời, cứ ôm chặt lấy Hi Bình, nước mắt ràn rụa.

Hi Bình hỏi mãi vẫn thế, nàng cứ mặc nhiên khóc. Tay nàng ôm chặt hần, chỉ sợ nếu buông ra hần lại bỏ rơi nàng như 5 năm trước.

Hi Bình không muốn câu, cũng không nỡ giận. Hần nữ tử này đã chịu rất nhiều đau khổ. Hần bắt giắc thở dài, bế nàng đến bên giường.

...

“Mỹ Hạnh Tử thật khổ a.” Đường Tư buông tiếng than thở.

Nàng đã nghe hoàng huynh kể lại chính biến ở Đông Doanh, kể lại những ngày tháng lưu lạc của Hạnh Tử, lại nghe hoàng hậu kể đêm đêm Mỹ Hạnh Tử đều gọi tên Hi Bình, ngậm ngùi đồng cảm với nàng.

“Muội muội tính sao?” Hoàng thượng hỏi.

“Hoàng huynh, việc này muội không dám quyết. Hãy để Hi Bình quyết định đi.” Đường Tư nói.

“Uhm... để hần quyết.”

...

Mỹ Hạnh Tử sau một hồi khóc chán chê, bất giác đã ngủ gục trong tay Hi Bình lúc nào. Lâu rồi, nàng mới có một chỗ dựa vững chắc thế này. Rất lâu rồi, nàng mới có giấc ngủ ngon thế này.

Hi Bình tay ôm mỹ nhân mà không thể làm được gì, bất giác cười khổ. Mỗi ác cảm giấc thê tử mà đám người Đông Doanh gây ra 6 năm trước giờ đã tiêu biến. Hi Bình cũng cảm thấy thích thú với mỹ nữ đến từ Đông Doanh này. Nàng có cái gì đó khiến hần cảm thấy rất thoải mái, rất tin cậy.

Hần nhẹ nhàng ôm nàng, an ủi vị tiểu huynh đệ, rồi cũng đi vào giấc ngủ.

26. Chương 2 Phong Nguyệt

Tin phò mã Hi Bình vào cung làm xôn xao đám phi tử của hoàng thượng. Nàng nào cũng mong mong ngóng ngóng, sửa sang sắc đẹp, trang điểm điểm lệ đợi chờ tình lang đến. Chốn hậu cung lại được một phen huyên náo.

Đêm đã xuống, hoàng thượng thì ôm thái tử mà ngủ. Hoàng hậu đến cung của Đường Tư. Đám phi tử của hoàng thượng, nào Triệu Phi Yến, nào Dương Ngọc Hoàn, nào Bao Tự... đều lũ lượt kéo đến cung của Đường Tư. Tất cả đều đang nằm thốn thốc mong chờ tình lang xuất hiện, cả thái hậu cũng vậy.

Chiều hôm đó tại tẩm cung của hoàng hậu, một trận tác ái sắp diễn ra.

...

Hi Bình chợt mở mắt. Có ai đó đang chiếm tiện nghi của hần. Hi Bình nhìn xuống, thì ngọc thủ trắng nõn của Mỹ Hạnh Tử đang vuốt ve bộ ngực trắng kiện của hần. Bờ môi nàng khê rà sát qua lại bộ ngực của Hi Bình, mắt nàng lim dim thỏa mãn.

“Nàng dám chiếm tiện nghi của ta sao.” Hi Bình hắc hắc cười.

“A” Mỹ Hạnh Tử la lên. Song thủ trắng ngà vội ôm chặt lấy Hi Bình, như sợ hần chạy mất. Cả người nàng nằm đè lên Hi Bình.

“Nàng làm gì vậy? Ta chết ngạt bây giờ.” Hi Bình nở nụ cười gian tà. Nữ nhân này không định cưỡng gian ta đấy chứ, hắc hắc.

“Hạnh Tử sợ chàng lại bỏ Hạnh Tử.” Mỹ Hạnh Tử ủy khuất nói, má nàng áp lên bộ ngực nóng hổi của Hi Bình.

“Nàng nghĩ ta muốn bỏ nàng sao?” Hi Bình hỏi. Ma trảo đã tiến về kiêu đồn của Mỹ Hạnh Tử. A... thật là tròn... thật là đàn hồi... Hi Bình thích chí cười hắc hắc.

Mỹ Hạnh Tử cũng biết Hi Bình nếu muốn bỏ nàng thì đã đi từ lúc nàng còn đang ngủ. Mỹ Hạnh Tử mỉm cười hạnh phúc. Nàng khê nhích người lên, ngọc thủ âu yếm khuôn mặt lạnh tuấn của Hi Bình, rồi bất ngờ tặng hần một nụ hôn.

Hi Bình nồng nhiệt đáp trả. Song thủ của hần ôm chặt lấy Mỹ Hạnh Tử khiến nàng thấy như bị bóp nghẹt vậy.

Hai người cứ quấn lại cho đến khi song nhãn của Mỹ Hạnh Tử mở to ra thì mới chịu thôi.

“Hạnh Tử... yêu... chàng” Mỹ Hạnh Tử hỏn hển nói.

Hi Bình cười hề hề nói:” Hạnh Tử ngoan, người Đông Doanh các nàng biết múa thoát y không. Hãy múa cho ta xem.”

Mỹ Hạnh Tử đỏ mặt nói:“Trang phục của dân tộc thiếp rất phức tạp. Khi mặt cũng như khi cởi đều phải có người trợ giúp, sao có thể tự mình làm chuyện đó được.”

“Nói vậy nàng không biết múa” Hi Bình giả vờ buồn phiền nói.

”Hạnh Tử biết múa, nhưng không phải điệu múa phóng đảng đó.

Mỹ Hạnh Tử bước xuống giường, lấy một vải lụa rồi tung người múa điệu “Tiên nữ hạ phàm.”

Hi Bình si ngốc nhìn. Những đường nét cơ thể ẩn hiện sau lớp áo mỏng manh. Như cử chỉ thanh thoát, tiết tấu múa lúc nhanh lúc chậm thập phần quyến rũ. Nước dãi của hắn chảy ròng ròng.

Mỹ Hạnh Tử nhìn thấy bộ dạng của Hi Bình thì bật cười khanh khách. Nàng chui vào lòng Hi Bình nói:” Chàng xem đủ chưa.”

Hi Bình cũng hoàn hồn nói:” Chưa, ta muốn xem nữa.”

Song thủ của Hi Bình đã nhắc bổng Mỹ Hạnh Tử lên, đặt nàng nằm xuống giường, nhanh chóng cởi bỏ y phục của nàng.

A... trắng quá... Hi Bình gục đầu xuống cái cổ ba ngón trắng trẻo của Hạnh Tử. Một mùi hương dễ chịu lan tỏa vào mũi Hi Bình. Lớp da thịt mềm mại lại ngọt ngào đến kỳ lạ. Ma trảo của Hi Bình nhào nặn song nhũ của nàng, ngón cái không ngừng giày vò nhũ hoa.

Hạnh Tử cong người lên rên rỉ.

Mân mê vùng cổ chán chê, Hi Bình chuyển xuống ngắm nghía song nhũ.

“Đôi bàn thầu này tròn quá.” Hi Bình thốt lên. “Sao người nàng chỗ nào cũng tròn trịa vậy.”

Song nhũ của nàng bị ví thành đôi bàn thầu, Hạnh Tử không khỏi bật cười. Tiếng cười lại càng quyến rũ gợi tình.

Hi Bình cũng không đợi nàng hỏi đáp, gục đầu xuống thưởng thức món bánh bàn thầu của người Đông Doanh. Chắc chắn là rất ngon. Người khác chắc chắn là rất thèm.

Chẳng mấy chốc, Hi Bình bắt đầu cuộc chinh phạt nơi tiên động. Một cảm giác đau đớn đi kèm với thống khoái xâm chiếm tâm trí Hạnh Tử. Nàng hoàn toàn thỏa mãn.

...

Trong tâm linh, linh hồn hai người hòa quyện với nhau. Hi Bình cảm nhận được tất cả những nỗi đau mà Hạnh Tử đã trải qua. Hi Bình cũng nhìn thấy những ký ức của nàng, thấy tình cảm nàng dành cho hắn.

“Hạnh Tử, ta thật có lỗi, ta sẽ không bao giờ xa nàng.”

“Hi... Bình...”

...

Mỹ Hạnh Tử đã ngủ say. Nàng hoàn toàn bị Hi Bình làm cho mê mết. Đêm đã khuya. Hi Bình nhẹ nhàng mặc lại quần áo, chuẩn bị đi thực hiện chức phận cao quý hoàng thượng đã giao phó.

“Nào...” Hi Bình nhớ đến thái hậu. Chưa đầy canh giờ sau, thái hậu đã bị làm cho ngủ say.

“Tiếp theo là hoàng hậu, rồi Phi Yến, rồi Ngọc Hoàn, rồi Bao Tự... hắc hắc.” Hi Bình cười gian, lẹ làng chạy tới cung của Đường Tư.

Cửa mở ra, đám phi tử bình tĩnh. Mỗi lần thấy nam nhân này, tim nàng đều loạn nhịp. Các nàng chỉ muốn xông vào cắn xé hắn. Hồi hộp, chờ đợi, chờ đợi đến lượt mình.

Đầu tiên là tiếng rên rỉ của hoàng hậu. Mẫu nghi thiên hạ giờ cũng chỉ là nữ nhân trong trò chơi ái tình thôi.

Rồi đến lượt Triệu Phi Yến,

rồi Dương Ngọc Hoàn,

rồi Bao Tự,

rồi đại Kiều, tiểu Kiều,

rồi Điêu Thuyền... đủ cả.

“Sinh thêm cho ta một tiểu oa oa nữa nhé?” Hi Bình dịu dàng nói.

“Ừm.” Đường Tư khẽ nói, ngọc thủ của nàng đã ghì chặt lấy đầu của Hi Bình.

...

Vòng xoay của ái tình cứ lặp đi lặp lại, miên man không dứt, cho đến khi những tia nắng đầu tiên xuất hiện thì mới yên ắng đi phần nào.

27. Chương 3 Khởi Hành

Những tia nắng đầu tiên báo hiệu một ngày mới đã đến. Trận chiến tại cung của Đường Tư công chúa cũng đã chấm dứt.

Hi Bình lặng lẽ mặc quần áo, tiến tới tấm cung của hoàng hậu, bỏ lại sau lưng những tấm thân mỹ miều trắng như ngọc, mềm như nhung...

Mỹ Hạnh Tử khẽ mở mắt. Ma trảo của Hi Bình đang nghịch ngợm song nhũ của nàng, hết bóp lại vặn, hết vặn lại véo...

“Ư... xấu xa...” Mỹ Hạnh Tử nũng nịu nói.

Hi Bình cười hề hề, trèo lên giường ôm lấy Hạnh Tử, song thủ ôm chặt lấy nàng.

“Không... Hạnh Tử không cùng chàng được đâu...” Hạnh Tử mặt đỏ bừng, hai tay cố đẩy Hi Bình ra.

“Hắc, ta chỉ muốn nói chuyện với nàng thôi.” Ma trảo Hi Bình không ngừng hí lộng Hạnh Tử. “Sao nàng lại đến trung nguyên?”

Đôi mắt Mỹ Hạnh Tử nhòe lệ, đôi mắt ước ả chứa tâm trạng u sầu.

Hi Bình dịu dàng hôn lên mắt nàng, nói: “Kẻ nào dám khi phụ nàng, ta sẽ biến đầu hấn thành đầu heo.”

Đôi mi Hạnh Tử chớp chớp, nàng nhìn nam nhân trước mặt, ánh mắt chan chứa tình yêu thương. Nàng biết nam nhân này sẽ che chở nàng, cả đời nàng sẽ bên nam nhân này.

Thời gian dần trôi, đã gần chính ngọ, Hạnh Tử kể lại cho Hi Bình nghe những việc nàng đã trải qua suốt 5 năm qua. Chính biến ở Đông Doanh, việc Đông Dương vương tử mất tích, việc nàng bị truy sát...

Khuôn mặt Hi Bình đầy xúc động, thỉnh thoảng lại giật giật. Nắm tay đã xiết chặt lúc nào.

“Ta sẽ đến Đông Doanh.” Hi Bình nói.

Hạnh Tử ngược nhìn nam nhân trước mặt. “Chàng sẽ đến Đông Doanh vì Hạnh Tử sao?” Mỹ Hạnh Tử run run hỏi.

“Kẻ nào khi phụ nữ nhân của ta, kẻ đó sẽ không có kết cục tốt.” Hi Bình lạnh lùng nói. Ánh mắt phát ra tia sát khí.

Hạnh Tử dụi đầu vào ngực Hi Bình, run run nói: “Chàng đừng thế, trông chàng rất đáng sợ.”

Hi Bình bật cười, hữu trảo đã nhẹ nhàng mân mê nhũ hoa của Hạnh Tử, tả trảo thì nắm bóp kiêu đồn. “Thế bây giờ ta còn đáng sợ không?”

Hạnh Tử dịu dàng nói:” Hạnh Tử chỉ mong chàng luôn bên Hạnh Tử thôi.”

Cửa phòng bật mở, hoàng hậu bước vào.

Mỹ Hạnh Tử “A” lên một tiếng, nép mình vào người Hi Bình.

Hoàng hậu chỉ mỉm cười, nàng nhìn Hi Bình nói:” Sắc lang, hoàng thượng đã nhận Mỹ Hạnh Tử là muội muội của mình. Giờ Hạnh Tử cũng là công chúa của Thiên triều, nếu người không đối xử tốt với nàng thì ta sẽ không tha cho người đâu.”

Hi Bình chẳng nói chẳng rằng, vung tay kéo lấy hoàng hậu vào lòng, hôn lên má nàng đến chụt một cái, rồi âu yếm nói:” Nàng sẽ làm gì ta nào?”

“Dâm tặc...” Hoàng hậu khê thốt lên, nhưng nàng cũng đưa ngọc thủ ôm lấy Hi Bình.

Hạnh Tử ngơ ngác không hiểu chuyện gì xảy ra. “Chẳng lẽ Hi Bình và hoàng hậu...” Nàng không dám nghĩ tiếp nữa.

Thấy thái độ của Hạnh Tử, Hi Bình cười xòa giải thích:” Từ giờ nàng đã là nữ nhân của ta rồi, có những chuyện nàng cần phải biết.”

“Ta có rất nhiều nữ nhân, nàng hẳn cũng đã biết. Giữa nữ nhân của ta có mối quan hệ rất phức tạp, nhưng tựu chung lại họ đều rất yêu ta và ta cũng rất yêu họ.”

“Ngoài những nữ nhân của mình, ta cũng có rất nhiều tình nhân. Họ yêu ta, nhưng ta không thể thu nạp họ. Ta chỉ có thể làm tình lang của họ thôi.”

“Xi...” Hoàng hậu bĩu môi, tay nàng lại xiết chặt Hi Bình hơn.

“Có phải nàng lại muốn ta không?” Hi Bình nhìn hoàng hậu, cười nham nhở.

“Có quỷ mới muốn người.”

“Hoàng thượng giờ không có khả năng bồi tiếp phi tử của mình, nên đã nhờ ta thay hẳn bồi tiếp họ. Nàng xem, từ hoàng hậu cho đến các phi tần đều trông ngóng Đại tình thánh ta, trách nhiệm thật nặng nề. Mỗi mùa ta lại phải vào bồi tiếp họ một lần.” Hi Bình thở dài đến sượt một cái.

“Chàng thấy khổ sở lắm hả?” Hoàng hậu trừng mắt nhìn Hi Bình. “Chúng ta kém nữ nhân của chàng lắm sao?”

“Ta không...”

“Được, đã thế ta phải dày ải chàng. Từ giờ mỗi tháng chàng phải vào cung một lần bồi tiếp chúng ta.”

Sặc, cái này mà cũng là dày ải sao? Nếu dày ải như thế thì nam nhân nào chả muốn... cái này chả phải là địa ngục sung sướng sao, hắc hắc.

Mỹ Hạnh Tử dường như cũng hiểu ra chuyện. “Dù chàng làm gì thì Hạnh Tử vẫn yêu chàng.”

“Thế giờ ta muốn nàng có được không?” Hi Bình vội hỏi.

“Á... không...” Hạnh Tử chui ngay vào trong chăn.

Hi Bình bèn quay sang hoàng hậu, tà tính nổi lên.

“Hỗn đản, ta đến để đưa chàng và Hạnh Tử đi ăn cơm, nhưng xem ra Hạnh Tử không đi nổi rồi. Ta sẽ bảo cung nữ mang cơm cho hai người.” Hoàng hậu dứt lời bỏ đi.

...

Hoàng thượng đồng ý để Hi Bình đi sang Đông Doanh. Dù gì Đông Dương vương tử đã từng giúp y, y lại nhận Mỹ Hạnh Tử là muội muội cho nên không thể không giúp Hạnh Tử được. Hi Bình lại một mực chỉ muốn đi một mình, không muốn có binh lính đi theo. Thành ra, cuối cùng hoàng thượng để Lạc Hỏa và 100 đối đao thị vệ đi theo hộ tống Hi Bình.

Nói về Lạc Hỏa, hoàng thượng sau khi tha chết cho hắn, lại thấy hắn là người lương thiện và có tài, bèn phong cho hắn chức Đô úy, bí mật thay hoàng thượng giám sát tình hình võ lâm trung nguyên. 5 năm qua, Lạc Hỏa làm việc mẫn cán, rất được hoàng thượng tin dùng. Hoàng thượng muốn nhân dịp này, hi vọng hắn ra ngoài đóng góp chút công lao rồi sẽ phong tướng cho Lạc Hỏa. Lạc Hỏa cảm ân tình của hoàng thượng, trong lòng lại vốn ngưỡng mộ Hi Bình từ lâu, nên nguyện dốc hết sức giúp đỡ phò mã.

...

Chúng nữ ở Trường Xuân Đường, sau khi hay có thêm một tỷ muội, lại vui vui mừng mừng làm quen. Biết Hi Bình sẽ sang Đông Doanh, chúng nữ thập phần không yên tâm. Sau một đêm bàn luận, Lôi Phượng quyết định sẽ cử vài tỷ muội đi theo Hi Bình.

“Ta muốn các nàng ở lại Trường Xuân Đường.” Hi Bình nói. Trong thâm tâm chàng không muốn nữ nhân của mình gặp nguy hiểm. Hi Bình không muốn chuyện xảy ra với Như Băng lại tái diễn.

“Để chàng đi như vậy thiếp không an tâm. Chúng thiếp đã quyết định rồi, Vưu Túy, Mộng Hương, Lạc U Nhi, Âu Dương Đình Đình, A Lệ Tư Khắc, Lạc Lộ, Lạc Diệp, Thủy Khiết Thu, Bạch Tư, Nguyên Na, Nguyên Nghiêm, Lương Lệ Quỳnh, Vạn Diệu, Độc Cô Tuyết và cả Mỹ Hạnh Tử sẽ đi cùng chàng.”

“Nếu Nhu Vân biết võ công, Nhu Vân sẽ đi cùng chàng.”

“Ái Vũ cũng vậy.”

“Nếu Nguyệt nhi võ công cao hơn, Nguyệt nhi sẽ đi cùng ca ca.” tiểu Nguyệt buồn bã nói.

Độc Cô Kỳ, Độc Cô Thi, Mĩ Mĩ, tiểu Tước, Đỗ Quyên... cũng cùng tâm sự.

“Nếu không vì hài tử trong bụng Băng Băng, Băng Băng sẽ không cho chàng rời xa Băng Băng đâu.” Bảo Nguyệt, Thiên Diệp Bội... bất giác đưa tay lên bụng, trong mắt có chút buồn bã.

Lời ly biệt không ngọt cất lên. Chúng nữ, người thì võ công kém, người thì đang mang trong mình giọt máu của Hi Bình, đều buồn bực không thể đi theo Hi Bình.

Hi Bình bị tình cảm của chúng nữ làm cho suýt khóc, chỉ thầm hứa sẽ nhanh chóng quay về với các nàng.

“Đêm nay ta sẽ bồi tiếp các nàng. Mỗi nàng hai lần cho thỏa những ngày xa cách.”

“Phỉ Sa muốn nữa.” Đãng phụ lên tiếng.

“Chỉ cần nàng đủ sức. Bạch Tư, nàng trước.”

Bạch Tư cảm động suýt rơi lệ, không nghĩ rằng Hi Bình vẫn nhớ những lời tâm sự của nàng lúc trước.

...

“Tỷ phu, Hoa Tiểu Ba sẽ theo người.”

“Người ở lại chăm nom Trường Xuân Đường đi. Nhớ đối đãi với các đại tẩu của người cho tốt đấy.”

“Hi Bình, ta với người lớn lên từ nhỏ, sống chết có nhau. Ta sẽ đi cùng người sang Đông Doanh.” Tư Cửu tay lăm lăm cây thương nói.

“Tứ Cửu, hảo huynh đệ.”

“Muội phu, Độc Cô Minh sẽ đi cùng người.”

“Độc Cô huynh, Huyết Sát môn đang chờ huynh gây dựng lại đó.”

Huynh đệ họ Triệu cũng bị Hi Bình khéo léo từ chối. Lôi Long, Hoàng Đại Hải cũng không khác hơn.

“Bình nhi, con nhớ bảo trọng.” Mộng Tình ứa nước mắt nói.

“Mẫu thân, người yên tâm.”

Lâm Khiếu Thiên nhìn Hi Bình, ánh mắt đầy tự hào.

Hi Bình cũng ôm lấy phụ thân từ biệt.

...

Tiến... Đoàn người nhanh chóng xuất phát, bóng hình họ khuất dần nơi cuối con đường.

28. Chương 4 Lục Tướng

Những cơn gió lạnh đầu mùa đã xuất hiện. Họ đã rời Cao Ly được 5 ngày. Theo như lịch trình, 3 ngày nữa thuyền sẽ đến Cửu Châu, hòn đảo lớn phía nam Đông Doanh.

Mỹ Hạnh Tử đang đứng trước mũi thuyền, đôi mắt u buồn nhìn về phía trước. Chiếc áo choàng bằng lông cáo nhẹ nhàng khoác lên vai nàng. Một đôi tay cường hãn ôm lấy Hạnh Tử.

“Nàng đang nghĩ gì vậy?”

“Hạnh Tử lo sợ.”

“Lo sợ gì chứ, có quyền vương ta đây kẻ nào dám chống đối. Hừ, ta sẽ đầu hấn thành cái đầu heo.”

Hạnh Tử thở dài. Nàng đã rời khỏi Đông Doanh gần nửa năm rồi, tình hình Đông Doanh lúc này nàng thật không nắm rõ.

...

Đông Doanh gồm 4 đảo lớn mà hợp thành: Cửu Châu, Tứ Quốc, Bản Châu và Bắc Hải Đạo.

Đông Doanh có bảy vị tướng quân, vốn là hậu duệ của 7 gia tộc lớn: Sơn Điền, Sơn Khẩu, Tùng Hạ, Kiều Bản, Tĩnh Thượng, Điền Trung và Xuyên Đoạn.

Mỗi vị tướng quân cai quản một lãnh địa, hình thành nên bảy chư hầu.

Mỹ Hạnh Tử và Đông Dương vương tử thuộc Sơn Điền gia tộc, gia tộc có thực lực mạnh nhất ở Đông Doanh. Gia tộc Sơn Điền cai quản một lãnh địa rộng lớn ở Bản Châu. Thành chủ đặt tại Đông Kinh.

Để chống lại giặc xâm lược từ phương Bắc, 7 vị tướng quân liên kết lại với nhau, hình thành nên Đông Doanh đại quốc. Trưởng tộc của Sơn Điền gia tộc giữ chức tối cao nhất, tự xưng là vua. Đông Kinh là kinh đô Đông Doanh. Đông Dương vương tử chính là người nối dõi cho chức vị tộc trưởng Sơn Điền gia tộc, cũng là người kế vị cho ngôi vị vua của Đông Doanh.

Tuy nói bảy chư hầu hợp lại để chống lại ngoại xâm, nhưng khi giặc không xâm lược thì bảy chư hầu lại xoay ra ngầm ngầm chống đối nhau.

Việc các tinh anh của gia tộc Sơn Điền bỏ mạng lại Trung Nguyên chính là thời cơ tốt để sáu chư hầu còn lại nổi dậy.

Sau 5 năm chiến tranh, Sơn Điền gia tộc bị đánh bại, Đông Dương vương tử mất tích còn Mỹ Hạnh Tử phải trốn chạy. Những người bị bắt thì phải làm cuộc sống nô lệ.

Đất đai của Sơn Điền gia tộc bị Sơn Khẩu gia tộc, Tùng Hạ gia tộc chia nhau chiếm giữ. Tài sản và nô lệ được chia cho các chư hầu còn lại. Tàn dư của Sơn Điền gia tộc không ngừng bị truy giết. Những người ủng hộ Sơn Điền gia tộc sống trong im lặng, không biết ngày nào mới trả được thù.

Sau khi tiêu diệt Sơn Điền gia tộc, lục hầu lại xoay ra tranh đấu lẫn nhau, hình thành nên các cặp tranh đấu. Sơn Khẩu gia tộc và Tùng Hạ gia tộc ở Bản Châu, Kiều Bản gia tộc và Điền Trung gia tộc ở Tứ Quốc. Riêng Tĩnh Thượng gia tộc cai quản vùng Bắc Hải Đạo và Xuyên Đoạn gia tộc cai quản vùng Cửu Châu là không có chiến tranh, nhưng hai gia tộc này không ngừng quan sát chờ đợi thời cơ tham gia cuộc chiến.

Tình thế Đông Doanh vô cùng hỗn loạn.

...

“Hạnh Tử, muội nói xem, trong lục tướng, kẻ nào đáng sợ nhất?” Vu Túy hỏi.

“Túy tỷ, muội không có cơ hội gặp hết tất cả lục tướng, nhưng mỗi lần phụ thân nói chuyện cùng ca ca, Hạnh Tử đều có lén nghe” Má nàng đỏ lên, nàng thấy xấu hổ khi thừa nhận đi nghe lén người khác nói chuyện.

“Phụ thân dặn ca ca phải luôn cẩn thận với Sơn Khẩu tướng quân. Hắn là con người độc ác tàn nhẫn, việc gì cũng dám làm. Tùng Hạ tướng quân lại là kẻ nhút nhát nhu nhược, nhưng mưu sĩ của hắn rất nhiều vì vậy gia tộc Tùng Hạ mới không bị thôn tính. Xuyên Đoạn tướng quân là kẻ có tham vọng nhưng lại ngu ngốc độc đoán, phụ thân bảo không phải lo sợ về hắn vì hắn sẽ chẳng làm nổi chuyện gì. Còn 3 vị tướng quân còn lại, Hạnh Tử thật không rõ.”

“Nói như vậy, chúng ta có thể lợi dụng tên Xuyên Đoạn này.” Bạch Tư nói.

“Nếu quả có thể lợi dụng hắn, thì mọi việc sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.” Lạc Hỏa nói.

“Chi bằng chúng ta hãy diễn một vở kịch...” Lương Lệ Quỳnh góp ý. Một kế hoạch dần được vẽ ra...

Khi mọi người còn đang nhỏ to bàn mưu kế thì Hi Bình đang vờ vợ ngắm cảnh biển ra dáng một kẻ vô ưu vô lo. Nhưng trong lòng hắn nghĩ gì thì chỉ có hắn mới biết.

29. Chương 5 Hí Kịch (1)

Đông A thôn, một ngư thôn nằm về phía Tây Nam Cửu Châu. Chỉ cần nhìn qua cũng biết đây là một thôn nghèo, rất nghèo.

Đông A thôn bị Xuyên Đoạn tướng quân bóc lột đến tận xương tủy. Thuế tô hàng năm thu hơn nửa sản vật mà dân thôn đánh bắt được. Từ cá, tôm, cua đến ngọc trai... tất cả đều phải cống nộp. Những người chống đối đều bị bắt giữ, trai phải đi tòng quân, gái phải làm nô lệ, cuộc sống vô cùng khổ cực.

Cách đây nửa năm, người dân Đông A thôn tình cờ cứu vớt được một thanh niên. Người này toàn thân đầy thương tích, giáp bào rách nát, bám vào một miếng ván mà trôi dạt đến đây. Vốn bản tính hiền lành lương thiện, dân thôn đã đưa thanh niên này về chăm sóc. Thấy hắn thương tích đầy mình, lại lênh đênh trên biển nhiều ngày nên dân thôn gọi hắn là Thiết Tử. Từ đấy hắn mang tên Thiết Tử.

Chiều xuống, ánh mặt trời khuất dần, một thanh niên lặng lẽ ngắm nhìn chảnh hoàng hôn, trong lòng ẩn chứa nỗi niềm u uất.

“Thiết Tử, người lại nhớ nhà sao.” Lão bá, người đã vớt được Thiết Tử nói.

Thiết Tử ngậm ngùi không nói gì. Khi tỉnh dậy, thấy mọi người gọi hắn là Thiết Tử, hắn cũng im lặng không nói gì. Điều đó có khi lại tốt hơn với họ.

“Mùa đông sắp đến rồi, chúng ta phải kiếm thêm giấy để sửa nhà, thêm củi để sưởi ấm, mai người hãy vào trấn với ta.” Lão bá thở dài bước đi, để mặc Thiết Tử với nỗi buồn của riêng hắn. “Sắp hết năm rồi, lại sắp phải cống nộp... năm nay ai sẽ bị bắt làm nô lệ, ai phải xung quân đây...”

...

Cách Đông A thôn không xa là Đông A trấn. Đối nghịch với Đông A thôn, Đông A trấn khá sầm uất. Nơi đây giao thương rất phát triển. Mọi thương nhân từ Cao Ly hay trung nguyên muốn đến Đông Doanh đều phải đi qua đây. Các từ lâu, thanh lâu, lầu điểm cũng tự nhiên thành nguồn sống của cư dân Đông A trấn.

Hạ Tĩnh Viên, Đông A chủ trấn, một kẻ thân tín của Xuyên Đoạn tướng quân. Hắn được giao quản lý bến cảng phía Tây Nam Cửu Châu, đây là một chức vụ rất béo bở, vì quản lý bến cảng này đồng nghĩa với việc nắm quyền kiểm soát con đường buôn bán của thương nhân. Hạ Tĩnh Viên vốn là kẻ háo sắc tham lam, thấy gái đẹp thì mê, thấy tiền thì mắt sáng. Các thương nhân muốn được yên bình đều phải dâng cho hắn không vàng bạc thì mỹ nữ. Người nào chống đối thì khó có đường để trở về cố quốc.

Mấy ngày nay Hạ Tĩnh Viên rất háo hức. Đông A trấn vừa có một đoàn người từ trung nguyên đến. Trung nguyên thì hắn chưa từng đến nhưng nghe các thương nhân kể lại nơi đó rất thịnh vượng. Của cải nhiều không đếm được, đi trên đường qươ đại một người không là thương gia giàu có thì là mỹ nữ xinh đẹp. Hắn nghe kể mà sinh ra ham muốn được thưởng thức mỹ nữ trung nguyên, nay lại thấy có người từ trung nguyên đến thì lại càng thêm thèm khát.

Đoàn người này, ôi chao, phải có đến mười mỹ nữ, ai cũng xinh đẹp tựa như tiên giáng thế. Người mang dáng vẻ yêu kiều có, người lại cao quý, người lại lạnh lùng... mà lại có cả những nữ nhân to lớn xinh đẹp

nữa. Cứ nghĩ đến việc được úp mặt vào song nhũ của nữ nhân to lớn này là Hạ Tĩnh Viên lại chảy nước đầy miệng.

Nhưng, đoàn người này đâu phải chỉ có nữ nhân. Đi cùng còn có 2 nam nhân khác và hơn 10 tên tùy tùng, kẻ nào cũng to lớn cường hãn, dễ gì chiếm được mỹ nhân chứ?

Với lại, mấy ngày gần đây xuất hiện một nhóm thương nhân buôn bán vũ khí. Mà thương nhân gì trông như lũ trộm cướp vậy. Nói thương nhân tay cầm đoản đao, tướng người hung dữ thì hẳn tuyệt không có tin. Nhưng đi cùng với mấy tên đó lại là mấy vị công tử tướng mày thanh tú vô cùng xinh đẹp.

Trong Đông A trấn lại xuất hiện một đám khát cái. Mà đám khát cái này, đích thị là lũ sơn tặc. Nói con mẹ nó chứ, khát cái gì mà dáng người to lớn, cơ bắp cuồn cuộn, mặt mũi tuy làm ra vẻ khó khăn nhưng có quỷ mới tin chúng là khát cái. Hạ Tĩnh Viên không ngừng cho người theo dõi đám giả khát cái này.

Dấu sao dưới tay Hạ Tĩnh Viên là một nghìn quân, trong tay hắn lại có vài võ sĩ cao thủ, điều này cũng khiến hắn yên tâm đôi phần. Bây giờ hắn chỉ mưu tính làm sao để chiếm được những nữ nhân xinh đẹp kia.

“Bá Sơn Phong, người có mưu kế gì để có được những mỹ nữ xinh đẹp kia không?” Một gã lùn mặt đỏ ngồi trên một từ lâu, mắt nhìn những mỹ nữ dưới phố như muốn dè họ ra để cưỡng gian, nói.

“Hạ Tĩnh đại nhân, với uy quyền của ngài thì cướp đoạt đám mỹ nữ đó đâu phải là khó khăn gì?” Bá Sơn Phong nói.

“Hắc hắc, nếu dùng sức thì không khó lắm. Nhưng nếu làm vậy sẽ rất mang tiếng, nếu chuyện này đến tai Xuyên Đoạn tướng quân thì ta...” Mặt Hạ Tĩnh Viên có chút lo sợ, ánh mắt ngó nghiêng nhìn xung quanh. “Ta muốn tìm một kế vẹn cả đôi đường.”

“Đại nhân, vậy thì cứ dùng cách cũ đi, bọn chúng muốn thông thương thì phải dâng mỹ nữ.”

“Hắn sẽ chịu dâng sao?” Ánh mắt Hạ Tĩnh Viên thâm hiểm nhìn nam nhân to lớn. Nam nhân này đang không ngừng hí lộng các mỹ nữ.

“Ép hắn phải dâng.” Bá Sơn Phong lạnh lùng nói.

“Mau nói xem nên làm thế nào?” Hạ Tĩnh Viên hồ hởi hỏi.

“Thế này... thế này...” Những tiếng thì thầm, những mưu kế bắn thủ xấu xa cất lên. Hạ Tĩnh Viên chốc chốc lại gạt gù, miệng nở nụ cười hiểm ác.

...

Đoàn người của Hi Bình đã đến Cửu Châu, hiện đang trú tại Đông A trấn. Theo như kế hoạch đã bàn, đoàn người tách ra làm ba nhóm. Nhóm thứ nhất sẽ do Vu Tú và Lạc Hỏa chỉ huy. Nhóm này gồm 40 đối đao thị vệ, giả làm thương nhân buôn bán vũ khí, tiến vào Đông A trấn đầu tiên. Vu Tú đã dịch dung thành nam nhân, đi đứng ra dáng vẻ một công tử. Sau hai ngày đến đây, nhóm của Vu Tú cũng tìm được một vài người trung nguyên đến đây sinh sống, việc giao tiếp cũng trở nên dễ dàng hơn rất nhiều.

Nhóm hai do Tứ Cửu chỉ huy. Nhóm này giả dạng làm khát cái, suốt ngày chỉ cầm cái bát đi giờ giờ trước mặt người dân. Bọn chúng được Mỹ Hạnh Tử dạy nói vài câu tiếng Đông Doanh như: “Làm phúc... xin cứu giúp...” Nhưng Mỹ Hạnh Tử cũng khuyên rằng, tốt nhất là đừng nói gì cả, vì nói sẽ làm lộ cái thanh âm ngoại tộc của chúng.

Nhóm thứ ba, nhóm đến sau cùng, là nhóm của Hi Bình và chúng nữ. Mỹ Hạnh Tử đã dịch dung thành nam nhân, mặc trang phục nam nhân, trông không khác một công tử Đông Doanh. Nhóm này cũng dễ tìm được lữ điểm nhất vì đã có Mỹ Hạnh Tử làm thông ngôn.

Do biết được chủ trấn là kẻ háo sắc, Hi Bình đã chủ động ngày ngày dẫn nữ nhân qua lại trong trấn, hòng dụ địch vào bẫy. Quả nhiên chiều hôm nay, đã có 2 kẻ xuất hiện trước mặt mời mọi người đi gặp Hạ Tĩnh Viên.

Hi Bình đặc ý cười thầm, nữ nhân xinh đẹp quả có rất nhiều tác dụng, đâu phải chỉ có mỗi tác dụng trên giường thôi đâu, hắc hắc.

Mọi việc bây giờ đều giao cho Mỹ Hạnh Tử, Hi Bình và chúng nữ chỉ việc diễn kịch mà thôi. 2 tên đối đao thị vệ lệ làng tách khỏi nhóm người, nhanh chóng đi báo với Vưu Túy và Tứ Cửu. Cả đã sập lưới, kế hoạch phải mau chóng tiến hành.

...

“Đại nhân, cá đã sập lưới, kế đã đạt được một phần, nếu mọi việc diễn ra êm xuôi thì đêm nay đại nhân được vui vẻ cùng mỹ nhân rồi.” Bá Sơn Phong hắc hắc nói.

Hạ Tĩnh Viên khẽ rung đùi nói: “Ta sẽ ghi công người cao nhất. hắc hắc.” Nghĩ đến việc hân thưởng mỹ nữ, hắc lại chảy nước.

“Đại nhân, có một nhóm thương buôn trung nguyên tới xin cấp giấy thông hành.” Một tên hầu vào bẩm báo.

“Đưa chúng vào trong thành, bảo chúng chờ một lát, tí ta sẽ ra tiếp.” Hạ Tĩnh Viên nói. “Một nhóm dâng mỹ nữ, một nhóm dâng tiền bạc, hôm nay quả là ngày đại cát của ta, hắc hắc”

...

“Mỹ nữ đã tới rồi thưa đại nhân.”

“Mau, mau đưa họ vào.” Mắt Hạ Tĩnh Viên bừng sáng.

Đám người Hi Bình đã vào trong trướng phủ. 10 tên thị vệ bị giữ lại ở ngoài.

“Hắc hắc, cái này đúng là dẫn cạp vào nhà.” Hi Bình cười ngĩ.

Thấy mỹ nữ tiến vào, Hạ Tĩnh Viên vội vàng chạy ra đón, hai mắt đầy dâm ý.

Mỹ Hạnh Tử vội bước ra nói: “Xin hỏi, vị này là?”

“Đây chính là Đông A trấn chủ, Hạ Tĩnh đại nhân.” Sơn Bá Phong nói.

Mỹ Hạnh Tử quay ra nói nói vài câu tiếng Trung, đám người Hi Bình đều ồ lên kinh ngạc rồi mau mau thi lễ.

Hạ Tĩnh Viên thấy chúng nhân kính phục mình thì đắc ý cười thầm, nghĩ rằng kế hoạch cướp đoạt mỹ nữ đã đạt đến hai phần.

Một bàn tiệc rượu nhanh chóng được bày ra, chúng nhân nhanh chóng hòa vào bữa tiệc, phần hay của vở kịch sắp bắt đầu.

...

Lúc này, đám khất cái đã lân la đến bên ngoài thành. Nhóm Vưu Túy cũng sẵn sàng hành động. Tất cả chỉ đợi hiệu lệnh từ Hi Bình mà thôi.

30. Chương 6 Hí Kịch (2)

“Xin hỏi Hạ Tĩnh đại nhân, vì sao lại hoãn đãi chúng ta như vậy?” Mỹ Hạnh Tử cất tiếng hỏi.

“Các vị chờ suy nghĩ nhiều, ta đối xử với mọi người đều như nhau. Các vị chắc là thương nhân?” Hạ Tĩnh Viên hỏi.

“Chủ nhân của ta chính là một thương nhân đến từ Trung Nguyên. Chủ nhân của tôi đến Đông Doanh lần này để mở đường thông thương.” Mỹ Hạnh Tử cười nói.

“Vậy thì tốt rồi, phàm là thương nhân, đã đến đây thì đều được hoãn đãi. Nào, xin mời.” Hạ Tĩnh Viên nâng chén nói.

“Mời...” Mỹ Hạnh Tử cũng nói, rồi quay lại ra hiệu với Hi Bình.

Hi Bình nâng chén uống cạn ngay. “Chà, rượu này thật ngon, không hiểu là rượu gì đây.” Hi Bình tấm tắc nói.

Hạ Tĩnh Viên nhìn thấy Hi Bình gật gù thích thú, trong lòng cũng rất sướng khoái. “Người thưởng thức mỹ tửu của ta, ta thưởng thức mỹ nữ của người, hắc hắc.”

“Hạ Tĩnh đại nhân, các nữ chủ nhân của ta vốn không uống được rượu, xin thay nữ chủ nhân uống cạn chén này.” Hạnh Tử dứt lời uống cạn chén. Má nàng đỏ hồng lên.

“Vị công tử này thật khảng khái, công tử hình như là người Đông Doanh chúng ta?” Bá Sơn Phong nói.

“Ta đúng là người Đông Doanh, nay phải đi hầu người ngoại tộc, chuyện này...” Hạnh Tử ra vẻ thống khổ, thở dài một hơi.

“Thật có lỗi, thật có lỗi, Bá Sơn xin cạn chén này tạ lỗi cũng công tử.”

Rượu cứ thế nâng, thức ăn cứ thế nhắm. Rượu được vài tuần, Hạ Tĩnh Viên nói: “Xin hỏi các vị đến Đông Doanh để buôn bán gì?”

“Mỹ nữ.” Hạnh Tử nói.

“Mỹ nữ?” Hai mắt Hạ Tĩnh Viên sáng lên, không ngừng đảo qua đảo lại nhìn chúng nữ, ánh mắt lộ vẻ thèm khát.

Hi Bình giả bộ bức tức, đặt đĩa đèn “Rằm” một cái.

Hạ Tĩnh Viên giật mình, Bá Sơn Phong vội nói: “Xin mời các vị thưởng thức vài điệu múa Đông Doanh chúng tôi.” Tức thì hân hoan tay mấy cái.

Hi Bình định đứng dậy nhưng Hạnh Tử đã ra hiệu bình tĩnh, quay lại nói vài tiếng Trung Nguyên.

Một tốp nam nữ tiến ra, múa một điệu múa cổ truyền của Đông Doanh.

Hi Bình ra bộ thích thú hân thưởng, Hạ Tĩnh Viên cũng nhân cơ hội chiếm vài phần tiện nghi chúng nữ bằng ánh mắt. Bá Sơn Phong chỉ cười thầm còn Hạnh Tử cũng vui vẻ không kém.

“Hạ Tĩnh đại nhân, Hạ Tĩnh đại nhân.” Hạnh Tử cất tiếng gọi.

Hạ Tĩnh Viên đã si ngốc nhìn, bất giác giật mình nhìn Hạnh Tử, vẻ mặt thất thần ngơ ngác.

“Ngài nghĩ sao về mỹ nữ trung nguyên?”

“Rất đẹp, rất đẹp...” Hạ Tĩnh Viên tấm tắc khen, mắt lại đảo nhìn chúng nữ. Chúng nữ làm như không biết gì, ra vẻ cười đùa đùa thần sắc thập phần quyến rũ. Hi Bình cũng kéo lấy Khiết Thu và Lạc Diệp vào lòng, ma trảo không ngừng hí lộng. Hạ Tĩnh Viên nhìn cảnh tượng mà thần thờ cả người, nuốt nước miếng đến ực một cái.

“Hừ, tên sắc lang này, chết đến nơi mà vẫn còn háo sắc.” Mỹ Hạnh Tử thầm cười. “Hạ Tĩnh đại nhân, ngài có muốn được thưởng thức điệu múa của mỹ nữ trung nguyên không?”

Hạ Tĩnh Viên vội nói: “Muốn, muốn...” Dục vọng đã lên rất cao.

Mỹ Hạnh Tử quay lại nói vài câu tiếng trung nguyên, chỉ thấy chúng nữ lắc lắc đầu, ánh mắt Hạ Tĩnh Viên lộ vẻ thất vọng thấy rõ. Lúc sau lại có người cúi đầu gật gật, tỏ vẻ e thẹn chính là mỹ nữ bạch phát.

Mỹ Hạnh Tử quay lại cười cười nói: “Hạ Tĩnh đại nhân, các mỹ nữ hôm nay không khỏe nên không thể biểu diễn trước mặt đại nhân được. Nhưng bạch phát mỹ nữ kia muốn múa kiếm cho đại nhân xem, không biết đại nhân có nhã hứng đó không?”

“Hay, kiếm và mỹ nữ, mỹ nữ và kiếm, ta thật muốn thưởng lãm cả hai ngay lập tức.”

Mỹ Hạnh Tử quay lại nói. Lạc U Nhi liền tiến ra, tay cầm một thanh kiếm.

Nàng múa điệu “Lạc Hoa kiếm pháp”, mái tóc trắng không ngừng tung bay, dáng điệu thanh tao thập phần dụ nhân. Bá Sơn Phong cũng phải há mồm mà nhìn, còn Hạ Tĩnh Viên thì đã sớm đánh mất thần hồn rồi.

“Ta muốn hát, ta muốn hát.” Hi Bình đột nhiên vùng vằng nói.

Lời vừa dứt thì giọng ca thần đã vang lên. Tiếng nghe như bỏ rống.

Hạ Tĩnh Viên và Bá Sơn Phong bị tiếng hát của Hi Bình làm cho khiếp sợ, không ngừng thầm kêu khổ.

Chúng nữ đã có chuẩn bị từ trước, tất cả đều đã nhét ít bông bịt lỗ tai lại nên hiển nhiên không bị “ca thần” làm ảnh hưởng. Các nàng lại làm ra vẻ hứng thú vui thích.

Trong trường chỉ có Mỹ Hạnh Tử, Hạ Tĩnh Viên và Bá Sơn Phong là chịu khổ. Mấy thị nữ và lính tráng đã bỏ chạy khỏi nơi đó rồi.

Hạnh Tử đau khổ quay sang Hạ Tĩnh Viên nói: “Hạ Tĩnh đại nhân, chủ nhân ta đang rất cao hứng. Tiếng hát đó đối với người Đông Doanh chúng ta thật chẳng khác chi tiếng bò rống, nhưng với người trung nguyên thì lại rất hấp dẫn. Ngài xem, các nữ chủ nhân đều đang hâm thưởng tiếng ca đó. Nếu ngài tỏ vẻ thích thú muốn học thì chủ nhân ta rất vui mừng, có thể sẽ tặng cho ngài vài mỹ nữ.”

“Cái này không phải là tự nhiên mà có sao. Chỉ tốn ít công phu nước bọt mà được mỹ nữ, chẳng phải là quá tốt sao.” Hạ Tĩnh Viên vui đến phát điên lên. Hắn vội gật gật đầu đồng ý.

Lúc này, Hi Bình đã thôi không hát nữa. Chúng nữ tỏ vẻ tiếc nuối. Hạ Tĩnh Viên lại càng muốn học cách bò rống đó để hồng lầy lòng mỹ nhân.

...

Lúc này, Tứ Cửu và Vưu Túy nghe thấy ám hiệu từ Hi Bình, lập tức khởi sự. Vưu Túy, Lạc Hỏa và 40 thị vệ đối đao nhanh chóng xông ra chiếm giữ cổng thành, mở cổng cho bọn giả khát cái tràn vào. Tiếng chém giết không ngừng vang lên. Những tên nào muốn xông vào trường phủ đều bị 10 thị vệ đối đao hạ sát.

Các đối đao thị vệ đều là các cao thủ đại nội, 1 địch 10, đám binh lính Đông Doanh tuyệt không phải là đối thủ của họ. Mấy tên cao thủ của Hạ Tĩnh Viên cũng nhanh chóng nằm dưới mũi thương và mũi kiếm của Tứ Cửu, Vưu Túy.

Trong trường phủ lúc này chỉ có Hạ Tĩnh Viên và Bá Sơn Phong là không hay biết chút gì.

...

“Hạ Tĩnh đại nhân, chủ nhân ta rất vui mừng khi biết ngài muốn học tiếng ca của chủ nhân ta.” Hạnh Tử quay lại nói.

Hi Bình mang vẻ mặt tươi cười hơn hở tiến lại gần Hạ Tĩnh Viên. Hạ Tĩnh Viên cũng cười cười với Hi Bình.

Vì mỹ nữ mà chấp nhận việc này, thật hết sức đáng khâm phục.

Hi Bình đưa tay ra ôm lấy Hạ Tĩnh Viên vào ngực. Hạ Tĩnh Viên cũng không tỏ vẻ phản đối, chỉ là hai nam nhân lại đi ôm nhau, hẳn thập phần không thích thú. Cái lễ nghi của bọn người Trung Nguyên thật quá quái đản.

Hi Bình tất nhiên cũng không thích thú gì. “Chỉ là, con mẹ ngươi, dám chiếm tiện nghi của nữ nhân ta nhiều như vậy, thì ngươi, con mẹ nó, chết chắc rồi. Lão tử không bóp nát ngươi thành cám thì lão tử mang họ của ngươi.”

Hạ Tĩnh Viên bị Hi Bình ôm vào người. Lúc đầu còn cười cười, sau tỏ vẻ khó chịu, rồi “A” lên một tiếng, người đã bị bẻ làm đôi, hộc máu ra mà chết.

Bá Sơn Phong giật mình khiếp sợ, la lên mấy tiếng: “Có thích khách” thì cũng tuyệt mạng dưới kiếm của Lạc U Nhi.

Hạnh Tử lấy đao chặt đứt đầu Hạ Tĩnh Viên, xách đầu hắn ra ngoài hét lớn: “Hạ Tĩnh Viên đã bị giết. Kẻ nào theo thì sống, chống thì chết.”

Trận chiến đang hỗn loạn diễn ra bỗng dừng lại. Binh lính của Hạ Tĩnh Viên, quá nửa là thôn dân bị ép phải xung quân, nghe thấy Hạ Tĩnh Viên bị giết thì ngay lập tức vứt vũ khí đầu hàng. Những kẻ chống đối nhanh chóng bị giết chết.

“Hi Bình, bọn người này thật yếu nhược. Giết chúng quá dễ dàng.” Tứ Cửu đắc ý nói.

“Đây chỉ là bọn lính ô tạp, bọn lính chính quy cường hãn hơn nhiều.” Mỹ Hạnh Tử nhắc nhở.

“Dù địch nhân thế nào, ta cũng bóp nát chúng hết.” Hi Bình nói, gương mặt phẳng phất chút sát khí.

Vỡ kịch hạ màn đầy đầm máu. Hai bên đều diễn kịch, chỉ là ai diễn hay hơn mà thôi. Hạ Tĩnh Viên bị chúng nữ mê hoặc, quên băng đi đám thương nhân buôn vũ khí và đám giả khát cái, thật là vì sắc mà vong mạng, đáng kiếp thay.

...

Dân chúng trong Đông A Trấn nghe trong thành có biến thì giật mình sợ hãi. Kẻ nào cũng vội vội vàng vàng cất giấu của cải, đóng chặt cửa nhà, đến hơn nửa ngày cũng không dám thò ra.

Một vài kẻ trung thành với Hạ Tĩnh Viên đã may mắn thoát được ra ngoài, vội vàng phi ngựa cấp báo với Xuyên Đoạn tướng quân.

31. Chương 7 Đoàn Tụ

“Hạnh Tử, có cần thiết phải làm vậy không?” Vưu Túy hỏi.

“Tỷ tỷ, việc này rất cần thiết. Để tránh dân trong trấn tưởng nhầm ta là sơn tặc đến để cướp bóc, ta nhất thiết phải làm như vậy. Dân tộc ta từ trước đến nay luôn làm việc này.” Hạnh Tử nói. Rồi nàng giảng giải phải nêu cao đại nghĩa, nói rõ thời cuộc giúp đám dân chúng không bị kích động mà làm liều.

“Ta không làm việc này.” Hi Bình lạnh lùng nói. “Cái gì mà dương cao đại nghĩa... toàn lời rắm thúi. Người chết rồi mà còn hạnh hạ như vậy, dân tộc này thật quái đản.”

“Ta rất thích việc này, để ta làm.” Tứ Cửu hưng phấn nói. Gì chứ việc ra oai là sở thích của ta mà.

“Tốt, vậy tiến hành như vậy đi. Huynh chỉ cần đi vài vòng quanh trấn là được.”

...

Cửa vào Đông Á trấn. Hai bóng hình một già một trẻ đang tiến vào.

“Quái, sao hôm nay trấn vắng vậy.” Lão già tự hỏi.

Nam nhân trẻ tuổi cẩn thận quan sát xung quanh.

Đường phố vắng tanh. Nhà nhà đóng kín cửa. Tuyệt không thấy bóng người qua lại.

“Rốt cuộc trong trấn đã xảy ra chuyện gì?” Lão già trầm nghĩ.

“Lão bá, ở đây không an toàn, chúng ta mau trở về thôn thôi.” Nam nhân trẻ tuổi nói.

“Thiết Tử, dù sao cũng đến đây rồi, đợi ta đến nhà vài người quen hỏi xem sao.”

Xa xa, có tiếng ồn ào vọng lại. Thiết Tử giật mình vội kéo lão bá vào một góc khuất. Hắn lắng tai chỉ nghe thấy loáng thoáng cái gì mà “đã chết, là phóng thích...”

Thanh âm đến gần. Thiết Tử cảm nhận thấy có rất đông người. Giờ thì Thiết Tử có thể nghe thấy rõ từng lời một.

“Dân trong trấn nghe đây, Hạ Tĩnh Viên đã chết. Cửa cải được chia đều. Nô lệ được phóng thích...”

Một đoàn người đi qua. Mấy tên đi đầu không ngừng hò hét. Một nam nhân to lớn cười bạch mã, tay cầm thương, mũi thương treo lủng lẳng một cái đầu người. Gương mặt hắn vô cùng hớn hỏ, thỉnh thoảng lại giơ cao cái thương lên như muốn nói: “Ta giết hắn đấy, ta giết hắn đấy.”

“Cái đầu đó chắc hẳn là của Hạ Tĩnh Viên.” Thiết Tử trầm nghĩ. Hắn chăm chú nhìn nam nhân cười ngửa. Gã này có vẻ rất quen nhưng Thiết Tử không nhớ nổi đã gặp hắn ở đâu.

Nam nhân đó cũng đưa mắt nhìn Thiết Tử. “Con mẹ nó, thằng ôn kia nhìn ta như vậy, chắc chắn là tàn đảng của thằng háo sắc kia. Mau bắt lấy hắn.”

Hơn mười tên dõng dao thị vệ vây lấy Thiết Tử và lão già. Thiết Tử tay không có vũ khí, lại có lão già ở bên vướng víu, đành khuất phục chịu trời.

“Giải chúng về thành trước.” Nam nhân cười bạch mã đắc ý nói.

...

Nam nhân cười bạch mã chính là Tứ Cầu. Hắn được giao nhiệm vụ cầm cái đầu của Hạ Tĩnh Viên đi thị uy với dân trong trấn. Đồng thời giải thích với dân trong trấn rằng đám người Hi Bình không phải cường tặc, tuyệt không có ý cướp bóc gì hết.

Tứ Cầu đi được vòng đầu, đám dân trong trấn còn nghi ngại không dám đi ra, chỉ dám hé cửa mà ngó ra. Đến vòng thứ hai thứ ba thì tất cả đều ủa ra ăn mừng. Họ vốn đã căm tức tên Hạ Tĩnh Viên bấy lâu nay. Nay có người đến giết hắn, lại phân chia cho họ tiền bạc của cải, sao lại không vui mừng.

Thấy đám người trong trấn hết sức vui mừng, Tứ Cầu vô cùng thích thú. Thỉnh thoảng vài thiếu nữ liếc mắt nhìn hắn, hắn liền nháy mắt đáp lại, tâm trạng thập phần hưng phấn. “Mị lực của ta cũng lớn a.”

...

Thiết Tử và lão bá bị giải đến chỗ Hi Bình. Lão bá thì vô cùng sợ hãi còn Thiết Tử thì trái lại rất bình tĩnh.

“Đời người chỉ chết có một lần. Ta nay sa cơ thế này, có chết cũng không có gì nuối tiếc. Chỉ là...” Thiết Tử chợt nhớ đến muội muội của hắn, giờ không biết sống chết ra sao. Lòng hắn bỗng thất lại. Giá năm đó không đến Trung nguyên, giá như...

“Có việc gì vậy?” Tiếng Lạc Hỏa cất lên.

“Đô úy, chúng ta bắt được hai tên này, có lẽ chúng là dư đảng của Hạ Tĩnh Viên.” Mấy tên đới đao thi vệ nói. “Tứ Cầu đại nhân nói chúng không có ý tốt.”

“Mang ra ngoài chém.” Lạc Hỏa lạnh lùng nói.

“Quả nhiên là bị giết.” Thiết Tử cười lạnh. “Đám người trung nguyên này, năm xưa ta từng cứu hoàng đế của các người đó.”

“Gượng đã. Lạc Hỏa, tha cho họ đi.” Hi Bình cất tiếng nói. Hắn đã đến đây từ bao giờ.

“Nếu phò mã đã nói vậy, phóng thích.” Lạc Hỏa ra lệnh. Trong tâm Lạc Hỏa, hắn vô cùng sùng bái Hi Bình.

Thiết Tử ngược mắt nhìn lên. Nam nhân vừa rồi có giọng nói rất quen thuộc.

“Hắn, là hắn.” Thiết Tử kinh hãi. Hắn khẽ thốt: “Hi Bình”

Hi Bình nhìn xuống, ánh mắt đầy ngạc nhiên. “Là người?”

...

“Ca...” Hạnh Tử hét lên. Nàng lao ngay đến bên Thiết Tử, không, là Đông Dương vương tử. Nàng bật khóc nức nở.

“Hạnh Tử” Đông Dương vương tử cũng vui mừng không kém. Muội muội của hắn vẫn bình an vô sự.

“Hi Bình, cảm ơn người.” Đông Dương vương tử nhìn Hi Bình nói.

“Không cần cảm ơn, đó là trách nhiệm của ta với nữ nhân của mình.” Hi Bình nói.

“A... muội và hắn...” Đông Dương vương tử ngạc nhiên nhìn Hạnh Tử.

Hai má Hạnh Tử dần đỏ lên. Nàng cúi đầu nói khẽ nói: “Vâng.”

“Ừm... ta không trách muội... hắn là nam nhân tốt.” Đông Dương vương tử quay sang Hi Bình nói: “Hãy chăm sóc tốt muội muội của ta.”

Hi Bình lặng yên không nói gì. “Con mẹ ngươi, ta cần ngươi dạy ta cách chăm sóc nữ nhân sao.”

“Đại ca, mọi người đều vì muội, vì gia tộc Sơn Điền mà đến đây. Chúng ta nhất định phải giết chết 6 tên khốn kia.” Hạnh Tử quả quyết nói, ánh mắt vừa lóe lên sự biết ơn đã lại xuất hiện những tia lạnh lùng.

Đông Dương vương tử nhìn Hi Bình. Nam nhân này nguyện đến giúp hần thì mối thù của gia tộc lo gì không trả được. Sức mạnh cường đại của Hi Bình hần cũng đã thấy. Những người trung thành với gia tộc hần chắc vẫn còn. Đã đến lúc trả thù rồi.

“Ta chỉ đến để trừng trị kẻ dám khi phụ nữ nhân của ta. Còn việc báo thù của người, người phải tự nỗ lực lấy.” Lời nói của Hi Bình như gáo nước lạnh dội thẳng vào mặt hần, khiến hần bình tĩnh.

Không sai, hần có thể dựa vào sức của Hi Bình để lên ngôi. Nhưng khi Hi Bình về trung nguyên thì hần phải dùng chính thực lực của mình để giữ ngôi. Không gì hơn là dựa vào sức của chính mình.

“Hi Bình, cảm ơn người.” Đông Dương vương tử nói.

“Lão bá, hãy về Đông A thôn đi. Vài ngày nữa ta sẽ đến thăm lão. Đây đều là bằng hữu của ta, ở đây ta an toàn.” Đông Dương vương tử quay sang nói với lão bá.

“Ta thấy trong ánh mắt người rất vui.” Lão bá nói. “Vậy, Thiết Tử, người bảo trọng.”

“Thiết Tử, ai là Thiết Tử, người trước mặt lão chính là Đông Dương vương tử của gia tộc Sơn Điền đấy.” Mỹ Hạnh Tử nói, ngữ khí của nàng có vẻ không vui.

Lời của Hạnh Tử làm lão bá giật mình khiếp sợ. Đông Dương vương tử lão có thể không biết chứ Sơn Điền gia tộc thì lão biết. Sơn Điền tướng quân được coi như là vua của Đông Doanh vậy. Người lại nổi tiếng hiền từ, dân chúng theo người rất đông, lão sao lại không biết chứ. Ánh mắt lão nhìn Thiết Tử thập phần kính trọng.

“Hạnh Tử, không được vô lễ. Chính lão bá đây đã cứu sống sư huynh đấy.” Đông Dương vương tử khẽ mắng. Hạnh Tử cúi đầu nói: “Xin lỗi lão”

“Lão bá, hãy về đi.”

...

Đêm dần buông. Đông Dương vương tử kể lại sự tình sau khi Đông Kinh thất thủ, huynh muội phân ly.

Thì ra, sau khi Đông Kinh thất thủ, Đông Dương vương tử và tàn quân chạy về bờ biển phía nam, hòng tìm thuyền rồi trốn đến Cao Ly. Hi vọng có thể đến trung nguyên cầu viện trợ.

Dòng dõi võ sĩ đạo vốn rất cường liệt, thà chịu chết trận chứ không chịu chạy trốn, thà để bị giết chứ không cúi đầu cầu xin kẻ khác. Nhưng Đông Dương vương tử thì khác, vì thù của gia tộc, dẫu có cúi đầu liếm chân kẻ thù hần cũng nhận nhục làm được. Hần không tiếc mạng sống của mình, nhưng hần tiếc cho hàng nghìn mạng người đã ngã xuống vì gia tộc, hần phải sống vì họ mà báo thù.

Trong thành của Hạ Tĩnh Viên, tiếng người bàn tán lại nổi lên.

Làm sao để gây dựng lại sự nghiệp, làm sao để đánh bại kẻ địch... tất cả đều suy nghĩ. Người hăng hái nhất tất nhiên là Đông Dương vương tử. Lạc Hỏa, Tứ Cầu, Mỹ Hạnh Tử, Bạch Tư, Nguyên Na cũng đưa ra các ý kiến của mình. Nguyên Na là tộc trưởng của Dã Mã Tộc, vì việc của Hi Bình mà tạm gác việc ở Dã Mã Tộc để theo Hi Bình đến đây, rõ ràng Hi Bình chính là tình lang mà nàng ưu ái nhất.

Chúng nữ khác chỉ ngồi lặng lẽ quan sát. Họ không có tài thao lược, cũng không quen chiến trận. Họ chỉ quan tâm tới nam nhân đang ngủ khi trên chiếc giường lớn kia thôi. Họ cũng chỉ mong cuộc bàn luận sớm kết thúc để họ còn tác ái với nam nhân của mình.

32. Chương 8 Nhẫn Giả

“Đông Dương vương tử, Sơn Điền gia tộc liệu còn bao nhiêu quân?” Nguyên Na cất tiếng hỏi.

Đông Dương vương tử trầm ngâm suy nghĩ. Khi Đông Kinh thất thủ, toàn quân của Sơn Điền gia tộc bị mất hết liên lạc. Kẻ thì ở lại quyết tử, kẻ lại bỏ chạy. Hần thân là vương tử mà cũng chạy trốn. Bất giác Đông Dương vương tử thở dài. Trong lòng thấy vô cùng xấu hổ.

“Ca, đại sự là quan trọng nhất, nếu phụ thân còn sống, người sẽ đồng ý với cách làm của ca.” Hạnh Tử cất tiếng an ủi. Nàng là người Đông Doanh, nên hiểu một võ sĩ mà bỏ chạy là một sự sỉ nhục rất lớn.

Đông Dương vương tử được an ủi, tâm tư đỡ hơn rất nhiều. Hắn hít một hơi sâu rồi nói: “Chính quân của Sơn Điền gia tộc chắc đều đã chết. Tuy nhiên, Sơn Điền gia tộc rất được lòng người. Nếu ta mang danh nghĩa Sơn Điền gia tộc, có thể sẽ tuyển mộ được nhiều người đi theo.”

Đúng vậy. Trong lòng dân chúng, Sơn Điền tướng quân là một người rất vĩ đại. Nhắc đến Sơn Điền tướng quân, dân chúng Đông Doanh đều rất kính phục. Thái độ của lão bá khi nghe thấy 4 tiếng Sơn Điền gia tộc đã nói lên điều đó.

“Có điều...” Giọng Đông Dương vương tử trầm xuống. “Lực lượng tông quân này không thể so với những binh lính đã vào sinh ra tử được. Nếu bảo họ ra chiến trận, chỉ sợ...”

“Ta hiểu.” Bạch Tư lặng lẽ nói. Ra trận không chỉ dựa vào mỗi sự nhiệt huyết. Nếu không có thực lực thì cũng chỉ thành cái bị thịt cho địch nhân chà đạp thôi.

Mọi người lại trầm ngâm.

Lúc này, Hi Bình đã ngủ. Vạn Diệu và Thủy Khiết Thu mỗi người nằm một bên hắn. Tất nhiên, ma trảo của Hi Bình đều đặt trong nội y của hai người. Ma trảo nhẹ nhàng nắn bóp khiến lưỡng nữ mặt đã đỏ hồng.

Bạch Tư thấy cảnh đó, bất giác mặt nàng cũng đỏ bừng. “Dâm tặc, lúc ngủ mà chàng cũng khi phụ người khác.” Nàng khẽ mắng.

“Bạch Tư, sao mặt người đỏ vậy?” Nguyên Na chợt hỏi. Mấy con mắt đều nhìn vào nàng.

“Không có gì. Không có gì. Mọi người hãy nói tiếp đi. Đông Dương vương tử, chẳng lẽ không có hi vọng khác sao?” Bạch Tư vội vàng đánh trống lảng.

Đông Dương vương tử trầm ngâm. Thực sự, hắn cũng không rõ Sơn Điền gia tộc còn tàn dư nào không. Lúc đấy tình hình hỗn loạn, thật khó mà biết được. Nhưng với tinh thần của Sơn Điền chiến sĩ, chắc chắn họ sẽ quyết tử. Bất giác hắn lại thở dài, hận mình là kẻ nhu nhược. Sắc thái của hắn khiến những người ngồi cùng cũng không thấy mấy tia hi vọng khả quan.

“Ca, chẳng phải chúng ta có quan hệ rất tốt với các nhẵn giả sao?” Hạnh Tử chợt nói.

“Nhẵn giả?” Đông Dương vương tử thức tỉnh. Hắn như kẻ sống trong hang động thấy được ánh sáng của mặt trời vậy. “Đúng rồi, các nhẵn giả.”

“Nhẵn giả?” Lạc Hỏa, Tứ Cầu, Nguyên Na, Bạch Tư đều lộ thần sắc kỳ quái.

“Đúng, nhẵn giả. Ở Đông Doanh chúng ta, các nhẵn giả rất được tôn trọng. Họ có thực lực rất mạnh.” Đông Dương vương tử từ từ giải thích cho chúng nhân hiểu.

Nguyên ở Đông Doanh, các chư hầu không ngừng đối địch nhau. Việc thu thập tin tức tình báo, phá hoại kho lương, phá hoại thành quách, ám sát thành chủ... là những việc được trả thù lao rất cao. Mấy trăm năm trước, vài cao thủ đã tự lập ra một tổ chức gọi là “Nhẵn giả”. Họ chuyên đảm nhận các nhiệm vụ này. Họ cũng thường xuyên chiêu mộ, đào tạo các nhẵn giả, hình thành nên các làng “nhẵn giả”. Nhưng làng này sống biệt lập với xã hội. Họ thường ẩn cư ở trong rừng sâu hoặc trong hang núi.

Nhẵn giả rất được kính trọng. Có điều không nhiều người biết được họ sống ở đâu. Chỉ khi thi hành nhiệm vụ họ mới xuất hiện. Cũng chỉ có các thành chủ mới biết họ sống ở đâu.

Sau mấy trăm năm, hiện nay, “nhẵn giả” đã phân chia ra làm nhiều làng. Mỗi làng sống ở một khu vực khác nhau. Có những làng sống biệt lập, không quan hệ với ai. Có làng lại câu kết với thành chủ, chuyên phục vụ cho họ.

Tuy vậy, giữa các làng nhẵn giả cũng phân chia thực lực mạnh yếu. Mạnh nhất là các nhẵn giả mang họ “Liêu”. Tương truyền, họ là những truyền nhân chân chính của các nhẵn giả đầu tiên ở Đông Doanh. Làng “Liêu” không có quá 100 người nhưng thực lực của ai cũng rất mạnh. Họ cũng có quan hệ rất tốt với Sơn Điền gia tộc.

Tuy nhiên, khi chiến tranh xảy ra, làng “Liều” đã bị nhấn giả làng “Hỏa” và nhấn giả làng “Thủy” liên kết tấn công. Chính vì vậy, họ không thể giúp được Sơn Điền gia tộc. Giờ cũng không rõ nhấn giả làng “Liều” bây giờ thế nào.

“Vậy là hết hi vọng rồi sao?” Tứ Cửu tỏ vẻ thất vọng. Nói một thôi một hồi rồi cuộc vẫn chẳng thấy tí hi vọng nào.

“Không, không có sự giúp đỡ của ”Liều nhấn giả“, chúng ta vẫn có thể tìm sự trợ giúp từ các nhấn giả khác. Nên nhớ, cái gốc của các nhấn giả là thực thi các nhiệm vụ khó khăn. Hay đơn giản hơn, chỉ cần có tiền là họ sẽ giúp chúng ta.”

“Tiền? Chẳng phải tên Hạ Tĩnh Viên này có rất nhiều của cải sao. Chúng ta có thể đem tiền bạc để mua chuộc dân chúng, cũng có thể dùng tiền bạc để mua chuộc đám nhấn giả. Nhưng...” Lạc Hỏa ngập ngừng suy nghĩ. “Tìm các nhấn giả ở đâu?”

Vấn đề này thật sự không đơn giản.

...

Đám người Hi Bình ở lại Đông A trấn 3 ngày. Hiện giờ, họ thật chưa có kế sách gì khả quan. Nếu đem hơn 100 người này để đấu với binh lính của Xuyên Đoạn tướng quân, thật là đem quân vào chỗ chết. đành phải ngồi chờ đợi vậy. Mùa Đông đã sắp đến rồi. Có thể phải 3 tháng sau mới khởi sự được.

Xuyên Đoạn thành. Xuyên Đoạn tướng quân đã nhận được tin Hạ Tĩnh Viên đã bị giết, lại bị giết bởi ngoại tộc.

“Địch nhân có bao nhiêu người?” Xuyên Đoạn tướng quân tức giận hỏi.

“Tướng quân, địch nhân không nhiều lắm, chỉ khoảng 100 tên.”

“Thế sao Hạ Tĩnh Viên chết dễ vậy?” Xuyên Đoạn bực tức đứng dậy. Chỉ có 100 tên mà để bị giết chết. Thật không thể chấp nhận được.

“Do Hạ Tĩnh đại nhân đã bị trúng kế. Địch nhân đã dùng mỹ nữ câu dẫn Hạ Tĩnh đại nhân.”

“Đồ chó ngu ngốc, đồ ăn hại.” Xuyên Đoạn tướng quân giận đến tím mặt. “Phái 5 nghìn quân đến Đông A trấn làm cỏ bọn ngoại tộc đấy cho ta.”

Tên Hạ Tĩnh Viên háo sắc chết đi khiến hắn không vui chút nào. Tâm của hắn đang nhìn đến trận chiến ở Tứ Quốc. Chỉ cần có cơ hội, hắn sẽ nhảy vào nuốt gọn hai con hổ bị thương. Giết được hai hổ này thì mới có cơ hội nhòm ngó Bản Châu. Từ sau khi Sơn Khẩu gia tộc và Tùng Hạ gia tộc chiếm được đất đai của Sơn Điền gia tộc, thực lực của chúng vô cùng mạnh. Các gia tộc khác khó so sánh được. Bất quá, chúng cũng đang cắn xé lẫn nhau.

Sáng hôm sau, 5 nghìn tinh binh của Xuyên Đoạn gia tộc đã lập tức lên đường. Chúng sĩ cảm tức Xuyên Đoạn tướng quân nhưng không thể trái ý được. Chỉ đành nuốt cục tức mà tiến quân.

33. Chương 9 Thân Tập

“Oa...” Hi Bình vươn vai ngáp dài một cái. Mấy hôm nay thật là chán. Suốt ngày chỉ luẩn quẩn trong cái trấn này, chẳng có gì là vui vẻ cả. “Bạch Tư, nàng lo lắng chuyện đánh nhau vừa thôi, cẩn thận lại già đi đấy.”

“A... Tư Tư đã có nếp nhăn rồi sao” Bạch Tư hoảng hốt.

“Đâu nào, Bạch Tư tỷ tỷ vẫn rất xinh đẹp.” Hạnh Tử nói.

“Chàng... xấu tính.” Bạch Tư hờn dỗi véo Hi Bình một cái.

“Hắc hắc.” Hi Bình tủm tỉm cười, hai tay khẽ ôm hai nàng vào lòng.

“Hi Bình, chàng tính sao?” Mộng Hương lên tiếng hỏi. Đối với nàng, Hi Bình tuyệt không phải là kẻ hữu dũng vô mưu. Chuyện xảy ra ở Đại Địa Minh trước đây, nàng vẫn nhớ rõ. Nam nhân này tuy lúc nào cũng

hỉ hỉ hã hã, hành động thì vô lại nhưng thật sự thâm bất khả trắc. Mọi tính toán của cha con Lạc Thiên Lạc Hùng cũng không qua được mắt Hi Bình. Thật sự rất đáng khâm phục.

Hi Bình lặng yên không nói.

“Chẳng lẽ người không quan tâm đến việc trả thù giúp Hạnh Tử sao? Nếu thật người không quan tâm, chúng ta hãy về trung nguyên đi.” Lương Lệ Quỳnh nói, ngữ khí có vẻ không vui.

Hi Bình liếc nhìn Lương Lệ Quỳnh một cái, rồi lại nhìn Hạnh Tử. Hồi lâu sau, hần khê thốt: “Cái gì đến sẽ đến. Vài ngày nữa sẽ bận rộn thôi.”

“Ý chàng là, địch nhân đang tới?” Bạch Tư ngược nhìn hỏi. Ánh mắt có ý lo lắng.

Hi Bình ôm Bạch Tư chặt hơn, lạnh lùng nói: “Đến bao nhiêu, giết bấy nhiêu.” Ngữ khí lạnh lùng khiến chúng nữ có chút sợ hãi, trong sự sợ hãi lại dấy lên sự ấm áp được che chở, bảo vệ.

5000 lính của Xuyên Đoạn tướng quân chỉ còn cách Đông A trấn nửa ngày đi đường.

“Hôm nay tạm nghỉ ở đây. Mai sẽ tiến đánh Đông A trấn.” Tên tướng chỉ huy ra lệnh.

“Tuân lệnh Sơn Bồ tướng quân.”

Phía xa xa, một người cưỡi bạch mã đang gấp rút quay đầu chạy về Đông A trấn.

Lúc này, đám người Hi Bình đang họp bàn trong trướng phủ. Hi Bình như mọi khi, vẫn lặng yên không nói gì. Hần ngồi trên giường, không ngừng dùng ma thảo hí lộng Lạc U Nhi và Mộng Hương.

Lạc Hỏa đã quen với việc này, thản nhiên coi như không thấy gì. Còn Đông Dương vương tử có chút buồn phiền, “Nam nhân này có thực muốn giúp ta không?”

Một bóng người cầm trường thương học tốc chạy vào trong.

“Hi Bình, Hi Bình, đúng như người đoán, đã có một tốp binh mã tiến về phía chúng ta.” Tứ Cửu vừa nói vừa thở.

“Binh mã?” Chúng nhân ngạc nhiên. Lại càng ngạc nhiên hơn khi Hi Bình đã biết trước việc này.

“Đông Dương vương tử, chúng ta có bao nhiêu quân?” Hi Bình bất ngờ hỏi.

“Quả nhiên không phải kẻ tầm thường.” Đông Dương vương tử trầm nghĩ. “Sau khi biết ta là người của Sơn Điền gia tộc, chúng ta đã chiêu mộ được 800 người. Trong đó có 300 quân đã được đào tạo. Còn lại 500 quân là người dân tình nguyện.”

“Tốt, chúng ta lập tức tiến đánh đám binh mã kia.” Hi Bình đặc chí nói. Đây đúng là cơ hội trời cho.

“Tiến đánh?” Đông Dương vương tử kinh ngạc. “Người định đốt mạng chúng sinh sao?” Hần không thể tin Hi Bình lại có thể nói những lời như thế.

“Diên rồ, hết sức diên rồ.” Đông Dương vương tử không ngừng nói.

Lạc Hỏa nhìn Hi Bình một cách kinh ngạc. Nam nhân này vô cùng khó lường. Hần luôn khiến mọi người bất ngờ. “Hi Bình, dù người làm gì, ta cũng sẽ theo người. Ta tuyệt đối tin tưởng người.” Ánh mắt của Lạc Hỏa chuyển sang đầy tin tưởng.

“Người nghĩ ra cái chủ ý cái quỷ gì vậy?” Lương Lệ Quỳnh cất tiếng hỏi.

Hi Bình chỉ cười lạnh không nói gì. Ánh mắt hần tràn đầy tự tin.

“Chàng đừng để bị thương đấy.” A Lệ Tư Khắc ôn nhu nói, ánh mắt chan chứa ngàn yêu thương.

“Ta là quyền vương vô địch, sao có thể bị thương được chứ.” Hi Bình nhìn Tư Khắc cười nói. “Tối nay ta sẽ ôn nhu với nàng.”

“Ừm.” Tư Khắc khẽ gật đầu ngượng ngùng.

“Đi thôi.” Hi Bình sải chân bước đi.

“Rốt cuộc hần muốn làm gì?” Đông Dương vương tử không khỏi suy nghĩ.

...

Doanh trại của Xuyên Đoạn binh sĩ. Chúng sĩ đang ngồi nhõn nhơ ngắm nhìn mặt trời lặn. Đường như chúng chẳng lo âu gì cả.

“Người bảo cuộc chiến ngày mai có khốc liệt không?”

“Địch nhân có 100 tên, mang 5000 người đi giết 100 tên, người nghĩ thế nào?”

“Ha ha, ta nghe nói chúng có rất nhiều mỹ nữ”

“Nếu may mắn, chắc sẽ được vui vẻ một lúc, hắc hắc.”

Từ xa, một đám khói bụi bốc lên. Chúng sĩ lập tức hoảng hốt. “Có địch, có địch.” Tiếng huyền não vang lên.

Sơn Bồ tướng quân vội vàng mặc áo giáp, cưỡi ngựa ra trước tiền quân. “Mau chuẩn bị hàng ngũ, sẵn sàng nghênh địch.”

Trong chốc lát, 5000 quân đã sẵn sàng chiến đấu.

“Bọn ngoại tộc điên cuồng, dám mang thịt đến trước miếng sồi.” Sơn Bồ cười lạnh. Mau thám tính xem chúng có bao nhiêu người.”

Tên lính đứng trên vọng gác sau khi nhìn một lát rồi nói. “Tướng quân, bụi bay không cao cũng không nhiều, chúng tỏ chúng chỉ có một ít kỵ mã. Số lượng địch nhân không quá 1000 tên.”

“Hắc hắc, 1000 tên đầu với 5000 quân. Thật là đem chúng chơi đá.”

Lúc này, đám người Hi Bình cũng đã dừng lại. Hai bên đứng cách nhau tầm 100 trượng.

“Nhìn chúng xem, như một đám quân ô hợp, trận thế chẳng có, thật là tức cười.” Sơn Bồ tướng quân bật cười ha hả. Giọng nói đầy miệt thị. Chúng sĩ cũng ôm bụng cười theo.

Đông Dương vương tử không khỏi lo lắng. Nhưng đối mặt với địch nhân đông hơn, hần cũng không dám nắm chắc phần thắng. Nếu có thắng thì lực lượng cũng sẽ tổn thất rất nhiều. Thật không thể không lo âu. Thỉnh thoảng, hần lại liếc nhìn Hi Bình với dáng vẻ dò xét, chỉ thấy nam nhân này mặt mũi lạnh tanh, gương mặt nở một nụ cười đầy tà tính.

“Cộp, cộp, cộp.” Tiếng vó ngựa vang lên. Hi Bình thúc Ô Long tiến tới.

Đông Dương vương tử kinh ngạc. “Hần không định đơn thương độc mã một mình tiến đánh đấy chứ.”

“Hi Bình.” A Lệ Tư Khắc cất tiếng gọi. Nàng chưa được chứng kiến sức mạnh cường đại của Hi Bình, tất nhiên rất lo lắng.

“Tư Khắc, chúng ta là nữ nhân của chàng, phải tuyệt đối tin tưởng chàng.” Bạch Tư nhắc nhở.

“Ừm.”

“Tướng quân, bên địch có kẻ đang tiến lại kia.”

Sơn Bồ đang đắc ý cười cợt, nghe vậy liền cẩn thận nhìn địch nhân.

“Trời ơi, hần thật to lớn. Mà chiến mã của hần cũng thật đang sợ.” Chúng sĩ không ngừng xì xào.

Vừa ra trận mà lòng quân đã loạn. Sơn Bồ tâm tư không vui, thét lên một tiếng: “Im lặng.” Nói đoạn hần thúc ngựa tiến tới.

Hi Bình thấy địch nhân tiến tới, liền gơ thanh Liệt Dương Chân Dao lên.

Sơn Bồ thấy vậy, cũng rút đao khỏi vỏ. Hai người chuẩn bị quyết đấu.

“Hần muốn làm gì vậy?” Đông Dương vương tử hỏi.

“Ta nghĩ, tiểu tình lang của ta muốn thâm tập địch nhân.” Nguyên Na nói. Năm xưa, trên chiến trường ở Dã Mã tộc, Hi Bình cũng kết thúc trận chiến bằng cách bắt chủ soái của đối phương. Xem ra lần này cũng vậy.

“Sát...” Sơn Bồ hét lên, thúc bạch mã tiến tới.

Hi Bình bắt người nhảy xuống khỏi Ô Long. Thanh Liệt Dương Chân Dao đã đưa vào thế.

“Ngu ngốc, xuống ngựa để đấu với ta. Đúng là kẻ ngu xuẩn” Sơn Bồ cười hắc hắc. Đám binh sĩ cũng không ngừng cười cợt. Lần đầu tiên chúng thấy một kẻ điên khùng như thế.

Đám binh lính của Đông Dương vương tử không ngớt lo sợ. Vài kẻ đã đưa tay lên bịt mắt. Đông Dương vương tử đã biết tâm ý của Hi Bình nên không lo lắng nữa.

“Sát...” Sơn Bồ không ngừng tiến tới. Hắn chỉ còn cách Hi Bình 5 trượng nữa. Dao của hắn đã vung lên.

Một tiếng sét vang lên. Chúng sĩ giật mình. Trời quang mây tạnh sao lại có tiếng sét.

Sơn Bồ lao thẳng qua Hi Bình, đao trên tay hắn không hề chém xuống. Chúng sĩ hoàn toàn ngỡ ngác không hiểu chuyện gì.

Sơn Bồ chạy được vài đoạn, cơ thể hắn và bạch mã tách ra làm đôi, ngã về hai phía.

Kinh hoàng. Quá kinh hoàng. Chúng sĩ ngây ngốc nhìn. Sơn Bồ tướng quân lúc này vừa cười cười nói nói, nay thể xác đã tách làm đôi. Binh sĩ mất tướng như rắn mất đầu. Chúng đang hoảng hốt không biết làm gì thì Đông Dương vương tử đã phi ngựa xông đến hét.

“Ta là Sơn Điền Đông Dương, vương tử của gia tộc Sơn Điền. Nay ta thỉnh cầu chiến thần từ thượng giới tới đây để thỉnh phạt kẻ phản loạn. Kẻ nào theo thì sống, chống thì chết.”

Chúng sĩ nghe đến Sơn Điền gia tộc, lại nghe đến chiến thần từ thượng giới, tận mắt chứng kiến sức mạnh của chiến thần thì tim đập chân run, tức thời buông vũ khí lay đầu xin hàng.

Hi Bình cười lạnh, quay sang giơ ngón cái lên với Đông Dương vương tử. Đông Dương vương tử cũng cười đáp trả Hi Bình. Chỉ một đao đã thu phục được 5000 nghìn binh. Không lo gì đại sự không thành. “Phải tiêu diệt Xuyên Đoạn trước khi mùa đông đến.” Đông Dương vương tử thầm nghĩ.

34. Chương 10 Thu Phục Nhân Tâm

Lại nói sau khi Hi Bình giết chết Sơn Bồ tướng quân, không chỉ 5000 lính của Xuyên Đoạn khiếp sợ trước thần uy của hắn mà cả những binh lính tình nguyện theo Sơn Điền Đông Dương cũng cảm thấy ớn lạnh.

Ai muốn đối đầu với một kẻ khủng bố như vậy?

Đông Dương vương tử chỉ về 5000 lính của Xuyên Đoạn hỏi: “Hi Bình, người tính sao với đám lính này?”. Vấn đề Đông Dương vương tử lo lắng là không sai. 5000 lính này tuy khiếp sợ Hi Bình, lay lắt như tể sao nhưng không thể đảm bảo chúng nhất mực trung thành với hắn. Dù gì thì tư gia của chúng vẫn đang nằm trong vòng kiểm soát của Xuyên Đoạn tướng quân, nếu chúng phản bội thì thân nhân của chúng ắt sẽ bị giết.

“Tùy người xử liệu.” Hi Bình lạnh nhạt nói. Hắn thực không muốn quan tâm đến vấn đề này. “Con mẹ người, việc này mà cũng phải hỏi ta thì người sau này làm vương kiểu gì đây.”

Sơn Điền Đông Dương không phải kẻ ngu dốt. Đối với việc thu phục nhân tâm hắn cũng có chút bản lĩnh. Sau hồi suy nghĩ, cuối cùng Đông Dương vương tử nói:

“Ta là Sơn Điền Đông Dương, vương tử của gia tộc Sơn Điền. Lục tướng nhân cơ hội gia tộc Sơn Điền gặp nạn mà liên thủ tấn công khiến gia tộc Sơn Điền xuất bị diệt vong. May lòng trời thương xót gia tộc Sơn Điền, đã cử chiến thần xuống giúp ta trả thù. Nay ta đến đây, trước để lấy đầu Xuyên Đoạn Tư Điền, sau sẽ chém ngũ tướng thống nhất Đông Doanh.”

“Xuyên Đoạn Tư Điền là kẻ như thế nào, hắn các người cũng biết. Hắn là một kẻ ngu dốt tàn bạo, không việc ác nào không làm, việc thiện nào cũng không làm, cướp bóc dân chúng đến cùng cực. Nay ta lấy danh

trời, đến để thảo phạt hần, trước chém đầu hần, sau giải phóng cho chúng sinh thoát khỏi kiếp nô lệ tù đày. Cửa cải sẽ chia cho dân chúng, nô lệ sẽ trả tự do. Để con thơ có mẹ cho bú, để cha già có con chăm sóc, để gia đình đoàn tụ.”

“Ta biết tư gia các người còn đang bị Xuyên Đoạn Tư Điền khống chế. Ta biết nếu các người phản lại hần tất thân nhân các người sẽ bị giết. Nay ta thả các người về, trước để tư gia các người không bị chết thảm, sau để các người còn gặp mặt thân nhân mình lần cuối. Các người hãy đi đi.”

“Nhưng ta nhắc lại, các người hần đã thấy sức mạnh của chiến thần. Theo sau ngài còn hơn 100 chiến binh thần thánh, mỗi người có thể địch lại nghìn người, thực lực vô cùng cường hãn. Ta hi vọng sẽ không gặp lại các người trên chiến trường nữa. Ta thật không muốn con các người mất cha, vợ các người mất chồng, cha mẹ già mất con cái. Hãy quay về đi.”

Đông Dương vương tử thao thao bất tuyệt một hồi. Giọng nói lúc ẩn chứa đe dọa, lúc ẩn chứa sự quan tâm, lúc lại dấy lên sự buồn bã. Nào là chính nghĩa, nào là trừ gian diệt bạo, lại còn nêu cao lòng nhân từ... thực thấy hần rất giỏi trong việc lấy lòng người.

Chúng sĩ nghe hần nói một hồi, tên nào cũng ràn rụa nước mắt. Kẻ thì nhớ gia đình, kẻ lại hận Xuyên Đoạn Tư Điền, kẻ cảm phục sự nhân nghĩa của Sơn Điền Đông Dương. Tất cả không ai bảo ai, đều đồng thanh nói:

“Chúng ta nguyện đi theo Sơn Điền gia tộc, sống làm người gia tộc Sơn Điền, chết làm ma gia tộc Sơn Điền. Chúng ta nguyện theo người trừng trị ác tặc, nêu cao đại nghĩa, giải phóng chúng sinh.”

Sơn Điền Đông Dương khẽ mỉm cười. Thật là một tactic mạnh hơn cả ngàn quân. Tuy vậy hần ra bộ cảm thán nói:

“Tấm lòng của các người, Sơn Điền Đông Dương ta xin ghi nhận. Nay nếu các người đã nguyện theo, ta cũng không nở từ chối. Có điều, ai còn có thân nhân, ai còn có cha mẹ già, ai còn có con nhỏ, còn có vợ hiền thì hãy quay về đi. Ta thật không nở lời các người vào cuộc chiến này.” Dứt lời, Đông Dương vương tử thở dài một hơi, ra chiều rất phiền muộn.

“Vương tử, chúng ta như kẻ tối được thấy thái dương, nguyện xin vì ngài mà đổ máu. Chúng ta sẽ làm mũi tiên phong mở đường cho ngài, nguyện xin được chết vì ngài.”

Chúng sĩ bị những lời nói của Sơn Điền Đông Dương mê hoặc, tình nguyện xin chết vì hần. Kẻ nào cũng khóc như mưa, quyết phải đi theo cho bằng được.

Hi Bình thấy Đông Dương vương tử nói một hồi, lại thấy chúng sĩ dập đầu lạy hần, kẻ nào cũng khóc như mất cha mất mẹ thì trong lòng cười thầm. Hần cũng cảm thấy tên vương tử này có cái lưỡi thật dẻo. “Công phu đấy mà đi liệt diễm thì Độc Cô Minh cũng phải vái hần làm thầy mất.” Hi Bình hắc hắc nghĩ.

Đông Dương vương tử thấy chúng sĩ nguyện theo hần. Trong lòng giả bộ trầm tư suy nghĩ, rồi chợt nảy ra một kế. Hần làm bộ râu rĩ rồi nói:

“Sơn Điền Đông Dương ta xin cảm tạ các người.” Hần nhảy xuống ngựa rồi làm động tác cúi đầu tạ lạy.

Chúng sĩ thấy vậy vội nhao nhao lên. Kẻ nào cũng sợ hãi, cảm thấy cái vinh dự này quá to lớn. Hi Bình cũng phải thầm khen hần lợi hại. Đám binh sĩ thì các tin phục hần, tin hần chính là người nhân nghĩa nhất Đông Doanh này.

Sau khi lạy tạ xong xuôi, Đông Dương vương tử nói:

“Những người nào không còn tư gia, không còn thân nhân thì có thể theo ta. Còn những người khác, nếu các người vẫn muốn theo ta thì có thể giúp ta làm một việc. Các người hãy đến các thôn làng, kể lại chuyện ngày hôm nay, nêu cao tinh thần đại nghĩa của Sơn Điền gia tộc chúng ta, như vậy là đã báo ơn với gia tộc ta rồi.”

Đông Dương vương tử làm bộ âu sầu nói tiếp: “Trên đường đến Xuyên Đoạn thành, ắt phải đi qua nhiều thôn làng thành lũy, giao chiến là chuyện không thể tránh khỏi. Ta không lo cho ta, vì có thần binh giúp đỡ ta tất sẽ thắng. Nhưng ta thương tiếc cho sinh mạng chúng sinh. Nếu họ có thể cảm cái đại nghĩa của ta mà không tham chiến, ta sẽ rất vui mừng.”

Thủ đoạn này của Sơn Điền Đông Dương thật lợi hại. Không cần dụng binh cũng thắng, theo như Tôn Tử nói, chính là thượng của thượng sách.

“Vương tử, chúng ta nguyện vì ngài mà dốc hết sức.” Chúng sĩ gạt lệ mà bước đi. Kẻ nào cũng nguyện sẽ dốc sức quảng bá tầm lòng đại nghĩa của Đông Dương vương tử. Chúng cũng đã chứng kiến sức mạnh của chiến thần. Cái uy lực đó, thì giết một đạo quân như dẫm lên kiến vậy.

Từ đó khắp vùng đất của Xuyên Đoạn tướng quân xuất hiện một lời đồn. Lời đồn về sự trở về của gia tộc Sơn Điền, về các thần binh từ trời xuống giúp gia tộc Sơn Điền, về một chiến thần bất khả chiến bại mỗi lần ra tay là như sấm sét đánh xuống. Lời đồn này, tai hại thay, Xuyên Đoạn Tư Điền lại không hề hay biết. Hắn chỉ quan tâm đến tin tức từ Tứ Quốc, kẻ nào vào nói không đúng ý hắn đều bị lôi ra đánh đập. Dần dần, không kẻ nào dám vào trình báo nữa.

...

Tối đấy, ở Đông A trấn, một bữa tiệc linh đình diễn ra. Trong 5000 lính của Xuyên Đoạn tướng quân, có 700 kẻ không còn thân nhân nguyện sống chết theo Đông Dương vương tử, thật vô cùng đáng mừng.

Sau khi tiệc kết thúc, Sơn Điền Đông Dương, Lạc Hỏa, Tứ Cửu lại theo thói quen đến phòng Hi Bình để bàn luận. Nhưng khi đến nơi thì bất gặp ánh mặt lạnh lùng của chúng nữ. Tứ Cửu không quá ngu dốt, hiểu chúng nữ hành động như vậy là ý muốn gì bèn kéo Lạc Hỏa và Sơn Điền Đông Dương đi.

“Có chuyện gì vậy Tứ Cửu?” Sơn Điền Đông Dương hỏi.

“Người mà vào đấy, ắt sẽ không còn lành lặn mà trở ra đâu.” Tứ Cửu nói, ánh mắt nhìn Đông Dương vương tử chằm chằm.

“Vì sao?” Đông Dương vương tử ngạc nhiên hỏi.

“Người chưa có nữ nhân sao? Không hiểu lòng dạ đàn bà sao?” Tứ Cửu hỏi.

“A...” Cuối cùng hắn cũng hiểu. Quả thật khi đến đây, tối nào chúng cũng bàn luận đến khuya mới nghỉ, tất chúng nữ không vui rồi.

“Thật là không tốt, không tốt.” Đông Dương vương tử lắc đầu cười nói.

“Đông Dương vương tử, ta muốn nhờ người một chuyện.” Tứ Cửu nhìn Sơn Điền Đông Dương, nói.

“Có việc gì, người cứ nói đi.”

“Ta đã xa nhà gần 3 tháng. Cũng đã không gần gũi nữ nhân lâu rồi. Ta muốn...” Tứ Cửu hơi ngập ngừng.

“Ta cũng thế.” Lạc Hỏa đột nhiên nói.

“A...” Đông Dương vương tử cười cười. “Thì ra các người muốn đi thanh lâu.”

“Người biết đấy, chúng ta không biết tiếng Đông Doanh, việc này thật là khó. Nhờ người chỉ dẫn giúp ta.” Tứ Cửu khẩn khoản nói, điệu bộ ra vẻ cung kính.

“Được, được. Ta dẫn các người đi.” Đông Dương vương tử hắc hắc nói.

Ba tên bại hoại dắt nhau đi đến thanh lâu lớn nhất Đông A trấn, tận hưởng một đêm phong nguyệt tưng bừng.

Lúc đấy trong phòng Hi Bình, chuẩn bị diễn ra một cuộc thi, mà Hi Bình về sau hãy gọi vui là “Đại hội cười ngựa.”

35. Chương 11 Đại Hội Cười Ngựa

Sau khi ba tên bại hoại rời khỏi, chúng nữ nhanh chóng đóng cửa phòng lại. Gương mặt ai cũng hồng hồng. Chỉ tại 3 cái tên đó mà chưa có tối nào thật sự thoải mái cả.

“Các lão bà, hôm nay các lão bà thật mệt nhọc.” Hi Bình hiểu được ham muốn của chúng nữ, bắt giác bắt cười trêu chọc.

Tiếng ong ong bướm bướm vang lên, Hi Bình bị vây bởi chúng nữ, tâm trạng vô cùng hưng phấn.

“Hôm nay các nàng có mệt mỏi không?” Hi Bình không đợi câu trả lời, nói tiếp. “Ta hôm nay rất mệt mỏi, nên ta sẽ nằm đây, mặc các nàng xử trí.” Nói đoạn hắn nằm ngửa lên tràng kỷ, mắt nhắm về rất thoải mái. Trong đầu Hi Bình xuất ra một ý nghĩ đen tối.

Chúng nữ như ăn phải dấm, ai cũng khó chịu cúi gằm.

“Chàng mà dám đối xử với ta như vậy, ta cho chàng sống không bằng chết.” Âu Dương Đình Đình nói, ngọc thủ không ngừng cầu véo Hi Bình.

“Dâm tặc người, chàng có ý gì thế.” Mộng Hương dò hỏi. Nàng tuyệt không tin có ngày Hi Bình lại chê bai nữ nhân.

“Người thật sự muốn gì. Ta không tin cái giống sắc lang như người lại có ngày ăn chay.” Lương Lệ Quỳnh nói.

“Hay chàng không cần Hạnh Tử nữa.” Mỹ Hạnh Tử ủy khuất nói.

Chúng nữ bật cười. Hi Bình kéo Hạnh Tử vào lòng, hôn lên môi nàng rồi nói: “Đừng có nghĩ vậy.”

“Tiểu tình lang, ta từ Dã Mã Tộc theo người đến đây, người cũng nên đối xử tốt với chúng ta một chút.” Nguyên Na nói, giọng vẻ không vui.

Hi Bình vẫn nằm đó, mỉm cười hắc hắc.

Cuối cùng, Bạch Tư lên tiếng:

“Chàng thật xấu xa. Ta biết chàng muốn gì rồi, nhưng chàng cứ nằm như thế thì sao cỏi bỏ được y phục của chàng. Đứng dậy đi, ta sẽ giúp chàng.”

Hi Bình hắc hắc ngồi dậy nói: “Bạch Tư thật thông minh. Nàng làm người đầu tiên nhé.”

“Ừ...” Bạch Tư đỏ mặt nói.

Y phục hai người nhanh chóng được gỡ bỏ. Chúng nữ cũng đã quá quen với thân thể hai người và cũng đã quen với việc có người khác nhìn mình nên không ai thấy xấu hổ cả.

Hi Bình lại nằm lẩn ra tràng kỷ, tiểu huynh đệ hùng dũng vươn lên.

“À... chàng muốn nhường chúng ta làm chủ hả?” A Lệ Tư Khắc cười nói.

“Với tất cả, trừ mình nàng.” Hi Bình lạnh nhạt nói.

A Lệ Tư Khắc như ăn phải hũ dấm, khóe mắt rưng rưng. “Chàng... ta ghét người.” Dứt lời nàng bỏ đi sang phòng khác nằm, rưng rưng khóc.”

“Sao chàng lại làm như vậy?” Chúng nữ hỏi.

“Kệ nàng ấy, tí ta sẽ giải quyết sau. Bắt đầu thôi.” Hi Bình cười cười nói. Sau vụ A Lệ Tư Khắc cưỡng gian hắn, tâm hắn có chút gì đó không thoải mái. Vì vậy, cứ có cơ hội là hắn lại trêu chọc nàng.

Lúc này, Bạch Tư đã dùng bờ môi xinh xắn mềm mại ngậm lấy tiểu huynh đệ của Hi Bình. Chiếc lưỡi không ngừng đánh qua đánh lại. Hi Bình khẽ rên rỉ sung sướng.

“Mau, mau giúp Bạch Tư. Ta muốn nàng ấy sẵn sàng.” Hi Bình vừa thở vừa nói.

Thủy Khiết Thu nhanh nhẹn dùng ngọc thủ vuốt ve một bên nhũ hoa của Bạch Tư. Mộng Hương cũng nhẹ nhàng xoa nắn bên còn lại. Lạc Lộ thì dùng ngọc thủ vuốt ve dọc lưng nàng, Lạc Diệp lại trêu ghẹo nhụy hoa của nàng.

Những cảm giác mang đến khiến người Bạch Tư khẽ run rẩy. Nàng cảm thấy vô cùng dễ chịu.

Được một khắc, Bạch Tư không thể chịu nổi nữa. Nàng vội vàng ngồi dậy, nhẹ nhàng nói: “Hi Bình, Bạch Tư không chịu nổi nữa rồi. Thiếp đến đây.”

Nàng dùng ngọc thủ cầm lấy trường thương của Hi Bình, điều chỉnh phương hướng rồi nhẹ nhàng ngồi xuống.

Một cảm giác thống khoái dễ chịu xâm lấn tâm can nàng.

“Ừ...” Nàng khẽ rên rỉ.

Tâm linh hai người đã tương thông.

“Sao chàng muốn thiếp là người đầu tiên?” Bạch Tư thầm nghĩ.

“Nàng không muốn ngửi thấy mùi nữ nhân khác trên người nam nhân sao?” Hi Bình đáp trả.

Tâm hồn Bạch Tư xao động. Nam nhân này luôn hỉ hỉ hả hả, nữ nhân lại nhiều vô kể, không ngờ hắn quan tâm đến từng chi tiết nhỏ nhặt này.

“Hi Bình, Bạch Tư không còn thể nữa. Bạch Tư đã quen rồi.”

“À... nhưng ta vẫn muốn nàng làm người đầu tiên.”

Bạch Tư sung sướng, toàn thân khẽ chuyển động nhẹ nhàng. Con ngựa đang đi nước kiệu, tuy chậm chạp nhưng cũng rất kích thích. Miệng nàng không ngừng rên rỉ.

“Hi Bình, chàng có biết điều gì khiến nữ nhân hạnh phúc nhất không?” Bạch Tư hỏi.

“Được thỏa mãn?” Hi Bình tự hỏi.

“Không, điều khiến nữ nhân hạnh phúc nhất là khi thức dậy thấy nam nhân của mình nằm bên mình. Nếu được thế, thì dù có chia sẻ vòng tay nam nhân với người khác, thiếp cũng nguyện cam lòng.”

“A...” Tâm sự với Bạch Tư, Hi Bình hiểu được nhiều chuyện. Tâm tính hắn từ đó thay đổi ít nhiều.

Kỵ sĩ bắt đầu thúc ngựa phi các nước đại. Song thủ Hy Bình ôm lấy chân nàng, không ngừng thúc đẩy.

Song nhũ của Bạch Tư không ngừng rung rẩy, cảnh tượng thật kích thích.

Chúng nữ xung quanh đều đã không thể chịu nổi, đều đang tự dùng ngọc thủ thỏa mãn mình. Y phục cũng đều đã được cởi bỏ.

Trong phòng khác, A Lệ Tư Khắc vẫn dấm dứt khóc.

Bạch Tư la hét ngày càng to. Cảm giác này, thật sự rất tuyệt.

Hi Bình tuy nằm dưới nhưng cũng không ngừng hưởng ứng nàng. Những cú thúc lên đẩy Bạch Tư vào sự thống khoái tột cùng. Chẳng mấy chốc, Bạch Tư thở hắt ra, nàng nằm phũ phịch xuống Hi Bình, tay tìm tay, môi tìm môi. Một nụ hôn thỏa mãn trao cho nhau.

Hi Bình khẽ đẩy thêm mấy nhịp. Bạch Tư rung mình mấy cái rồi ngủ gục đi.

Nguyên Na nhanh nhẹn đỡ Bạch Tư ra rồi tiến tới, làm kỵ sĩ tiếp theo. Cách Nguyên Na cưỡi ngựa thật phong cuồng. Ngựa bị thúc ép phi nước đại liên tít. Hi Bình cũng không hề vận sức mấy, hoàn toàn để Nguyên Na chủ động.

Chúng nữ nhìn Nguyên Na mà thầm khâm phục sức khỏe vô bì của nàng.

Được nửa canh giờ, kỵ sĩ đuối sức mà cũng ngủ gục sang một bên.

Lần lượt Lạc Lộ, Lạc Diệp, Lạc U Nhi, Vưu Túy, Vạn Diệu, Độc Cô Tuyết, Lương Lệ Quỳnh, Nguyên Nghiêm, Mỹ Hạnh Tử, Thủy Khiết Thu bị con ngựa chứng này khuấy phục. Các nàng nhanh chóng chìm vào giấc ngủ sâu. Gương mặt vô cùng thỏa mãn.

“Đến thiếp.” Âu Dương Đình Đình nói. Cách cưỡi ngựa của nàng cũng rất mạnh bạo. Không chỉ thế, nàng la hét cũng rất to. Tiếng la hét của Đình Đình khiến A Lệ Tư Khắc càng khóc thảm thiết. Mộng Hương ngồi bên cạnh chứng kiến này giờ, không biết đã phải tự thỏa mãn bao nhiêu lần.

Sau khi Âu Dương Đình Đình gục đi, Mộng Hương liền tiến lại.

“Hi Bình, thiệp không quen cưỡi ngựa, chàng phải giúp thiệp.” Mộng Hương dịu dàng nói.

“Ta sẽ hướng dẫn nàng.” Hi Bình nhìn Mộng Hương trìu mến.

Tiểu huynh đệ đã tiến vào mật động. Mộng Hương khẽ rên rỉ.

Hai tay Hi Bình nắm lấy hai tay nàng.

“Nhẹ nhàng di chuyển thôi.” Hi Bình nói.

Kiều đồn của Mộng Hương khẽ lắc nhẹ. Cảm giác thống khoái xâm chiếm nàng. Hi Bình cũng khẽ xuất xoa.

“Cứ tiếp tục như thế, cho đến khi quen hẳn.” Hi Bình nói.

Đi nước kiệu được một lúc, Mộng Hương bỗng nảy ra một chủ ý. Nàng nắm chặt lấy hai tay Hi Bình, người nàng khẽ ngửa ra về đằng sau.

Cảm giác này thật sự tuyệt vời. Trường thương của Hi Bình ép sát vào nhụy hoa của nàng. Mỗi lần kiệu đồn di chuyển là nhụy hoa lại bị chà sát. Vô cùng kích thích, vô cùng sung sướng.

Mộng Hương cũng không chịu được lâu. Nàng cảm thấy cứ duy trì như vậy thì toàn thân sẽ vô lực.

Như hiểu được điều đó, Hi Bình nói: “Nào, bắt đầu phi nước đại thôi.”

Mộng Hương khẽ “ừm” một tiếng, bắt đầu mạnh bạo thúc ngựa. Nàng đã chứng kiến này giờ, nên cũng nắm được phần nào nguyên tắc.

Những cú nảy mạnh bạo diễn ra. Hi Bình phải ôm lấy eo nàng, để nàng khỏi ngã ngựa.

Mộng Hương không ngừng la hét, gương mặt biểu hiện hàng vạn sắc thái tình cảm. Lúc đau đớn, lúc hoan hỉ, lúc lại mệt mỏi, khi thỏa mãn.

Nàng la lên một tiếng, toàn thân vô lực gục xuống.

“Hương Hương không làm nổi nữa.”

Hi Bình hôn lên môi nàng, xoay ngược người lại, mạnh bạo tiến nhập vào nàng.

Được một lúc, Mộng Hương hoàn toàn thiệp đi.

Chúng nữ đã bị hạ gục. Chỉ còn một người vẫn đang dấm dứt khóc bên kia.

Hi Bình mỉm cười, cứ thế trần truồng tiến đến phòng A Lệ Tư Khắc nằm.

A Lệ Tư Khắc thấy Hi Bình bước vào, lòng vừa hoan hỉ vừa chán ghét. “Chàng đi đi, ta không muốn thấy chàng.” Nàng úp mặt vào trong gối.

Cơ thể mềm mại của nàng bỗng bị nhấc bổng lên. Hi Bình đã bế nàng vào lòng, nhẹ nhàng quay về phòng cũ.

“Không, ta không muốn chàng.” Tư Khắc ghen ngào nói. Nhưng song thủ của nàng lại đang ôm lấy cổ Hi Bình.

Hi Bình tiến vào phòng. Đặt nàng xuống giường, nói: “Để ta giúp nàng.”

“Không.” A Lệ Tư Khắc nằm úp người xuống, tỏ vẻ không hề muốn.

“Ta sẽ ôn nhu mà.” Hi Bình thủ thỉ nói.

Tâm hồn A Lệ Tư Khắc khẽ xao động. “Chàng hãy chứng minh đi.” Nàng nói mà không hề xoay người lại.

Hi Bình cũng chẳng biết làm thế nào. “Nào thì ôn nhu vậy”

36. Chương 12 Ôn Nhu

“Để ta giúp nàng, ta sẽ ôn nhu.” Hi Bình dịu dàng nói. Một tay lau những giọt lệ trên mắt nàng, tay kia khẽ ôm lấy vai nàng, lưỡi đã tấn công vành tai nàng.

A Lệ Tư Khắc vốn đã bị những âm thanh kích tình kích thích, nay lại bị Hi Bình tấn công tất không chịu nổi. Nhưng nàng vẫn ngang bướng chống đối.

Hi Bình chẳng nói gì. Chỉ yên lặng tấn công. Hắn đã lật ngược nàng lại, ma trảo nhẹ nhàng cởi bỏ những nút buộc y phục.

“Chàng nói chàng sẽ ôn nhu. Nếu chàng trái lời, ta sẽ không lý tới chàng nữa.” Nước mắt Tư Khắc lại chảy.

Hi Bình cúi xuống hôn lấy giọt lệ đó, đồng thời dùng song thủ nâng người nàng lên, nhẹ nhàng cởi bỏ y phục.

Thân thể trắng ngần của A Lệ Tư Khắc hiện ra. Hi Bình trao nàng một nụ hôn nồng thắm.

A Lệ Tư Khắc đắm chìm trong cảm giác mê mẩn. Ma trảo Hi Bình đã đưa xuống mật động.

“Hóa ra nàng đã sớm không chịu nổi rồi.” Hi Bình hắc hắc nói. Mật động của nàng đã rất ẩm ướt, không biết xuân lộ đã tuôn chảy bao nhiêu lần.

Bị câu nói vô sỉ của Hi Bình thức tỉnh, Tư Khắc giận dữ, lại xoay người nằm úp xuống.

A... thật là cái miệng hại cái thân... à hại tiểu huynh đệ. Hi Bình chỉ biết tự cười an ủi. “Xem ra không ôn nhu không xong rồi.”

Đối với A Lệ Tư Khắc, Hi Bình tuyệt không dám nghĩ đến hai từ “cường gian” hay “mạnh bạo”. Lần nào cũng phải nhẹ nhàng, đến khi A Lệ Tư Khắc chìm trong cơn mê thì hắn mới bộc lộ cái thú tính của hắn, khiến Tư Khắc hôm sau vô cùng ê ẩm. Hắn cũng không hiểu sao nàng chỉ muốn hắn nhẹ nhàng. Nữ nhân nào cũng muốn hắn mạnh bạo, riêng nàng lại...

Ai da... Hi Bình thở dài một hơi. Làn hơi khẽ phủ lên tấm lưng trắng ngần của Tư Khắc. Nàng khẽ rung mình, lòng nàng hơi thất lại. “Tại chàng, ai bảo chàng nói những lời vô sỉ đó.” Tư Khắc thầm nghĩ.

“Ừ...” nàng khẽ rên rỉ. Ma trảo của Hi Bình đang nhẹ nhàng bóp vai nàng. “Cảm giác này thật dễ chịu” Tư Khắc lim dim thỏa mãn.

Hi Bình lại tiến xuống xoa bóp tấm lưng nàng. Vô cùng nhẹ nhàng, vô cùng tình cảm.

Thỉnh thoảng, ma trảo lại lần xuống song nhũ, vuốt ve mấy cái rồi lại quay lên trên khiến Tư Khắc thầm than mấy lần.

Nhũ hoa của nàng đã cương cứng, kiều đồn khẽ rung rinh mấy lần.

Chi tiết nhỏ ấy không qua được mắt Hi Bình. Hắn khẽ cười mỉm nhưng tuyệt không dám nói lời nào, chỉ sợ lại thất thố.

Ma trảo tiến dần xuống kiều đồn, nhẹ nhàng nắn bóp.

“Ừ... ư...” A Lệ Tư Khắc rên rỉ mấy tiếng.

Hi Bình đang hí lộng nhụy hoa của nàng. Một ngón tay đã tiến vào mật động, không ngừng chọc ngoáy.

Ngọc thủ của Tư Khắc lúc xòe ra, lúc nắm lại. Toàn thân nàng như có luồng điện chạy qua, rần rật, rần rật.

“Ta rất ôn nhu đúng không.” Hi Bình cúi người xuống tai nàng nói.

A Lệ Tư Khắc đã quay người lại, song thủ ôm lấy cổ Hi Bình, kéo hắn xuống, trao hắn một nụ hôn nóng bỏng.

“Ừm...ừm...” Hi Bình cũng đáp trả nồng nhiệt không kém.

Hai chân Tư Khắc đã dang ra, cửa động hé mở, như chờ đợi một điều gì đó.

Hi Bình nảy ra một chủ ý. “Phải trừng trị nàng mới được.” Hắn thầm nghĩ.

Một tay Hi Bình nắm bóp nhũ phong của nàng, nhũ phong còn lại thì bị chiếc miệng tham lam nuốt lấy. Chốc chốc, chiếc lưỡi không ngừng đánh qua đánh lại nhũ hoa, khiến Tư Khắc ưỡn mình rên rỉ.

“Vào đi, vào đi...” Tư Khắc thều thào nói.

Hi Bình vẫn lặng im không nói gì. Chỉ không ngừng hí lộng.

Tả thủ của hắn đưa xuống mật động. Một ngón tay đưa vào trong, không ngừng hí lộng.

“A...a...” Tư Khắc la lên. Cảm giác vừa sướng khoái vừa khó chịu. Nàng chỉ muốn cự vật của Hi Bình lấp đầy mật động của nàng.

Lưỡi của Hi Bình đã rời bỏ nhũ hoa. Giờ nó đang không ngừng công kích nhụy hoa của nàng. Ngón tay của Hi Bình cũng hí lộng ngày càng nhanh hơn.

“A...” Tư Khắc la lên. “Hi Bình, Tư Khắc không chịu nổi nữa... hãy giúp thiếp đi.” Tư Khắc rên rỉ cầu xin.

Hi Bình vẫn làm như không nghe thấy gì. Ngón tay miệt mài hí lộng.

“A...A...” Một cảm giác thống khoái dâng trào. Dòng xuân thủy trào ra, ướt đầm tay Hi Bình.

“Thế nào? Nàng muốn ta làm gì?” Hi Bình ngược đầu nhìn nàng, ra vẻ ngây thơ hỏi.

“Hãy yêu thiếp đi.” Tư Khắc cầu xin.

Hi Bình giả bộ không nghe thấy gì, nói: “Nàng nói gì cơ? Ta nghe không rõ.” Ma quỷ của hắn vẫn tiếp tục tấn công.

“A... hãy yêu thiếp đi.” Tư Khắc cầu khẩn. Mắt nàng đã nhắm chặt lại.

Hi Bình dùng cự vật liên tục chà sát nhụy hoa của nàng, liên tục đập dình mật động nhưng tuyệt không tiến vào.

“Ư...” Tư Khắc rên rỉ. “Tiến vào đi, hãy tiến vào đi.”

Hi Bình lúc này mới lật bài ngửa. Hắn vô sỉ nói: “Hãy bảo nàng muốn ta cưỡng gian nàng.” Cự vật lại tiếp tục chà sát.

“A...” Tư Khắc cố gắng khống chế. Thâm tâm nàng không muốn nam nhân nàng yêu mến lại cưỡng gian mình.

Hi Bình tiếp tục tấn công. Lưỡi hắn liếm láp bờ cổ trắng ngần của nàng.

“Hãy...” Tư Khắc ngập ngừng nói.

“Làm sao?” Hi Bình hắc hắc nói. Cự vật khê tiến vào rồi lại rút ra, đem đến cho Tư Khắc sự bứt rứt khó chịu vô cùng.

“Hãy cưỡng gian Tư Khắc đi.” Tư Khắc òa khóc. “Chàng xấu xa lắm... ô... ô...”

Hi Bình đẩy mạnh cự vật. Ngay lập tức cự vật đã lấp đầy mật động của Tư Khắc. Tư Khắc khê xuýt xoa.

“Ta xin lỗi.” Hi Bình ôm lấy Tư Khắc nói. Lưng hắn không ngừng chuyển động, đem lại cho Tư Khắc cảm giác vô cùng thống khoái.

“Các tỷ muội khác đều muốn ta mạnh bạo với họ, sao nàng lại chỉ muốn ta ôn nhu.”

“Ai bảo lần đầu tiên chàng đòi cưỡng gian Tư Khắc... từ đó Tư Khắc chỉ muốn chàng ôn nhu thôi... Tư Khắc nghe nói cưỡng gian sẽ rất đau đớn.” Tư Khắc ủy khuất nói.

“Thế giờ nàng có đau đớn không?” Hi Bình cười cười, lưng chuyển động mạnh hơn, cự vật tiến công mạnh mẽ.

“A...” Tư Khắc bắt đầu la hét. “Rất... rất... sung sướng...” Tư Khắc vừa thở vừa nói, giọng đứt quãng.

Hi Bình cười hi hi: “Muốn ta cưỡng gian nàng suốt đời không?”

“Muốn... Tư... Khắc muốn...”

Tiếng thở hổn hển không ngừng vang lên.

Tư Khắc la lên một tiếng. Mặt mỉm cười đầy thỏa mãn. Hi Bình cũng khẽ rùng mình, dương khí phát ra.

Nhìn thấy Tư Khắc đã chìm vào giấc ngủ. Hi Bình nhẹ nhàng bế nàng lên, tiến tới chỗ Bạch Tư. Hắn nhẹ nhàng ôm lấy hai nàng rồi cũng đi vào giấc mộng.

...

Gần sáng, Bạch Tư thức dậy. Thấy Hi Bình đang ôm mình, trong lòng bất giác vui sướng. “Chàng thật tuyệt vời.” Bạch Tư thầm nói, ngọc thủ nhẹ nhàng ve vuốt bộ ngực hoàn mỹ của Hi Bình.

37. Chương 13 Mưu Hại Trung Lương

Đã hai ngày trôi qua, kể từ hôm thân tập 5000 lính của Xuyên Đoạn Tư Điền.

“Chắc chắn tin đồn đã được lan truyền rộng rãi.” Sơn Điền Đông Dương nói. “Đến lúc khởi sự thôi.”

Trang phục của binh lính vẫn hết sức lộn xộn, quân nhu thiếu thốn. Vì vậy, phải nhân lúc nhuệ khí chưa giảm, tốc chiến tốc thắng đánh bại Xuyên Đoạn Tư Điền. Sơn Điền Đông Dương bố cáo thành lập nghĩa quân, làm một lá cờ thêu chữ “Nghĩa”, một lá cờ thêu hai chữ “Sơn Điền”, trông rất uy phong. Ngày hôm sau, nghĩa quân lập tức lên đường.

3 ngày đã trôi qua. Nghĩa nhân không gặp bất kỳ trở ngại nào. Mỗi khi qua một thôn làng, lại thấy có thanh niên tình nguyện đi theo. Thôn dân cũng sửa soạn sẵn lương thực, áo ấm dâng tặng nghĩa quân. Đông Dương vương tử vô cùng hoan hỉ, đến đâu cũng lạy tạ dân chúng như lạy tạ phụ mẫu, khiến lòng dân lại càng tin phục hẳn.

Thủ đoạn chính trị của gã thật là đáng sợ.

Tại Xuyên Đoạn thành, tin tức Sơn Điền gia tộc trở lại khiến chúng nhân xôn xao. Ngoại trừ một kẻ, Xuyên Đoạn Tư Điền, là vẫn không hay biết gì. Xuyên Đoạn Tư Điền đã ban ra lệnh: “Nếu không có tin về tình hình ở Tứ Quốc thì không được vào trướng phủ”.

Bên ngoài trướng phủ của Xuyên Đoạn tướng quân, một lão nhân liều mình xông vào. Lão nhân này là Mặc Giả, một lão thần của gia tộc Xuyên Đoạn. Lão nổi tiếng là kẻ trung hậu, dù biết Xuyên Đoạn Tư Điền là kẻ ngu dốt tàn ác, nhưng cảm cái ơn phụ thân hắn cứu giúp lão mà lão vẫn ở lại phụng sự hắn.

“Có tin gì? Tình hình ở Tứ Quốc thế nào?” Xuyên Đoạn Tư Điền lạnh lùng hỏi.

“Tướng quân, không có tin ở Tứ Quốc.” Mặc Giả lão nhân trả lời.

“Cút, cút ngay.” Xuyên Đoạn Tư Điền bực tức quát mắng. “Người đâu, mang lão già này tống ra ngoài cho ta”.

2 tên lính xông vào kéo Mặc Giả đi.

“Tướng quân, quân giặc đã đến nơi, sao người cứ để ý nơi đâu.” Mặc Giả gào thét nói.

“Giặc? Giặc ở đâu?” Xuyên Đoạn Tư Điền có chút giật mình, hỏi lại.

“Gia tộc Sơn Điền, gia tộc Sơn Điền đã trở lại.” Mặc Giả nói.

Xuyên Đoạn Tư Điền giật mình. 2 chữ “Sơn Điền” như sấm đánh vào tai hắn. Hắn thất kinh giật mình sợ hãi. Chiếc chén hắn đang cầm rơi xuống đất, vỡ làm đôi.

“Hừ, gan con thô mà cứ muốn làm con hùng.” Mặc Giả thầm nghĩ. Lão đã chán ghét tên tướng quân này tới tận cổ rồi, nhưng vì ân nghĩa với phụ thân hắn, lão vẫn nhẫn nhịn ở lại đây.

“Tướng quân, Sơn Điền Đông Dương, vương tử của gia tộc Sơn Điền đã trở về.” Mặc Giả nói.

Xuyên Đoạn Tư Điền vẫn chưa hết hoảng sợ. Hồi lâu sau hấn mới thốt ra được vài từ: “Phải... phải... làm thế nào.”

“Sơn Điền Đông Dương có sự trợ giúp của bọn ngoại tộc. Chúng thực lực không đông nhưng rất mạnh. Nghe nói Sơn Bồ tướng quân bị một kẻ trong số chúng một đao xẻ làm đôi.”

“Một đao xẻ làm đôi?” Xuyên Đoạn Tư Điền kinh hãi. Sơn Bồ là một trong những võ sĩ có thực lực của hấn, không ngờ chỉ một đao đã bị đả bại... thực lực này... là thế nào?

“Tin đồn này không ngừng lan truyền. Việc này thật không có lợi cho chúng ta.” Mặc Giả nói tiếp. “Cần phải nhanh chóng trừ khử chúng.”

“Đúng, trừ khử... trừ khử...” Xuyên Đoạn Tư Điền lẩm bẩm. Điều bộ của hấn như một tên ngốc vậy. “Mau, mau phái các tướng đi tiêu diệt chúng. Tập hợp tất cả binh mã, mau đi tiêu diệt chúng.”

“Tướng quân, lòng quân đang vô cùng xáo động. Tên Sơn Điền Đông Dương cũng rất lợi hại. Hấn không ngừng nêu cao đại nghĩa, khiến lòng dân hoang mang, phần nhiều đã đi theo hấn. Nay nếu tướng quân không đích thân ra trận, e rằng quân sĩ khi lâm trận sẽ bỏ chạy hết.”

“Bỏ chạy? Ra trận?” Xuyên Đoạn Tư Điền nghe loáng thoáng vài từ. “Vậy cứ làm theo lời lão đi.”

“Tuân lệnh.” Mặc Giả lão nhân cáo từ lui ra.

Từ trong rèm của Sơn Điền Đông Dương xuất hiện một người. Hấn là Tiểu Nhân, kẻ nịnh thần của Xuyên Đoạn Tư Điền. Sở trường của hấn là võ mông ngựa, buông lời nịnh nọt. Sở thích của hấn là hãm hại kẻ trung lương hòng mưu lợi cho bản thân.

Lúc này, hấn đang ngồi trong trường tán tưng Xuyên Đoạn Tư Điền lên tận mây xanh thì Mặc Giả lão nhân tiến vào.

Mặc Giả lão nhân vốn không ưa hấn, nên hấn đành lui vào trong rèm nghe ngóng.

“Tướng quân, đánh giặc là cần thiết nhưng tướng quân không thể xuất chinh.” Tiểu Nhân nói. Ánh mắt xuất hiện những ý nghĩ xấu xa.

“Vì sao?” Xuyên Đoạn Tư Điền ngạc nhiên hỏi.

“Tha lỗi cho kẻ hầu cận này, thần nghĩ Mặc Giả không có ý tốt.” Tiểu Nhân thâm hiểm nói. Gương mặt xuất hiện sự sợ hãi những ánh mắt lại toát lên những tia độc ác.

“Ý ngươi là sao?” Xuyên Đoạn giật mình hỏi.

“Tướng quân, xin hãy tha mạng cho thần, thần mới dám nói.” Tiểu Nhân khúm núm nói.

“Cứ nói.”

“Tướng quân, Mặc Giả nổi tiếng là kẻ trung hậu, ghét ác như kẻ thù. Mà tướng quân thì vẫn thường bị đám ngu dân gọi là ác ma tướng quân. Tại sao lão vẫn theo hầu tướng quân? Điều này tướng quân lên suy nghĩ.”

Tiểu Nhân khê quan sát thần thái của Xuyên Đoạn tướng quân. Xuyên Đoạn tướng quân đỏ mặt tức giận nhưng ánh mắt lại có ý lo sợ. Tiểu Nhân cười thầm nói tiếp:

“Thần nghĩ, lão già đó muốn nhân cơ hội này để hại tướng quân. Hấn muốn tướng quân thân chinh ra trận để đám người ngoại tộc hại ngài. Sau đó hấn sẽ nghênh đón người của Sơn Điền gia tộc vào. Sơn Điền gia tộc vốn nổi tiếng trung nghĩa. Ngươi tầm ngu, mà tầm mã, đạo lý này tướng quân nên biết.”

Sắc thái Xuyên Đoạn Tư Điền trầm hấn xuống. Hấn vốn là kẻ ngu dốt, nay lại nghe tên tay sai tâm phúc nói vài lời, liền tin lấy tin để. “Mặc Giả, ngươi dám ăn ở hai lòng, ta phải mổ bụng ngươi.”

Tiểu Nhân khê nở nụ cười độc địa. Hấn làm ra vẻ lo lắng nói: “Tướng quân, tuyệt không thể vội vã. Mặc Giả rất được lòng binh sĩ. Nếu ta vô cớ giết lão, ắt sẽ khiến binh sĩ bất phục. Như vậy thật không có lợi.”

“Thế phải làm thế nào?”

“Thế này... thế này...” Tiểu Nhân thì thầm mấy lời. Xuyên Đoạn Tư Điền gật gù, ánh mắt toát lên sát khí kinh nhân.

...

Tối hôm đó, Mặc Giả được triệu kiến vào trong trường phủ của Xuyên Đoạn Tư Điền. Lão rất hoan hỉ, nghĩ rằng Xuyên Đoạn Tư Điền cũng không đến nổi nát bét.

“Tướng quân, người cho triệu kiến thần phải chăng vì việc của Sơn Điền Đông Dương?” Mặc Giả dò hỏi.

“Đúng. Ta muốn hỏi người vài điều.” Xuyên Đoạn Tư Điền nhìn Mặc Giả, ánh mắt không hề có ý tốt. “Người cho ta biết, địch nhân có bao nhiêu người?”

“Tướng quân, chúng có không quá 2000 người.” Mặc Giả nói.

“2000? Chỉ 2000 tên giặc nhãi nhép mà muốn ta phải thân chinh xuất binh? Thật hồ đồ.” Xuyên Đoạn Tư Điền bực tức nói.

“Tướng quân, địch nhân rất mạnh. Chẳng phải Sơn Bố tướng quân bị giết bởi một đao đó sao.” Mặc Giả phân trần.

“Một đao? Chúng tỏ chúng rất mạnh. Chúng muốn giết ta, thực lực lại mạnh như vậy, ta ra trận có khác nào đem thịt dâng miệng sói.” Xuyên Đoạn Tư Điền gần từng từ một.

“Điều này...” Mặc Giả cứng lưỡi.

“Nói, phải chăng người thông đồng với địch nhân.” Xuyên Đoạn Tư Điền quát.

“Tướng quân, lòng quân rất hỗn loạn. Nếu tướng quân không thân chinh ra trận, e rằng binh lính sẽ bỏ chạy hết.” Mặc Giả cố biện minh.

“Hoang đường. Tư gia chúng trong tay ta, sao chúng dám phản lại ta. Chúng mà phản lại ta, ta giết hết.” Xuyên Đoạn Tư Điền đứng dậy nói, điệu bộ vô cùng bực tức.

“Tướng quân...” Mặc Giả cố nói.

“Đừng nhiều lời. Chúng chỉ dựa vào 2000 lính mà muốn chống lại 1 vạn quân của ta ư. Hoang đường. Người rõ ràng cấu kết với địch nhân hòng mưu hại ta. Tội người đã rõ, còn gì nói không?” Xuyên Đoạn Tư Điền lạnh lẽo nói.

“Ta... ta một lòng trung thành với gia tộc Xuyên Đoạn, sao người dám nghi ngờ lòng trung của ta?” Mặc Giả uất ức nói.

“Trung thành...” Xuyên Đoạn Tư Điền cười lạnh. “Người đâu, lời tên phản nghịch này ra ngoài. Hai ngày nữa chém đầu thị chúng. Tội trạng: Mưu phản.”

2 từ “Mưu Phản” đánh thẳng vào tâm can lão.

“Ha ha ha... ta một lòng trung thành với cha con người, nay cuối đời lại bị ghép vào tội mưu phản, thật nực cười, ha ha ha. Xuyên Đoạn Tư Điền, sau khi ta chết, hãy treo đầu ta trước cổng thành. Ta muốn được nhìn thấy quân của Sơn Điền gia tộc tiến vào thành lấy mạng người. Ha ha ha.” Mặc Giả vừa cười vừa nói. Lão một lòng trung thành, nay bị hãm hại. Lòng ngu trung này, chẳng phải tức cười lắm sao.

Dân chúng khi nghe tin Mặc Giả bị khép vào tội chết thì vô cùng phẫn nộ. Ai cũng thề nguyện tên Xuyên Đoạn Tư Điền và Tiểu Nhân kia mau mau xuống địa phủ. Lòng dân đang hướng về nghĩa quân gia tộc Sơn Điền.

Hai ngày sau, Xuyên Đoạn thành vô cùng náo nhiệt. Dân chúng nhiều nơi đều tụ tập về đây để xem cảnh Mặc Giả bị chém đầu. Tiếng khóc như ri, tiếng kêu ai thán văng lên trong thành. Xuyên Đoạn Tư Điền vô cùng bực tức, lệnh cho binh lính thẳng tay đàn áp.

Lúc này, ngoài thành có một đoàn người tiến vào. Đi đầu là một nam nhân ăn mặc bảnh bao, gương mặt vô cùng xinh đẹp. Đi hộ tống đằng sau là mấy tên mặt mũi dữ dằn, hai mắt luôn gây sự với người đi đối diện. Theo sau là mấy cái xe tù, bên trong có vài tên nam nhân to lớn, tên nào cũng bị cùm chân cùm tay. Xe

sau cùng thì nhốt mấy mỹ nhân xinh đẹp. Tuy ai trông cũng nhếch nhác bẩn thỉu, nhưng nếu được trang điểm chắc chắn sẽ là tuyệt sắc mỹ nữ.

Đám người này ra dáng là mấy tay đi buôn nô lệ.

“Tránh ra tránh ra...” Mấy tên dữ dằn không ngừng gào thét.

Nam nhân xinh đẹp hỏi một người lão nhân già cả đang đi chiều ngược lại:

“Trong thành xảy ra chuyện gì thế?”

Lão nhân mắt nhắm lại trả lời: “Mặc Giả lão nhân hôm nay bị hành quyết. Dân chúng tụ tập về đây để khóc thương ngài.”

“Ha ha, hành quyết?” Nam nhân xinh đẹp bật cười. “Bổn thiếu gia từ bé chưa được thấy cảnh này bao giờ. Bây giờ phải đi xem mới được. Tiến ra pháp trường.”

Mấy người dân ném cho hắn một cái nhìn đầy phẫn nộ. Nếu ánh mắt mà giết được người thì tên nam nhân này đã ôi thôi ai tai rồi.

Tại pháp trường, Mặc Giả lão nhân đang bị trói ở giữa. Một tên đao phủ đang đứng bên cạnh. Tiểu Nhân đang ngồi ở vị trí phán quan, chỉ chờ đến giờ để ra lệnh.

Một đám người chen vào pháp trường. Là nam nhân xinh đẹp, mấy tên hộ vệ và cả đám xe tù cũng chen vào. Chúng dân bị thực lực kinh hồn của đám hộ vệ gạt sang một bên.

Một đám khất cái cũng cố chen vào.

Giết người có gì hay mà cũng phải chen nhau xem chứ...

38. Chương 14 Cướp Pháp Trường Tại Xuyên Đoạn Thành

Ánh nắng chói chang chiếu xuống pháp trường. Ở đó, một lão nhân cưỡi trần bị trói chặt bằng một sợi dây thừng. Gã đao phủ đang đứng cạnh lão. Mặt hắn lạnh tanh, mắt nhìn về phía Tiểu Nhân chờ đợi.

Đám dân chúng thầm thương tiếc cho lão. Một vài kẻ bật khóc trách than.

“Đứa nào khóc thì gô cổ chúng lại cho ta. Các người định tạo phản à.” Tiểu Nhân bực tức chửi mắng. Nói đoạn hắn nhìn xuống Mặc Giả, cười nói:

“Mặc Giả lão nhân, người chết có phục không?”

Mặc Giả chỉ liếc mắt nhìn hắn một cái rồi quay đi, tỏ thái độ không coi hắn vào đâu.

“Đồ chó già, chết đến nơi mà còn cứng đầu.” Tiểu Nhân bị Mặc Giả chọc tức, tiến tới đạp lão mấy cái.

“A...” Dân chúng phẫn nộ phản đối. Đám lính không thể đàn áp nổi, chỉ cố gắng không cho chúng dân tiến vào trong pháp trường.

“Đứa nào làm loạn chém chết đi cho ta. Đao phủ, mau hành hình.” Tiểu Nhân ra lệnh. Hắn cũng muốn sớm về tư gia nghỉ ngơi.

Mặc Giả bị ép quỳ xuống, lưỡi đao của gã đao phủ giơ lên.

“Hành hình.” Mệnh lệnh ban ra. Gã đao phủ vung đao chém xuống.

“Dừng tay.” Một tiếng hét vang lên, chính là từ miệng của nam tử xinh đẹp phát ra. Âm thanh cao và trong, tựa như của nữ nhân vậy.

Đao dừng lại ngay trên cổ Mặc Giả. Gã đao phủ này cũng có chút bản lĩnh. Hắn đưa mắt hết nhìn vị nam nhân kia rồi nhìn Tiểu Nhân.

“Mau thi hành lệnh. Bay đâu, bắt tên phản tặc kia cho ta.” Tiểu Nhân giận dữ mắng.

“Dựa vào sức các người ư?” Nam nhân xinh đẹp mỉm cười. “Sát...”

Đám hộ vệ của nam nhân xinh đẹp đều rút đao xông lên. Chiếc xe tù phía trước ngay lập tức bị phá vỡ. 3 nam nhân từ trong cũi lao ra, ai cũng hùng hực sát khí. Cửa chiếc xe tù bật mở, những nữ nhân xinh đẹp đều xông lên. Ai cũng lăm lăm vũ khí trong tay, nhằm vào đám binh lính mà chém giết. Mấy tên khất cái cũng múa gậy xông vào, nhờ thắng đám quan binh mà đập.

Trận hỗn chiến xảy ra. Đám dân chúng hoảng sợ lùi lại. Tiểu Nhân thấy có biến vội lên ngựa phi thẳng một mạch đến phủ

của Xuyên Đoạn Tư Điền.

Đánh được một lúc, đám quan binh bỏ chạy. Chúng đã bị giết quá nửa.

Nam nhân xinh đẹp tiến tới cưỡi trời cho Mặc Giả.

“Đa tạ công tử đã cứu mạng già này.” Mặc Giả cảm kích nói.

“Mặc Giả đại nhân là người trung nghĩa, sao người lại đi theo tên ác độc Tư Điền để rồi xảy ra cơ sự này?” Nam nhân xinh đẹp cất tiếng hỏi.

Mặc Giả chỉ thở dài không đáp.

“Có câu, chim khôn chọn đất lành làm tổ, người trung nghĩa chọn đáng minh quân mà thờ. Nay ở Đông Doanh ta, lục tướng toàn những kẻ thâm hiểm độc ác, bây giờ chỉ có Sơn Điền Đông Dương là nêu cao chính nghĩa, sao người không theo gia tộc Sơn Điền. ” Nam nhân xinh đẹp nói. Ánh mắt không ngừng quan sát biểu tình của Mặc Giả.

Ánh mắt Mặc Giả lóe lên một tia sáng. Lão nhìn chăm chăm vào nam nhân xinh đẹp. Hồi lâu mới cất giọng hỏi:

“Người là?”

“Không dám dấu Mặc Giả đại nhân. Ta chính là Sơn Điền Mỹ Hạnh Tử, là muội muội của Sơn Điền Đông Dương.” Dứt lời, nam nhân xinh đẹp đã biến thành một mỹ nữ kiều diễm.

“Đại ca ta nghe thấy tin đại nhân bị hành hình thì vô cùng lo lắng, vội sai ta và thần binh tới để giải cứu ngài. Ngài có theo đại ca ta hay không, điều đó không quan trọng. Điều quan trọng là ngài không chết, Đông Doanh không mất đi một người trung nghĩa.” Mỹ Hạnh Tử bày tỏ suy nghĩ của mình.

Mặc Giả trầm ngâm hồi lâu. Trong lòng tràn ngập tâm sự.

Mỹ Hạnh Tử cũng đoán biết lão nghĩ gì, liền nói:” Mặc Giả đại nhân, lẽ ra hôm nay ngài đã chết. Nhưng Sơn Điền gia tộc đã cứu ngài. Vậy hãy coi như Mặc Giả trước đây đã chết đi. Bây giờ ngài đã là một con người mới rồi. Cái ân cũ nên quên, cái ân mới nên tiếp. Hi vọng ngài giúp gia tộc chúng ta.”

Mặc Giả như được cởi mở cõi lòng, cười nói:” Vậy ta xin đem thân già này phục sự Sơn Điền gia tộc. Xin công chúa nhận của ta một lạy.”

“Không dám, không dám.” Mỹ Hạnh Tử vội nói.

“A... Hạnh Tử của ta cũng thật giỏi a.” Hi Bình thầm khen ngợi. Huynh muội nhà này thật biết cách thu phục nhân tâm.

...

Nguyên 2 ngày trước, Sơn Điền Đông Dương nghe được tin Mặc Giả sắp bị hành hình thì cả kinh, lập tức muốn tiến quân giải cứu.

Sau Bạch Tử nghĩ ra một kế, cho các cao thủ cải trang tiến vào Xuyên Đoạn thành cướp pháp trường gây náo loạn. Sau đây mới dẫn quân tiến đánh thành.

Đám nô lệ bị nhốt trong xe tù, 3 nam nhân chính là Hi Bình, Lạc Hỏa, Tứ Cầu. Nữ nhân là Vưu Túy, Mộng Hương, Nguyên Na, Nguyên Nghiêm, Âu Dương Đình Đình, Lạc Lộ, Lạc Diệp. Nam nhân xinh đẹp tất nhiên là Mỹ Hạnh Tử dịch dung thành.

Đám hộ vệ và khất cái đều do các đối đao thị vệ cải trang thành.

Khi Tiểu Nhân ra lệnh hành quyết, Hạnh Tử bèn y kế ra lệnh tấn công cướp phá trường. Lúc này, Sơn Điền Đông Dương cũng đã dẫn binh lính đến trước thành.

Cuộc hành quân diễn ra rất thuận lợi, không gặp phải sự ngăn cản của bất kỳ tiểu thành chủ nào. Một phần vì chúng khiếp sợ oai danh của gia tộc Sơn Điền, phần cũng khiếp sợ sức mạnh của thần binh. Nghĩa quân không ngừng tiếp nhận quân tinh nguyện, quân số bây giờ đã lên 7 nghìn người.

...

Tiểu Nhân chạy thoát về phủ của Xuyên Đoạn Tư Điền, hoảng hốt chạy vào.

“Tướng quân... tướng... quân.” Tiểu Nhân vừa thở vừa nói.

“Có chuyện gì?” Thấy bộ dạng của Tiểu Nhân khiến Xuyên Đoạn Tư Điền cảm thấy bất an.

“Có... kẻ... cướp phá trường.”

Xuyên Đoạn Tư Điền cả kinh. Hắn vội mặc chiến bào, ra lệnh: “Mau tập hợp binh mã. Tiêu diệt nghịch tặc.”

“Rõ.” Tiểu Nhân vội vàng rút khỏi trường phủ.

Binh mã trong Xuyên Đoạn thành, tập hợp lại đủ 1 vạn quân. Nếu huy động toàn Cửu Châu, sẽ được khoảng 40 vạn quân. Có điều lúc này, trong tình thế gấp gáp. Tiểu Nhân chỉ huy động được 8000 lính.

“Lập tức truy tìm nghịch tặc.” Xuyên Đoạn Tư Điền cười trên con ngựa khoang, ra lệnh.

39. Chương 15 Trận Chiến Tại Xuyên Đoạn Thành

Tiếng tù và vang lên. Binh lính trong thành Xuyên Đoạn khẩn trương kéo về phủ Xuyên Đoạn Tư Điền. Cứ theo như quy tắc cũ, thì 3 tiếng tù và là tập trung trước thành, 5 tiếng tù và là chuẩn bị chiến trận. Nay tù và vừa thổi dồn dập vừa liên tục, chính là báo hiệu trong thành có giặc, binh lính phải tập trung về trước phủ tướng quân. Trong phủ Xuyên Đoạn có sẵn 500 bộ binh và 100 mã binh. Từ hai bên tả hữu, mỗi bên có 3000 bộ binh và 200 mã binh đang kéo đến. Đây là lực lượng quân đội chủ chốt của Xuyên Đoạn Tư Điền, đều là những kẻ võ sĩ liều chết quên mình. Dù Xuyên Đoạn Tư Điền có tàn ác đến đâu cũng rất ưu ái lực lượng này. Một trường huyết chiến sắp xảy ra. Xuyên Đoạn Tư Điền mặc khải giáp màu đỏ, đầu đội mũ sắt, hông đeo thanh đao, tay trái cầm cây cung dài 8 thước, tay phải cầm một mũi tên dài 5 thước. Sau lưng đeo một ống đựng tên màu đen, bên trong có hơn 30 mũi tên. Xuyên Đoạn Tư Điền cười trên con ngựa khoang màu trắng vàng, trông rất kỳ lạ. “Chia ra làm 3 mũi tấn công, bao vây nghịch tặc, không được để tên nào trốn thoát.” Xuyên Đoạn Tư Điền ra lệnh. Lúc này, thấy trong thành có biến, cổng thành đã được đóng lại. Sơn Điền Đông Dương đã dẫn quân đứng trước cổng thành, hai lá cờ “Sơn Điền” và “Nghĩa” được giơ cao. Đám lính nhìn thấy biết quân của Sơn Điền gia tộc kéo đến, tay chân bủn rủn không biết làm gì. Tin đồn Đông Dương vương tử đã kéo quân Sơn Điền gia tộc đến dưới chân thành nhanh chóng truyền đi. Đám dân chúng kẻ vui mừng, kẻ lại khiếp sợ, tình hình trong thành vô cùng hỗn loạn. Đám người cướp phá trường lúc này đang nhằm thẳng phủ Xuyên Đoạn tướng quân đánh đến. Trên đường đi, cứ gặp đám quan binh nào là chúng lại vung đao chém giết, khí thế vô cùng kinh nhân. Riêng Mặc Giả được Mỹ Hạnh Tử và 3 đời đao thị vệ hộ tống đưa ra ngoài thành. Khi đến cổng thành, Hạnh Tử thấy cổng thành đã đóng thì tâm trạng bất an, lo lắng tìm cách đưa Mặc Giả ra ngoài. Đúng lúc đấy, có một đám người ùn ụt kéo đến cổng thành. “Chúng bay định tạo phản à?” Viên quan gác cổng thành thấy có đám người kéo đến, vội quên đi nỗi sợ từ Sơn Điền gia tộc, cố hết sức lớn tiếng mắng. Nguyên đám người kéo đến, phần nhiều là dân chúng trong thành. Thanh niên có, người già cũng có, gái trai đủ cả. Kẻ thì cầm cuốc, kẻ lại cầm thuổng, có kẻ cầm con dao bầu, kẻ thì cầm cái ghế... nhìn trông rất hỗn tạp. “Gác Thành đại ca, hãy mau mở cổng thành ra.” Một lão nhân nói. “Hỗn hào. Quân giặc đang ở ngoài thành, sao ta có thể mở cổng thành.” Gác Thành nói. “Nghịch tử.” Một lão bà chống gậy tiến tới mắng Gác Thành. “Mẫu thân.” Gác Thành hoảng sợ vội chạy tới đỡ mẫu thân của hắn. “Bên ngoài thành làm gì có quân giặc nào. Người không thấy đó là nghĩa quân của Sơn Điền gia tộc ư?” Lão bà nói. “Mẫu thân, quân của Sơn Điền gia tộc chính là kẻ thù của Xuyên Đoạn gia tộc. Chúng ta sống ở trong thành của Xuyên Đoạn gia tộc thì phải vì chủ nhân mà chiến đấu, sách chẳng đã dạy thế sao. ” Gác Thành phân trần. “Nghịch tử. Sách còn nói, người khôn thờ chủ

hiền, không thờ kẻ ác. Xuyên Đoạn Tư Điền là kẻ thế nào? Đông Dương vương tử là người ra sao? Ai ai cũng rõ. Trước con vì miếng cơm manh áo để nuôi mẹ già mà phải luồn cúi phụng sự hần, nay sao vẫn u mê không chịu thức tỉnh?” Lời nói của lão bà đánh vào tâm can Gác Thành. Chúng nhân nhìn bà với ánh mắt khâm phục. “Việc này... nếu con mở cổng thành, họ xông vào chém giết chúng ta thì sao?” Gác Thành lo lắng nói. “Việc này ta có thể giúp.” Một lão nhân bước tới. Chúng dân thấy lão lập tức cúi đầu. Đám binh lính gác thành cũng cúi đầu tỏ vẻ kính trọng. ... Lúc này, đám binh mã của Xuyên Đoạn Tư Điền đang giao tranh với đám người Hi Bình. Hi Bình tả xung hữu đột, đao liên tục vung lên, gặp người chém người, gặp ngựa chém ngựa. Huyết nhục bắn tung tóe, máu chảy đầy trên phố. Tứ Cửu không chịu kém cạnh, thương liên tục vung lên, khi đâm khi quật. Kẻ nào bị đâm phải lập tức vong mạng. Kẻ nào bị quật trúng, không nát óc chết thì cũng gãy xương, nằm trên phố mà rên la. Lạc Hỏa tay vung hỏa kiếm, sử dụng khinh công bay qua bay lại. Kiếm quang liên tục lóe lên, địch nhân liên tục chết thảm. Chúng nữ cũng hăng hái chém giết. Máu đỏ đã vấy đầy y phục xinh đẹp. Xuyên Đoạn Tư Điền đứng xem, trong lòng thầm tức giận. Hần giương cung lên, nhắm thẳng nam nhân cảm thương mà bắn. “Vút.” Tiếng mũi tên xé gió lao đi. “Tứ Cửu, cẩn thận.” Lạc Hỏa hét lên. Chỉ nghe thấy “A” một tiếng. Mũi tên đã cắm ngập vào chân Tứ Cửu. “Bảo vệ Tứ Cửu.” Hi Bình phần nộ hết lớn. Hần nhìn trừng trừng Xuyên Đoạn Tư Điền, từ từ bước đến. “Giết” Xuyên Đoạn Tư Điền chỉ tay vào Hi Bình. Tức thì một đám binh mã vung đao xông lên. Hi Bình điềm nhiên tiến tới, không coi đám binh mã này vào đâu. “Kẻ nào tới trước giết trước. Kẻ nào tới sau giết sau. Kẻ nào không tới không giết.” Hi Bình hắc hắc nghĩ. Đao liên tục vung lên. Đám binh mã như bầy thiêu thân lao vào lửa, chỉ thấy phút chốc đã vong mạng. Xuyên Đoạn Tư Điền lấp tên giương cung nhìn thẳng Hi Bình bắn. “Vút.” Mũi tên bay đi. Hi Bình vung đao gạt sang một bên. Xuyên Đoạn Tư Điền vội rút tên, bắn 2 phát liên tiếp. Hi Bình nghiêng người né một mũi, dùng tay bắt lấy một mũi còn lại. Xuyên Đoạn Tư Điền bắn 3 mũi tên trượt cả 3, trong lòng thầm hoảng sợ. Hần vội phát tay xua đám bộ binh xông lên rồi âm thầm rút một mũi tên tẩm độc ra, đợi cơ hội để ám toán. Đám bộ binh thấy sức mạnh kinh nhân của Hi Bình, sợ hãi, đùn đẩy nhau tiến tới. Hi Bình nở một nụ cười tà dị, cứ thế lừ lừ tiến lên. “Mau giết hần.” Xuyên Đoạn Tư Điền hét lên. Tay hần đã giương sẵn tên đợi cơ hội. Đám binh sĩ bị thúc ép, liều mạng xông lên. Một tiếng sấm vang lên. Liệt Dương Chân Đao chém xuống, xé đám binh lính thành 2, rạch một rạch dài trên mặt đất. “Vút.” Mũi tên tẩm độc bay tới, cắm ngập vào ngực Hi Bình. Xuyên Đoạn Tư Điền chưa kịp vui mừng thì Hi Bình đã rút phăng mũi tên ra vút sang một bên, tiếp tục tiến tới. “Quý vương, quý vương...” Xuyên Đoạn Tư Điền kêu hãi. “Chiến thần... chiến thần...” Chúng sĩ kêu la. Hi Bình không hiểu chúng nói gì. Nếu hần nghe thấy, chắc sẽ rất cao hứng, có khi còn muốn hát nữa. Tuy nhiên, may thay, hần không biết tiếng Đông Doanh. Hần vẫn lừ lừ tiến đến. Cả thân hình trắng kiện nhuộm đầy máu. Ánh chiều tà chiếu lên người hần, tô điểm thêm cho sự khủng bố, khiến ta có cảm giác đang đối đầu với một ác quỷ từ địa ngục lên chứ không phải là một chiến thần từ thiên giới xuống. Mà, dù là ác quỷ hay chiến thần, thì địch nhân cũng chỉ có một kết cục mà thôi.

40. Chương 16 Tư Khắc Bị Bắt

“Việc này ta có thể giúp người.”

Gác Thành giật mình quay lại nhìn lão nhân đang bước tới. “Mặc Giả đại nhân.” Hần cung kính nói. Dân chúng nhìn lão với tất cả sự kính trọng.

Mặc Giả gật đầu chào chúng dân rồi tiến tới nói: “Đông Dương vương tử là người nhân nghĩa. Người đã nêu cao lá cờ nghĩa lên, dân chúng khắp nơi cũng cảm thấy ân đức của người. Nếu ta mãi u mê chỗ tối bỏ mặc chỗ sáng thì thật uổng kiếp sống này. Nay chỉ cần người mở cổng thành, nguyện theo Sơn Điền gia tộc thì ta có cách bảo toàn được mạng sống chúng sinh trong thành.”

“Mặc Giả đại nhân, nếu người đã nói vậy, Gác Thành xin theo người.” Gác Thành quỳ xuống nói.

“Chúng dân xin theo người”

Mặc Giả gật đầu đồng ý. Mỹ Hạnh Tử thấy vậy vô cùng cao hứng. Việc liều mình vào thành cứu Mặc Giả thật đem lại một cái lợi không hề nhỏ.

Cửa thành mở ra. Sơn Điền Đông Dương xưng sớ. Hần đang định phát lệnh tấn công hòng trợ giúp Hi Bình thì cửa thành đã tự mở.

Có hai nhân ảnh đang tiến ra ngoài thành.

“Kia chính là Mỹ Hạnh Tử, còn lão nhân bên cạnh là... lẽ nào là Mặc Giả?” Đông Dương vương tử tự hỏi. Đông Dương vương tử vội vàng xuống ngựa chạy đến. Biểu hiện của hắn khiến Mặc Giả hết sức vừa lòng. Thật xứng là một minh quân.

“Đại ca.” Mỹ Hạnh Tử vui mừng nói, ý chừng muốn bảo đây chính là Mặc Giả đại nhân.

“Đông Dương vương tử.” Mặc Giả cúi đầu nói.

“Mặc Giả đại nhân.” Sơn Điền Đông Dương cũng cúi đầu đáp lễ.

“Đại ca, Mặc Giả đại nhân đã đồng ý theo giúp đại ca.” Mỹ Hạnh Tử nói, tâm trạng rất phấn khích.

“A... ta thật rất vui mừng.” Đông Dương vương tử khi thấy Mặc Giả đi cùng Mỹ Hạnh Tử thì cũng đoán được vài phần, nay chỉ việc bộc lộ tâm trạng vui mừng lúc này mà thôi.

“Là ta nguyện ý... tấm lòng của điện hạ như vậy... thật khiến lão khâm phục.” Mặc Giả cung kính nói. “Cái này là thuận theo ý trời, thuận theo lòng người.”

“Điện hạ, dân chúng trong thành đã nguyện theo ngài. Binh lính giữ thành cũng nguyện theo ngài. Hi vọng ngài khi tiến vào thành hãy bảo toàn cho dân chúng.” Mặc Giả cầu khẩn nói.

“Chắc chắn như vậy.” Sơn Điền Đông Dương nói.

Đoạn hắn quay lại, đồng dục nói: “Toàn quân chú ý, tiến vào thành không được sát hại người vô tội, không được tơ hào của cải của dân chúng. Kẻ nào trái lệnh, chém”

“Rõ.” Toàn quân reo vang.

Từng lớp, từng lớp binh lính tiến vào trong thành.

Chúng dân và binh lính giữ thành đều buông vũ khí quỳ ở hai bên đường.

“Mau tiến tới giúp Chiến thần.” Sơn Điền Đông Dương hét lớn.

Lúc này, từ phía con đường lớn đến phủ Xuyên Đoạn, một nam nhân to lớn đang bước tới. Theo sau hắn là nhiều người, nam có, nữ có, thân thể ai cũng nhuộm đầy máu, cảnh tượng vô cùng đáng sợ.

Trên tay hắn là cái đầu của một người, hắn vừa đi vừa giơ cao cái đầu đó lên.

Đám binh lính của Xuyên Đoạn nhìn thấy thì thất kinh, tất cả đều vứt bỏ vũ khí quỳ xuống.

“Hi Bình” Mỹ Hạnh Tử hét lên, lao đến nam nhân to lớn.

“A” Hi Bình vứt cái đầu Xuyên Đoạn Tư Điền sang một bên, ôm chầm lấy Hạnh Tử, hôn nàng đến chột một cái.

Hạnh Tử cũng nồng nhiệt ôm lấy Hi Bình đáp trả, không coi chúng nhân xung quanh vào đâu.

“Hi Bình, đã khiến người vất vả rồi.” Sơn Điền Đông Dương tiến tới cười nói.

“Hừ, con mẹ ngươi. Lão tử vì ngươi mà xông pha như vậy, ngươi chỉ nói được mấy lời rảm thúi đó sao. Không vì Hạnh Tử thì ta đã cho ngươi ném mùi quyền vương ta rồi.” Hi Bình hầm hè nghĩ.

“Tất cả các người đã được chứng kiến sức mạnh của chiến thần.” Đông Dương vương tử đồng dục nói với đám binh lính của Xuyên Đoạn Tư Điền. “Các người hẳn biết không thể chống lại thần binh rồi chứ?” Đông Dương vương tử nghiêm giọng nói.

“Kẻ nào muốn chống đối, có thể ngay lập tức rời khỏi nơi này. Người nào không muốn theo ta, có thể vứt bỏ vũ khí mà xuất ngũ. Còn ai muốn theo ta vì nghĩa diệt bạo, hãy đứng lên.”

Lời vừa dứt, chúng lính nhất tề đứng dậy, đồng thanh nói: “Chúng ta nguyện theo người.”

...

Từ đó, dưới sự trợ giúp của Mặc Giả, các tiểu thành chủ ở Cửu Châu đều ngoan ngoãn quy phục Sơn Điền Đông Dương. Chỉ trong mùa đông đó, toàn Cửu Châu đã quy thuận Sơn Điền gia tộc. Cuộc trả thù diễn ra rất thuận lợi.

Tin tức Xuyên Đoạn Tư Điền bị Sơn Điền gia tộc giết chết nhanh chóng lan ra. Các chư hầu liền phái các nhai giả của mình đến để do thám tình hình. Chúng lại lăm le một lần nữa hợp tung để diệt tận gốc Sơn Điền gia tộc.

Các bề tôi trung thành của Sơn Điền gia tộc cũng tìm đường quay về với chủ cũ. Chỉ trong một mùa đông, thực lực của Sơn Điền gia tộc đã mạnh lên rất nhiều.

...

Một tuần sau khi Hi Bình giết chết Sơn Điền gia tộc, một bữa tiệc ăn mừng được tổ chức ở Xuyên Đoạn thành. Hi Bình và chúng nữ cũng nhiệt tình tham gia bữa tiệc, uống rượu say túy lúy.

A Lệ Tư Khắc hôm qua vừa bị Hi Bình “cưỡng gian” liên miên, hôm nay vừa uống vài tuần rượu thì đã cảm thấy mệt mỏi, bèn về phòng trước. Nàng vừa đặt lưng xuống giường thì lăn ra ngủ mê mết.

“Hỏa Thôn Tác Tai, mỹ nữ đó thật xinh đẹp.” Một hắc y nhân khẽ nói.

“Ừ, thật xinh đẹp... Hỏa Thôn Mộc Bá, chúng ta có nên...” Hắc ý nhân còn lại gợi ý.

Hỏa Thôn Mộc Bá nhìn vào mắt Hỏa Thôn Tác Tai, lòng thầm nhủ người gian tà chẳng kém gì ta. “Hãy bắt mỹ nữ này dâng lên chủ nhân, có khi chúng ta sẽ được lợi không ít.” Hỏa Thôn Mộc Bá nói. Ánh mắt của hắn nhìn chằm chằm vào phòng A Lệ Tư Khắc.

“Mau hành động.” Hỏa Thôn Tác Tai giục.

Hai tên hắc y nhân nhẹ nhàng tiến đi. Một luồng khí mê được thổi vào trong. lát sau, hai hắc y nhân bịt mặt nạ tiến vào, nhanh chóng chồm lấy A Lệ Tư Khắc vào bao rồi phi thân lên mái nhà chuồn đi.

Chúng không biết rằng có một hắc y nhân khác quan sát chúng này giờ. Hắc y nhân này, rõ ràng là một nữ nhân. Bộ đồ đen bó sát để lộ lên kiêu đồn cong cong và nhũ phong nảy nở.

Nàng vội viết mấy dòng chữ, kẹp vào trong mũi tiêu, phi phòng A Lệ Tư Khắc rồi lặng lẽ bám theo hai hắc y nhân kia.

Hi Bình như thường lệ, tối đấy lại hoan hảo cùng chúng nữ. Người mở đầu luôn là Bạch Tư. Người kết thúc luôn là A Lệ Tư Khắc.

Khi trời gần sáng, Hi Bình mới chuyển thân mò sang phòng Tư Khắc. Hi Bình không ngờ chúng nữ có chút rượu vào lại trở nên phong cuồng như vậy, khiến hắn tổn không ít thời gian.

Hi Bình rón rén bước vào phòng thì đã không thấy Tư Khắc đâu. Hắn chỉ thấy một mũi tiêu cắm trên tường, trên tiêu có buộc một mảnh giấy thì thất kinh la lên một tiếng, vội vàng lao tới gỡ mảnh giấy ra. Nhìn vào những chữ trên mảnh giấy, Hi Bình không khỏi thất vọng.

41. Chương 17 Dấu Vết

Tiếng hét của Hi Bình vang lên làm chúng nhân kinh động. Lần lượt từng người, từng người kéo đến. Đám nữ nhân của Hi Bình nghe tiếng hét thì hoảng hốt tỉnh dậy, nhanh chóng mặc y phục rồi đi sang phòng kế bên.

“Hi Bình, có chuyện gì vậy?” Tứ Cửu là người đến trước tiên. Nơi hắn ở cũng không xa chỗ Hi Bình lắm, chỉ mất ít thời gian là đã đến.

Chỉ thấy Hi Bình lặng yên không nói gì, nắm tay hắn hắn run run. Hắn lặng lẽ đưa mảnh giấy cho Tứ Cửu. Tứ Cửu nhìn vào mảnh giấy, trợn mắt lên lắp bắp: “Cái này...”

Vài tên đối đao thị vệ đến cùng lúc với Lạc Hỏa.

“Hi Bình, có chuyện gì?” Lạc Hỏa bước vào. Vừa gặp Hi Bình, Lạc Hỏa thất kinh. “Gương mặt này, gương mặt này...” Lạc Hỏa nhớ lại cái đêm đại chiến ở Đại Địa Minh, cái đêm mà thanh kiếm của hắn cắm vào người Hi Bình. Tay Lạc Hỏa run run, không cất nổi lời nào nữa.

“Hi Bình, có chuyện gì vậy?” Mộng Hương cùng chúng nữ tiến vào. Mộng Hương thấy thần tình của Hi Bình, cũng không quá run sợ nhưng Hạnh Tử thì đã tái mét đi, vội nấp sau lưng Vương Túy. Nàng nhớ lại cái ngày khủng khiếp đó, cái đêm nàng và mọi người của Sơn Điền gia tộc đấu với Hi Bình.

“Hi Bình, Hạnh Tử đang sợ đó. Tư Khắc đâu rồi” Vương Túy cất tiếng nói.

Hi Bình bắt giác nhìn lên, ánh mắt đã bớt lạnh lẽo hơn rất nhiều. Hắn nhìn Tứ Cửu, rồi nhìn Hạnh Tử, tuyệt không nói gì.

Tứ Cửu hiểu ý, liền đưa mảnh giấy cho Mỹ Hạnh Tử.

Hạnh Tử nhìn mảnh giấy, thất sắc nói: “Cái này...”

“Trên đó viết gì” Thanh âm lạnh lẽo của Hi Bình cất lên. Rất lạnh, tựa hồ như băng giá vậy. Thân hình hắn khẽ run rẩy.

Mọi người lặng yên nhìn Hi Bình, không thốt nổi câu nào. Thần tình như vậy, chứng tỏ Hi Bình đã cố nén nhện đến cực điểm. Giờ hắn như một ngọn núi lửa, chỉ chờ bùng phát, chỉ chờ tuôn trào.

“Nói” Hi Bình hét lên. Giọng nói đầy giận dữ.

Mảnh giấy trên tay Hạnh Tử khẽ rơi xuống. Hạnh Tử quá sợ hãi. Nàng không hề muốn nhìn thấy Hi Bình trong tình trạng này.

Lúc này Mặc Giả và Sơn Điền Đông Dương đã tiến tới. Sơn Điền Đông Dương nhặt mảnh giấy lên, thoáng nhíu mày nói: “Trên này chỉ viết một chữ ‘Nguy.’” Sơn Điền Đông Dương khẽ đưa mảnh giấy lên hít hít mấy cái. “Đây là loại giấy mà các nhân giả làng Liễu vẫn dùng để liên lạc với Sơn Điền gia tộc chúng ta. Ý của mật thư báo rằng tình hình rất nguy hiểm.”

“Tư Khắc mất tích rồi.” Thanh âm Hi Bình chợt vang lên. Giọng nói của hắn đầy xúc động. Hai bàn tay nắm chặt từ này giờ đã trở nên xám ngoét.

“Mất tích?” Chúng nhân kinh ngạc.

“Mật thư có nói gì nữa không?” Hi Bình nhìn trừng trừng vào Sơn Điền Đông Dương, lạnh lẽ nói.

Sơn Điền Đông Dương bị ánh mắt của Hi Bình làm cho khiếp sợ, khiến hắn nhớ đến cái ngày khủng khiếp đó. Hắn vội cúi đầu, nhìn kỹ mảnh giấy một lúc rồi nói: “Có một lỗ thủng trên mảnh giấy. Chiều theo quy ước đã định, ý chừng họ muốn báo rằng họ đang di chuyển về phía Đông Bắc. Có thể họ đang bám theo Tư Khắc.”

“Ừnh” Nắm tay của Hi Bình đâm gãy một cây cột chống nhà. Tòa nhà khẽ chấn động. Chúng nhân kinh hãi. “Nếu Tư Khắc làm sao, ta giết hết người Đông Doanh các ngươi.” Dứt lời chạy như bay ra ngoài. Đi qua Hạnh Tử, hắn liền nắm lấy tay nàng như muốn nói “Nàng đi cùng ta”.

Bàn tay đang run rẩy vì sợ hãi của Hạnh Tử được Hi Bình nắm lấy, cảm giác ấm áp dâng lên trong nàng. Nàng liền chuyển người đi cùng Hi Bình. Nàng rất muốn nói mà không thể nói, rất muốn khóc mà không dám khóc. Chỉ lặng lẽ chạy theo Hi Bình.

“Chúng ta đi cùng chàng” Vương Túy lên tiếng. Tức thì Mộng Hương, Vương Túy, Lạc U Nhi, Âu Dương Đình Đình, Bạch Tư, Vạn Diệu, Độc Cô Tuyết, Lạc Lộ, Lạc Diệp, Khiết Thu, Lương Lệ Quỳnh liền dùng khinh công bám theo. Nguyên Na và Nguyên Nghiêm chạy đến chuồng ngựa tìm hai con chiến mã rồi lập tức đi theo sau.

Tứ Cửu cũng định lao theo nhưng đã bị Lạc Hỏa giữ lại.

“Lạc Hỏa, con mẹ ngươi, ngươi có ý gì?” Tứ Cửu giận dữ nói.

“Đi theo ngay không phải là điều tốt. Chúng ta hãy tập trung binh lực rồi tiến theo.” Lạc Hỏa phân tích.

“Được. Triệu tập các đôi đao thị vệ đến đây.” Tứ Cửu hét lớn. Các đôi đao thị vệ đã đến đủ, chiến mã được lấy ra, tức thì tốp người thứ hai lập tức lên đường. Một vài người Đông Doanh thông thạo tiếng Trung Nguyên được dẫn đi cùng để thông ngôn.

“Điện hạ, chúng ta tính sao?” Mặc Giả cất tiếng hỏi.

“Chuẩn bị lực lượng, tiến hành thu tóm các tiểu thành chủ phía Đông Bắc. Ta sẽ dẫn đại quân đi theo hân. Mặc Giả đại nhân, việc ở Cửu Châu xin gửi gắm cho ngài.” Đông Dương vương tử vội vã triệu tập binh sĩ. Đến trưa tập hợp được một vạn quân. Binh sĩ ăn cơm vội rồi ngay lập tức hành quân.

Mặc Giả cũng vội vã viết rất nhiều phong thư, gửi đến các tiểu thành chủ. Phong thư ngụ ý phân tích tình hình thiệt hơn, nói lên đại nghĩa của Sơn Điền gia tộc, nói rằng lòng người đều hướng về đạo nghĩa quân đó. Nếu theo tức là sống, chống lại sẽ chết.

Hi Bình và Mỹ Hạnh Tử là những người rời thành đầu tiên. Hạnh Tử chạy được 5 dặm thì đôi chân đã mỏi mệt, tốc độ có phần chậm lại. Hi Bình thấy vậy liền bế nàng lên, cước bộ vẫn như cũ không giảm.

Chạy thêm được hai dặm nữa thì chúng nữ đã đuổi kịp.

Đến một ngã ba đường, tất cả liền dừng lại. Đi lối nào bây giờ?

“Hãy chú ý quan sát xung quanh, nhất định có ám hiệu chỉ dẫn.” Hạnh Tử lên tiếng.

Mọi người liền cẩn thận dò xét xung quanh. Chỉ có Hi Bình là đứng yên lặng không nói gì. Trong tâm tràn ngập suy nghĩ.

“Có một mũi tiêu cắm vào cái cây bên phải đường” Lạc Lộ lên tiếng.

“Là hướng đó.” Mỹ Hạnh Tử liền chỉ vào con đường bên phải.

Chúng nhân đang chuẩn bị đi thì có tiếng vó ngựa gõ dầm dập phía sau.

“Hi Bình, các nàng, mau lên ngựa.” Nguyên Na và Nguyên Nghiêm đã đuổi kịp. Các nàng còn dắt cả Ô Long và hơn chục con ngựa theo sau.

Thực ra các nàng không hề dắt Ô Long mà nó tự chạy theo. Dường như nó cảm nhận thấy chủ nhân của nó đang cần đến nó, thực là một con ngựa thần. Hơn chục con ngựa cái trong bầy liền bám theo nó, xem ra mị lực của Ô Long không hề thua kém Hi Bình.

Hi Bình liền bế Hạnh Tử lên mình Ô Long, lập tức tiến đi. Chúng nữ cũng lên ngựa bám theo.

Hạnh Tử ngồi trên ngựa, được Hi Bình ôm vào lòng, nàng đã bớt sợ hãi hơn nhiều, nhưng thỉnh thoảng nàng vẫn run rẩy. “Đừng sợ. Dù chuyện gì xảy ra, nàng vẫn là nữ nhân của ta.” Hi Bình lặng lẽ nói.

Vưu Túy trước khi đuổi theo, nàng đã dùng kiếm chém một vạch lên thân cây như báo hiệu cho người theo sau. Nhờ vậy mà đám Tứ Cửu Lạc Hỏa biết đường bám theo.

...

“Hỏa Thôn Tác Tai. Mỹ nhân này tuyệt diệu quá. Dù đã cách qua lớp vải dày nhưng ta vẫn cảm nhận được kiều đồn căng nảy của nàng ta.” Một hắc y nhân nói.

“Con mẹ ngươi thật là sướng. Mau chuyển nàng ta cho ta.” Hắc y nhân còn lại bực tức thóa mạ.

“Ha ha, ta là người thấy nàng ta trước. Hãy để ta tận hưởng chút đi.” Hỏa Thôn Mộc Bá cười dâm loạn. Một tay hắn giữ cương ngựa, một tay không ngừng nắn bóp kiều đồn của Tư Khắc. “Hay là chúng ta hãy dừng lại tận hưởng nàng ta đã.” Hắn buông lời dâm dục.

Hỏa Thôn Tác Tai nhìn vào bao bố, khe nuốt nước bọt đến ực một cái. Hồi lâu sau hắn mới nói: “Không được, đây vẫn là địa phận của Cửu Châu, phải rời khỏi đây đã. Về đến Bản Châu hãy tính.”

Hỏa Thôn Mộc Bá khẽ than tiếc, liền thúc ngựa chạy nhanh hơn.

Có một bóng đen đang bám theo chúng. Cứ đến mỗi ngã ba nàng lại đánh dấu chỉ đường. Khoảng cách giữa nàng và chúng vẫn được duy trì đủ để không bị phát hiện.

Đến chiều tối, hai tên hắc y nhân đã đến trước một trấn nhỏ.

“Có nên vào đây nghỉ không?” Hỏa Thôn Mộc Bá nhìn Hỏa Thôn Tác Tài, rồi lại liếc nhìn bao bố có Tư Khắc ở trong đó.

“Đi tiếp.” Hỏa Thôn Tác Tài nói.

Hỏa Thôn Mộc Bá thầm than tiếc rồi thúc ngựa đi tiếp. Hỏa Thôn Tác Tài thấy thái độ của hắn thì bực mình, hận không được ôm giữ mỹ nhân. “Ta không ăn được thì đập đổ.” Hắn nghĩ vậy liền cất lời đe dọa Hỏa Thôn Mộc Bá: “Chủ nhân không thích ăn của thừa đâu. Nếu ngài biết người đã đụng chạm đến nàng ta, người không bị giết mới lạ.”

Hỏa Thôn Mộc Bá giật mình. Tay hắn cũng rời khỏi kiệu đòn của nàng, không dám manh động nữa. Hồi lâu sau hắn mới nói: “Nhỡ nàng ta không còn thuần khiết nữa thì sao? Ta cứ đổ rằng nàng ta đã phá thân rồi.”

“Hừm, người không thấy nàng ta ngủ ở một căn phòng khác à. Nếu nàng ta có thân phận giống những mỹ nữ kia thì phải ở chung phòng chứ.” Hỏa Thôn Tác Tài nhắc nhở. “Vớ lại, dù nàng ta có thuần khiết hay không, chỉ cần nàng ta nói người đã giở trò đồi bại với nàng ta cho chủ nhân hay, người sẽ sống dở chết dở ngay.”

Hỏa Thôn Mộc Bá khẽ đỏ mặt. Hắn vội kiểm tra Tư Khắc. “Nàng ta chưa tỉnh đây.” Hắn khẽ thở phào. Nếu Tư Khắc biết kiệu đòn xinh đẹp của mình bị một kẻ khác không phải Hi Bình xoa nắn, hắn nàng sẽ rất tức giận.

42. Chương 18 Truy Đuổi

“Hí...” Ô Long hí vang một tiếng. Nhóm người Hi Bình dừng lại trước một trấn nhỏ.

“Liệu chúng có vào đây không?” Vưu Túy cất tiếng hỏi. Ánh mắt mọi người tập trung về phía Mỹ Hạnh Tử.

Hạnh Tử rời khỏi lòng Hi Bình, tiến về phía cổng trấn.

Một ngọn lửa nhỏ nhanh chóng được thắp lên. Hạnh Tử cẩn thận xem xét cổng trấn.

“Không có dấu hiệu. Hi Bình, chúng không nghỉ ở đây” Hạnh Tử quả quyết nói.

Hi Bình không nói gì, đưa tay kéo Hạnh Tử lên rồi thúc Ô Long chạy tiếp. Nhóm người tiếp tục tiến về phía trước.

...

“Hỏa Thôn Tác Tài, ngựa của ta có vẻ mệt” Hỏa Thôn Mộc Bá nhìn vào con ngựa của mình, nói.

“Con mẹ người, chạy từ sáng giờ, lại phải chở hai người, không mệt mới lạ” Hỏa Thôn Tác Tài cười thâm. “Không có nghỉ gì hết. Ngựa chết thì người chạy bộ, cứ giữ lấy mỹ nhân mà hưởng.” Hỏa Thôn Tác Tài lạnh nhạt nói.

Hỏa Thôn Mộc Bá tỏ vẻ hối lỗi: “Hay dừng lại nghỉ một lúc...”

“Không” Hỏa Thôn Tác Tài ngắt lời quát. “Ta không muốn chết ở chỗ này. Giờ này chắc quân của Sơn Điền đang truy tìm ả.” Hỏa Thôn Tác Tài chỉ vào Tư Khắc nói, cái chỉ tay mang nhiều ý nghĩa.

Hỏa Thôn Mộc Bá đắn đo một lúc, nói: “Tác Tài huynh, giữ mỹ nữ này giúp ta.”

Hỏa Thôn Tác Tài trong lòng cười sung sướng nhưng ngoài mặt cố ra vẻ lạnh nhạt nói: “Đưa đây.”

Hỏa Thôn Mộc Bá thúc ngựa lại gần Hỏa Thôn Tác Tài, khẽ trao Tư Khắc sang cho hắn, ma trào tiếc nuốt vút ve kiệu đòn của nàng mấy cái.

Tư Khắc khẽ cựa quậy, hét lên vài câu tiếng trung nguyên.

Hỏa Thôn Tác Tai giật mình, chặt vào gáy nàng một cái. Tư Khắc lại thiếp đi.

Hai tên bại hoại tiếp tục hành trình.

...

“Hi Bình, ngựa có vẻ mệt rồi” Nguyên Na nói.

“Ngựa chết chạy bộ” Hi Bình lạnh nhạt trả lời.

Chúng nữ cũng không dám nói gì thêm. Nhóm người vẫn tiếp tục tiến lên.

...

Mặt trời đã lên.

“Hí...” Hỏa Thôn Tác Tai kìm ngựa lại, nói: “Chúng ta tạm nghỉ ở đây. Hai canh giờ sau đi tiếp.”

“Người... người...” Hỏa Thôn Mộc Bá xúc động không nói lên lời. Tay hắn run run chỉ về phía Hỏa Thôn Tác Tai.

“Chỉ chỗ cái gì, nhìn ngựa của người xem” Hỏa Thôn Tác Tai đắc ý nói.

Bọn chúng dừng lại, trú tạm vào bìa rừng bên cạnh.

...

Hỏa Thôn Mộc Bá nhìn chăm chăm vào mỹ nhân đang trong lòng Tác Tai, nói: “Tác Tai, người không sợ nàng ta tố cáo người sao?”

“Ta lúc nãy phát giác ra mỹ nhân này không biết tiếng Đông Doanh.” Hỏa Thôn Tác Tai hắc hắc nói.

“Vô sỉ” Hỏa Thôn Mộc Bá tức giận mắng.

“Hắc hắc.” Một tiếng cười quái dị vang lên.

“Ai” Hai tên bại hoại lập tức rút dao sẵn sàng ứng chiến.

“Hai tên bại hoại các người, không lo làm nhiệm vụ mà lại đi thâu hương sao?” Một hắc y nhân tiến lại.

Hỏa Thôn Tác Tai và Hỏa Thôn Mộc Bá thở phào một tiếng. “Lão quái, đừng hù chúng ta như vậy”

“Nhiệm vụ thế nào?” Hắc y nhân lên tiếng hỏi.

“Đã hoàn thành. Hơn nữa, còn có tặng phẩm cho chủ nhân.” Hỏa Thôn Tác Tai chỉ vào Tư Khắc nói.

Hắc y nhân nhú mày, nói: “Mau trở về. Nơi này không an toàn.”

“Lão quái, ngựa của chúng ta kiệt sức rồi” Hỏa Thôn Mộc Bá chỉ vào 2 con ngựa đang nằm phục dưới đất, nói.

“Ta mang theo 2 con ngựa, hãy về trước đi. Ta đi sau cũng được.” Hắc y nhân nói. Lão trên đường đến đây tình cờ gặp hai tên thương buôn liền giết chúng cướp lấy ngựa.

“Đa tạ lão” Hai tên bại hoại vui mừng nói.

“Các người mau đi trước. Ta có chút việc ở đây.” Hắc y nhân khề nói.

Khi hai tên bại hoại đi khuất, hắc y nhân lạnh lùng cất tiếng nói: “Mau ra đây.”

Tuyệt không có tiếng trả lời.

“Hừ” Lão hừ lạnh nói, một chiếc phi tiêu được ném về phía một cái cây.

“A...” Một thanh âm vang lên. Từ trên cây một hắc y nhân vội bay ra.

“Nha đầu, còn trốn nữa không.” Lão quái hắc hắc nói.

Hắc y nhân này chính là nữ nhân giả họ Liễu đã bám sát hai tên bại hoại cả ngày hôm qua.

“Vút, vút” Hai chiếc tiêu phi nhằm lão quái bay đến.

“Hừ” Lão quái vung tay bắt gọn hai chiếc tiêu. “Chỉ có vậy thôi ư?”

Nữ nhẵn giả thấy không ổn, vội rời khỏi cánh rừng chạy về phía đường chính. Cả ngày hôm qua nàng dùng khí lực để đuổi theo hai tên bại hoại nên bây giờ đã đuối sức rất nhiều. Tiêu ném chỉ được 3 thành công lực.

“Muốn chạy?” Lão quái cười lạnh. Hai tiêu trên tay phóng đi.

“Á” Nữ nhẵn giả kêu lên, ngã gục xuống.

“Nha đầu, nếu ta trẻ lại thêm vài chục tuổi nữa, chắc ngươi sẽ sống được thêm vài canh giờ nữa, hắc hắc, hay là...” Lão quái hắc hắc tiến tới, trong đầu lão nảy sinh ý nghĩ đen tối.

“Đê tiện” Nàng xoay người lại nhìn trừng trừng vào lão.

“Vút vút” Lại hai chiếc tiêu nữa được nàng phóng ra.

“Vô ích thôi” Lão quái cười nói. Hai chiếc tiêu đã bị hất sang một bên.

“Đùng” Một tiếng pháo nổ lên.

“Pháo hiệu? hắc hắc, ai sẽ đến cứu ngươi đây?” Lão quái hắc hắc nói.

“Ai đến cứu ta?” Nàng tự hỏi. Nếu người của Sơn Điền gia tộc nhận được mật thư của nàng, liệu họ có theo được đến đây không? Liệu họ có thấy pháo hiệu nàng phát ra không?

“Hắc hắc, xem ra không có ai đến cứu ngươi cả, hắc hắc” Lão quái tiến lại gần nữ nhẵn giả, trên tay rút ra một con dao.

“Ta tuy không còn khả năng nhưng vẫn rất thích hành hạ nữ nhân, hắc hắc.” Lão quái cười cười, đôi mắt dâm tà nhìn về phía nữ nhẵn giả.

“Vô sỉ” Nàng cắn phẫn nói.

“A” Lão quái giật mình lùi lại.

43. Chương 19 Tùng Hạ Thành

Lão quái cảm thấy có người tiến gần. Không hẳn là cảm thấy. Lão nghe thấy rõ tiếng cành cây gãy, tiếng bước chân đang tiến lại.

“Xem ra ả có cứu viện thật” Lão quái nghĩ thầm. Ánh mắt hắn tàn nhẫn nhìn nữ nhẵn giả.

“Vút” 3 chiếc phi tiêu nhằm thẳng nàng bay đến.

“Keng” Một nữ nhân xinh đẹp xuất hiện. Tay nàng vung kiếm đánh văng 3 chiếc tiêu đi.

“Nhanh quá” Lão quái thầm nghĩ. Nhìn thân pháp của mỹ nữ đó, lão biết địch nhân rất mạnh.

“Hồng” Lão thầm kêu. Sau lưng, bên trái, bên phải lão đang có 3 người tiến lại. 3 nữ nhân hết sức xinh đẹp. Tay người nào cũng cầm kiếm, sẵn sàng xuất thủ. Bản thân lão không hề cảm giác có người tiến lại, chứng tỏ ẩn thuật của địch nhân rất cao cường.

4 người cứ lặng yên đứng vây lão hồi lâu. Lát sau có thêm một nhóm người nữa đến. Một nam nhân cường hân và nhiều mỹ nữ xinh đẹp khác.

Một mỹ nhân Đông Doanh tiến ra, tay nàng cầm một miếng lệnh bài. Miếng lệnh bài này, nàng và Sơn Điền Đông Dương đều có một cái, là vật đưa tin để nhận biết đồng minh.

Nữ nhẵn giả cũng rút trong người một lệnh bài tương tự. Ánh mắt Hạnh Tử thoát hiện nét vui mừng, nàng nói: “Giết lão già đó.”

Mộng Hương, Vưu Túy, Lạc U Nhi, Âu Dương Đình Đình xuất kiếm tiến lên. Lão quái vội ném một đất một cái túi nhỏ.

“Bùm” Một làn khói bốc lên.

“Chạy đâu” Mộng Hương lạnh lùng nói. Kiếm nàng chém tới.

“A” Lão quái vạy người né tránh. Lão không ngờ địch nhân phát hiện được ẩn thuật của lão dễ dàng như vậy.

Tứ nữ áp tới vây công lão. Chưa đầy nửa canh giờ sau, tứ chi lão đã bị chặt đứt, mất máu mà chết.

Lúc này, Hạnh Tử đang chăm sóc vết thương cho nữ nhần giả.

“Ta là Sơn Điền Mỹ Hạnh Tử. Nàng tên là gì?” Hạnh Tử hỏi.

Ánh mắt nữ nhần giả khê vui mừng. Quả nhiên là người của gia tộc Sơn Điền. “Nàng cứ gọi ta là Liễu Như”.

“Liễu Như, nàng là người gửi mật thư cho chúng ta?” Hạnh Tử hỏi, giọng nói rất nhẹ nhàng âm áp.

Nữ nhần giả khê gật đầu. “Ta nghe tin Sơn Điền gia tộc trở về, vội vàng đến Cửu Châu để báo kiến, đồng thời cung cấp một số tin tình báo. Khi ta vừa đến nơi thì phát hiện hai hắc y nhân đang ôm một người mang đi. Ta vội để lại mật thư rồi bám theo chúng”.

“Hỏi nàng ta xem Tư Khắc ở đâu.” Hi Bình ở bên cạnh, thấy lưỡng nữ nói chuyện tuyệt không hiểu gì, bèn chồn cất tiếng nói.

Hạnh Tử liếc Hi Bình một cái rồi quay sang nói với Liễu Như:

“Nam nhân này là phu quân của Hạnh Tử. Người bị bắt là một tỷ muội của ta, cũng là nương tử của nam nhân này. Nàng có biết nàng ấy bị mang đi đâu không?”

“Đám hắc y nhân đấy, ta nghi chúng là nhần giả họ Hỏa. Cách lão quái kia bắt tiêu của ta, rất giống với cách bọn nhần giả họ Hỏa dùng.” Liễu Như nói.

“Nhần giả họ Hỏa?” Hạnh Tử hỏi lại.

“Đúng. Nhần giả họ Hỏa giờ đang phụng sự cho Tùng Hạ gia tộc. Chúng chắc sẽ mang nàng ấy đến Bản Châu.”

“Bản Châu” Hạnh Tử nói với mọi người.

“Lạc Lộ, Lạc Diệp, hai nàng hãy chiếu cố đến nàng ta” Hi Bình nói. Ánh mắt lưỡng nữ đầy bất mãn. Hi Bình hoàn toàn không để ý, lại cười Ô Long đi tiếp.

Mọi người lại khấn trương lên đường.

Lạc Lộ, Lạc Diệp, Liễu Như trên đường trở lại thành thì gặp tốp người Tứ Cửu Lạc Hỏa kéo đến. 3 nàng liền đi theo.

...

Lúc này, 2 tên bại hoại đã đến biển. Chúng đang khấn trương tìm thuyền sang Bản Châu.

“Hi Bình, ngựa không còn chạy nổi nữa rồi.” Nguyên Nghiêm nói.

“Ta sẽ chạy bộ, ngựa ai không chạy nổi thì lên Ô Long đi” Hi Bình nhảy khỏi mình Ô Long, cầm đầu chạy thẳng.

“Ta cũng không cần ngựa nữa.” Mộng Hương nói. Nàng đã phi thân bay lên.

Âu Dương Đình Đình, Vưu Túy, Lạc U Nhi, Vạn Diệu cũng dụng khinh công mà tiến.

Đoàn người đi liên tục, không ngừng nghỉ.

...

Cuộc truy đuổi cứ thế diễn ra. Tuy nhóm Hi Bình nghỉ ngơi rất ít nhưng cũng không thể theo sát được 2 tên bại hoại kia. Mỗi khi đến một tiểu trấn, họ đều phải dò hỏi tung tích địch nhân.

...

2 ngày đã trôi qua. Đám người Hi Bình đã đến Bản Châu. Họ đã tiến nhập vào Tùng Hạ thành, tuy nhiên không thấy tung tích Tư Khắc nữa.

Hi Bình đang buồn bã không biết tính sao thì Liễu Như đã tìm đến.

“Theo như tin tình báo, hẳn giả họ Hỏa đều ẩn trốn trong phủ của Tùng Hạ Bản Mạch.” Liễu Như nói.

Hạnh Tử đứng ra thông ngôn cho Liễu Như và mọi người.

“Có cách nào vào đó không?” Hi Bình vội vàng hỏi. Thần tình hắn rất khẩn trương. Họ đã đến đây được một ngày, chứng tỏ Tư Khắc đã bị mang đến đây phải hơn 1 ngày. Trong mấy ngày đó, chuyện gì cũng có thể phát sinh. Càng nghĩ, Hi Bình càng tức giận.

“Thực lực địch rất đông. Sợ không có khả năng.” Liễu Như lắc đầu nói.

Mặt Hi Bình không chút biến sắc. Hắn đang tính đến một việc.

“Người của Sơn Điền sắp đến.” Liễu Như nói. Nàng muốn ám chỉ đến Tứ Cửu, Lạc Hỏa, Lạc Lộ, Lạc Diệp và 100 đối đao thị vệ. Nhóm người này vừa đi vừa nghỉ nên tốc độ rất chậm.

Hi Bình vẫn lặng im không biểu lộ cảm xúc gì.

“Hi Bình, chàng như vậy khiến chúng ta rất lo.” Mộng Hương nói, bộ dạng này của Hi Bình khiến nàng thấy bất an. Nàng tiến đến ôm lấy Hi Bình. “Có phải chàng định...”

Hi Bình đã bắt ngờ hôn nàng.

“A” Liễu Như thầm kêu.

“Mộng Hương, đừng quá lo lắng, ta biết mình làm gì” Hi Bình nhẹ nhàng vỗ về.

...

Đêm xuống. Một bóng đen rời khỏi quán trọ của Hi Bình và chúng nữ, nhằm thẳng phủ Tùng Hạ Bản Mạch tiến tới.

Tức thì, 4 thân ảnh khác tiến theo sau.

“Hi Bình” Một thân ảnh chắn trước mặt bóng đen nói.

“Mộng Hương, Lạc U Nhi, Vụ Túy, Đình Đình, các nàng quay về đi” Hi Bình lạnh nhạt nói.

“Bốp”. Hi Bình sững sờ. Hắn vừa ăn một cái tát từ Vụ Túy. “Nàng...”

“Bốp” Má hắn lại bị một cái tát nữa. Lần này từ Đình Đình.

“Nếu chàng còn ngăn cản, đừng trách chúng thiếp.” Mộng Hương nói.

Hi Bình cảm động, ôm các nàng vào lòng, nghẹn ngào không nói lên lời.

5 thân ảnh liền nhằm Tùng Hạ phủ tiến tới.

...

Tùng Hạ thành, 1 ngày trước. Hai tên bại hoại đã mang Tư Khắc về đến nơi. Tùng Hạ Bản Mạch thấy mỹ nữ, hớn hở vui mừng, liền mang ngay Tư Khắc vào phòng.

Lúc này, Tư Khắc cũng đã tỉnh dậy, thấy một nam nhân lỏa thể không phải Hi Bình định giở trò đồi bại với nàng thì vô cùng phẫn uất.

Tùng Hạ Bản Mạch mang Tư Khắc vào phòng, đến hơn một ngày vẫn chưa thấy chui ra. Đám hạ nhân trong phủ thấy vậy đều che miệng cười thầm.

...

“Tư Khắc.” Tiếng hét của Hi Bình vang lên giữa đêm khuya. Chúng nhân trong phủ Tùng Hạ kinh hãi thức dậy. Tiếng chém giết bắt đầu vang lên.

44. Chương 20 Ma Thân

“Tư Khắc” Một thanh âm tràn đầy sự phấn nộ vang lên. Đám gia nhân và binh lính trong phủ Tùng Hạ giật mình tỉnh dậy.

“Tư Khắc” Thanh âm đó lại vang lên. Nghe sao giống tiếng sói tru, tiếng ma quỷ quá. Mấy đứa nha đầu sợ hãi ôm lấy nhau run cầm cập. Những khi khó ngủ, chúng thường kể cho nhau nghe những truyện ma quỷ. Truyện về con ma cổ dài, về con ma không đầu, về bà chúa tuyết. Chẳng lẽ đêm nay, ma quỷ đến bắt chúng đi.

“Đám thị vệ đáng chết. Sao lại để cho tên điên nào gào thét giữa đêm như vậy.” Gã quản gia to béo vừa đi vừa chửi. “Kỳ này ta cho tụi bay về vườn hết.”

“Dậy, dậy” Gã đập tay lên cửa phòng mấy tên lính. “Mau ra gõ cổ cái tên điên ngoài kia cho ta.”

Đám binh lính trong phủ cũng bị tiếng hét man rợ đánh thức. Còn đang hoang mang chưa hiểu chuyện gì, nay nghe thấy quản gia nói vậy liền lục tục kéo nhau ra khỏi phòng.

“Tướng quân mà thức dậy thì chúng bay chết với ngài” Gã quản gia liên tục đe dọa.

“Quản gia đại nhân, tướng quân ôm mỹ nữ vào phòng, đã hơn một ngày chưa thấy đi ra, không hiểu tướng quân uống thuốc gì mà khỏe thế” Một tên lính tùm tùm nói, ánh mắt đầy dâm dật.

“Hắc, ta cũng không biết. Lần đầu ta thấy tướng quân hành sự lâu như vậy.” Gã quản gia hắc hắc nói.

“Tư Khắc” Thanh âm man rợ đó lại cất lên, tiếng kêu vô cùng thê lương.

”Tên mất dạy, tên đầu heo, lão tử mà tóm được người thì phải cắt cái lưỡi của người đầu tiên. Tên quản gia và hơn chục tên lính chẳng mấy chốc đã kéo nhau ra đến cửa phủ.

Trong ánh lửa lập lòe, ở cửa sừng sững một nam nhân to lớn. Bóng hình gã đen thui, trên tay cầm một thanh đao kỳ dị, ánh mắt đỏ lờm như quỷ.

“Tách, tách” Từng giọt nước từ thanh đao nhỏ xuống nền đá vốn đã đầy nước.

Sau lưng hắn, còn xuất hiện vài người nữa. Những người này dáng hình mảnh mai, đôi vai bé nhỏ, tựa hồ như nữ nhân. Chỉ có điều, ánh mắt của họ cũng dày đặc sát khí, không kém gì tên nam nhân to lớn kia.

Gã quản gia há hốc mồm. Hắn muốn kêu mà không kêu nổi. Muốn chạy mà không thể nhấc nổi chân. Mắt hắn mở to, không tin vào những gì trước mắt.

Trước mặt hắn, ngay trước cửa phủ, la liệt những xác chết. Kẻ không cụt đầu thì cũng mất tứ chi, không bị chặt làm đôi thì cũng bị xẻ dọc. Nội tạng phơi bày, huyết chảy thành suối. Mùi tanh của máu bốc lên, xộc thẳng vào mũi hắn.

Vài tên thị vệ đã quen cảnh chém giết, bắt giặc phải nhớ nên làm việc gì. Chúng quay đầu chạy đến bên thanh la, đập gõ liên hồi.

“Sát” Một thanh âm lạnh lùng cất lên. Gã nam nhân to lớn xông đến. Những nữ nhân sau hắn cũng nhất tề xông lên.

Gã quản gia ngây ngốc đứng nhìn. Gã vẫn đứng nhìn nam nhân to lớn đó. Ánh mắt gã nhìn thẳng vào đôi mắt đỏ lờm đó.

Gã vẫn ngơ ngác nhìn, đôi mắt của gã không hề chớp. Đôi mắt của gã vẫn mở to, cho đến khi thanh đao xẻ dọc thân hình béo ục ịch của hắn, mặc kệ huyết nhục phun trào, mặc kệ nội tạng rơi đầy trên đất, đôi mắt đó vẫn mở trừng trừng, không hề nhắm lại.

“Tư Khắc” Thanh âm man rợ lại vang lên, lần át cả tiếng thanh la.

Đám binh lính trong phủ vội vã kéo ra. Đám binh lính trong thành cũng ầm ầm kéo đến phủ tướng quân.

“Sát” Hi Bình hét lên. Dao hấn vung lên không ngừng. Kẻ nào gặp dao của hấn, không nát như tương thì thân thể cũng phân thành hai mảnh.

Huyết nhục văng tứ tung. Cả người Hi Bình rực lên một màu đỏ.

Hấn như một con dã thú điên cuồng chém giết. “Sát, sát ,sát”

Tứ nữ cũng xuống tay hết sức tàn bạo. Tay vung kiếm, tay phách chưởng. Dịch nhân không bị đâm thủng tim, bị cắt đứt yết hầu thì lục phủ ngũ tạng cũng bị đập nát. Quần áo các nàng đã chuyển thành màu đỏ. Gương mặt xinh đẹp của các nàng nhuốm đầy máu. Mái tóc trắng xóa của Lạc U Nhi cũng đã đỏ lôm, tựa hồ ác quỷ.

Binh lính xông đến càng đông. Người ngã xuống càng nhiều.

“Hỏa Thôn Tác Tai...” Hỏa Thôn Mộc Bá hét lên. Hỏa Thôn Tác Tai đã bị thanh đao của Hi Bình chặt làm đôi.

Hỏa Thôn Mộc Bá liều chết xông tới, kết cục thân hình của gã bị xẻ từ vai trái tới hông phải, chết mà không thể nhắm mắt.

Hai canh giờ đã trôi qua, mặt trời sắp mọc. Đám lính trong phủ thưa dần. Cuộc chiến bây giờ tập trung ở cửa phủ. Tứ nữ đang chống lại với hơn 5000 quân tinh nhuệ của Tùng Hạ thành. Các nàng đang giữ chặt cổng, tránh bị đẩy vào tình thế bị vây công.

Hi Bình tiến sâu vào trong phủ. Xục tìm từng phòng. Trong phòng có người, bất kể là ai, già trẻ lớn bé, nếu không phải là Tư Khắc thì đều phải chết dưới lưỡi đao oan nghiệt của Hi Bình.

Hấn bây giờ như một con thú dữ, như một ma thần, chỉ đi khắp nơi để giết chóc, để thỏa mãn thú tính của mình.

Hấn cứ đi, cứ đi. Thanh đao của hấn sáng ngời. Thực là một bảo đao. Chém bao nhiêu sinh mạng mà lưỡi đao vẫn không hề bị sút mẻ, vẫn phản chiếu ánh sáng lạnh người. Thực là đao tốt!

Hi Bình tiến tới một căn phòng tít phía trong. Dường như cuộc chém giết ngoài kia không hề ảnh hưởng tới nơi này. Mọi thứ vẫn rất yên tĩnh.

Hi Bình đạp cửa bước vào. Thanh đao vung lên.

Trong ánh nền lập lờ, ẩn hiện dưới đất là một nam nhân lỏa thể, hấn nằm gục xuống. Còn trên giường, một mỹ nữ xinh đẹp đang nằm, nàng tựa như đang ngủ.

Hi Bình bước đến, vút thanh đao sang một bên, đá gã nam nhân lỏa thể vào một góc, nhẹ nhàng ngồi xuống bên giường.

Mỹ nữ này quả rất xinh đẹp. Hấn đưa bàn tay đầy máu của mình lên vuốt má nàng, dịu dàng tình cảm.

Mỹ nữ khẽ mở mắt. Nhìn thấy một gương mặt nhuốm đầy máu, nàng thét lên kinh hãi.

“Ư...” Tiếng thét của nàng tắt lịm.

...

Ngoài cửa, tứ nữ đang chống đỡ hết sức vất vả. Dịch nhân quá đông, tầng tầng lớp lớp, liên tục kéo đến.

Trời đã tờ mờ sáng, tứ nữ dần đuối sức, kiếm các nàng vung lên chỉ đẩy lui được chúng chứ không thể giết địch.

Một tốp lính nữa lại tràn đến. Âu Dương Đình Đình mệt mỏi chống kiếm xuống đất. Lạc U Nhi đã dựa vào tường thở. Mộng Hương và Vu Túy cũng thở dốc. Thương tích không nhiều nhưng thể lực và nội lực đã suy kiệt. Vu Túy hét lên một tiếng, tính liều xông lên.

“Vút, vút, vút” Ba chiếc phi tiêu phóng đến.

“Á” 3 tiếng kêu thảm vang lên.

Từ đằng xa, có một tốp người đang đánh đến. Đi đầu là Nguyên Na, Nguyên Nghiêm, Tứ Cửu và Lạc Hỏa. Theo sau là 100 đôi đao thị vệ. Người nào cũng bồng bồng sát khí, chém giết liên miên.

“Hi Bình, chúng ta tới rồi đây” Tứ Cửu hét lên. Thương trong tay hắn không ngừng phóng tới.

Lạc Hỏa vung kiếm bay vào chém giết. Nguyên Na và Nguyên Nghiêm phát huy thần lực, trường thương trong tay các nàng quật tan nát đám binh lính.

“Mộng Hương, Vũ Túy, Đình Đình, U Nhi, các nàng không sao chứ” Vạn Diệu, Độc Cô Tuyết, Hạnh Tử, Lạc Lộ, Lạc Diệp, Lương Lệ Quỳnh, Bạch Tư phiêu thân đáp xuống. Một thân ảnh nữa cũng đáp xuống bên cạnh, là Liễu Như. Chính nàng vừa phi ra 3 chiếc tiêu đẩy lùi đám lính.

Thấy viện binh, tứ nữ mừng rỡ.

“Chúng ta vẫn bình an.” Vũ Túy rạng rỡ nói, gương mặt nàng bồng sáng.

Chúng nữ nhìn nàng đầy trách móc. “Bốn nàng cứ đợi đấy, đi mà không hề rủ chúng ta.” Vạn Diệu tị nạnh nói.

Tứ nữ cũng bật cười không biết nói gì tiếp.

Đám binh lính thấy xuất hiện rất nhiều mỹ nữ, rồi các nàng cứ đứng cười nói, chúng bất thần si ngốc, giương mắt ra nhìn.

Hi Bình bất ngờ xuất hiện, trên tay bế một mỹ nữ, ắt hẳn chính là Tư Khắc.

“Sát” Hi Bình phấn nộ hét lên. Chúng nữ đều vung kiếm xông tới.

Chẳng mấy chốc, Tùng Hạ thành đã biến thành một tử địa. Máu tràn ngập khắp thành, tựa như nước lũ vậy.

45. Chương 21 Thế Cục

1 tháng sau cuộc thảm sát tại Tùng Hạ thành, cục diện Đông Doanh thay đổi mạnh mẽ.

Chỉ trong chưa đầy hai tháng, hai gia tộc lớn ở Đông Doanh: Tùng Hạ gia tộc và Xuyên Đoạn gia tộc đã bị tiêu diệt. Sự trở lại của Sơn Điền gia tộc đầy mạnh mẽ và đáng sợ.

4 gia tộc còn lại: Sơn Khẩu gia tộc, Kiều Bản gia tộc, Tĩnh Thượng gia tộc, Điền Trung gia tộc lập tức liên kết với nhau, ký một hiệp ước hợp tung, tương trợ giúp đỡ nhau chống lại Sơn Điền gia tộc.

Đông Doanh sắp bước vào một cuộc chiến thảm khốc trong lịch sử.

4 gia tộc nói là hợp tung với nhau, nhưng thực chất chỉ có Sơn Khẩu gia tộc là trực tiếp đối đầu với Sơn Điền gia tộc. Kiều Bản gia tộc và Điền Trung gia tộc luôn dè chừng nhau, không thật tâm hợp tung. Tĩnh Thượng gia tộc ở thế tọa sơn quan hổ đấu, chỉ yên lặng theo dõi cuộc chiến.

Sơn Điền gia tộc, tuy đạt được 2 lãnh thổ rộng lớn từ Tùng Hạ gia tộc và Xuyên Đoạn gia tộc nhưng binh lực thật sự thì không có bao nhiêu. Sơn Điền Đông Dương hiểu rằng, những người thật tâm theo hắn chỉ được 2 vạn người, chủ yếu là những binh lính chưa qua rèn luyện.

Còn các tiểu thành chủ quy phục Sơn Điền gia tộc, chúng có những tính toán cho riêng mình. Đối với chúng, lợi ích, tước vị, của cải là trên hết. Chúng chỉ cần cái ngôi vị tiểu thành chủ của chúng được yên ổn, mạng sống của chúng được an toàn thì dù làm gì chúng cũng dám làm. Chỉ cần Sơn Điền gia tộc thất thế là chúng sẽ lập tức phản lại, theo 4 gia tộc kia ngay.

Sơn Điền Đông Dương hiểu rằng, mình đã ở trên thế cười hổ. Nếu dừng lại, ắt hẳn sẽ bị hổ cắn chết. Chỉ có thể tiếp tục tấn công. Đó là lối thoát duy nhất.

Sơn Điền Đông Dương cũng có cái lo của riêng hắn. Hắn vốn định xây dựng lực lượng ở Cửu Châu, chờ đợi phản ứng của 5 gia tộc còn lại. Nhưng hành động của Hi Bình đã phá tan mọi tính toán của hắn. Tùng Hạ Bản Mạch bị giết là việc hắn không thể lường được. Không những vậy, tất cả già trẻ lớn bé gái trai trong phủ Tùng Hạ đều bị giết sạch, nếu so với Xuyên Đoạn gia tộc thì còn thảm thương hơn nhiều.

Chính hành động đó của Hi Bình khiến cho Sơn Điền gia tộc chịu ảnh hưởng ít nhiều. Cái gì là nghĩa quân, là thần binh... đều tan biến hết. Trong mắt đám bá tánh ở Tùng Hạ thành, Hi Bình như một ma thần, một quỷ vương trong truyền thuyết. Không thể tin được toàn bộ binh lính trong thành đều bị giết chết. Mấy ngày sau đó, các bậc phụ lão thì ngồi thất thần trước cửa nhà, đám thanh niên thì trốn trong nhà không dám đi đâu, ầu ầu đêm đêm lại khóc ré lên.

Cũng may, Mặc Giả đã nghĩ ra một kế để vẫn hồi danh dự cho Sơn Điền gia tộc. Lão tuyên truyền rằng, Tùng Hạ Bản Mạch dám hí lộng tới tiên nữ từ trên trời, dám xúc phạm sự thuần khiết của nàng, khiến thần binh phẫn nộ nên mới diệt tộc hần. Liền đó, lão yêu cầu chúng thiếp của Hi Bình ăn mặc theo trang phục tiên nữ, yêu cầu họ thường xuyên đi lại trong thành. Đám bá tánh thấy các nàng dung mạo tuyệt trần, dáng dấp thanh quý, lại thấy cách ăn mặc như trong các câu chuyện dân gian hay kể, nên càng tin các nàng là tiên nữ. Từ đó, cái danh ma thần của Hi Bình cũng mất dần.

Nhưng đỡ được nỗi lo này, Sơn Điền Đông Dương lại phải đối đầu với nỗi lo khác. Đất đai của Tùng Hạ gia tộc, nếu không tiếp quản ắt sẽ bị Sơn Khẩu gia tộc chiếm giữ. Sơn Khẩu gia tộc như hổ thêm cánh, thực lực sẽ vô cùng mạnh. Mà nay tiếp quản, thì lực lượng đã mỏng lại bị chia cắt. Sợ sẽ không chịu nổi một đợt tấn công của địch nhân. Các tiểu thành chủ vì khiếp sợ ma thần mà quy phục Sơn Điền gia tộc chứ chúng cũng không thật tâm đi theo. Vì vậy, tuy Sơn Điền gia tộc có tiếng là có nhiều địa thổ nhưng tình thế hiện giờ thập phần nguy hiểm, tựa như một đèn dầu trước gió, chỉ cần gió thổi mạnh là tắt.

Dẫu vậy, Sơn Điền Đông Dương cũng có những sự tương trợ khác. Hơn 10 tướng lĩnh trung thành của Sơn Điền gia tộc, khi hay tin Sơn Điền Đông Dương trở về, đã vượt mọi khó khăn để trở về phục vụ hần. Họ đều là những người vào sinh ra tử, đều là những võ sĩ cao quý hết mực trung thành.

Từ Liễu Như, Sơn Điền Đông Dương cũng biết một tin vô cùng quan trọng. Lực lượng nhần giả họ Liễu không bị tuyệt diệt như mọi người tưởng. Họ đã cải trang ẩn náu ở khắp nơi. Hiện cũng đang lần lượt kéo về dưới trướng Sơn Điền Đông Dương.

Được sự trợ giúp từ các tướng lĩnh trung thành, lại được các nhần giả giúp đỡ, Sơn Điền Đông Dương cũng cảm thấy yên tâm phần nào. Với lại, trong tay hần có một quân cờ siêu mạnh, Hi Bình.

Hần thật không thể hiểu được Hi Bình tính toán gì. Hần chỉ biết một điều, kẻ nào chạm vào nữ nhân của hần thì kẻ đó chết sẽ rất thảm khốc.

Có điều, mấy hôm gần đây, hần thấy Hi Bình thường có biểu hiện bất thường. Hần thường thấy Hi Bình đứng trên lầu cao, mắt trông ngóng về phương Tây, thi thoảng lại thở dài. Hần cảm thấy có chút lo lắng.

Mùa đông cũng đã đến. Mùa đông năm nay rét hơn mọi năm. Có thể tuyết sẽ rơi sớm hơn. Không thể khởi binh trong thời tiết như vậy. Xem ra đây là thời cơ tốt để củng cố lực lượng.

...

Mùa đông đến. Từng cơn gió lạnh lẽo, buốt giá thổi qua khắp con phố ở Đông Kinh. Sau khi chiếm đất đai của Tùng Hạ gia tộc, Sơn Điền Đông Dương liền dẫn mọi người trở về cố đô.

Đông Kinh bây giờ hoang tàn

Một nam nhân đứng trên lầu cao. Hần mặc bộ y phục mùa thu. Gương mặt lãnh tuấn đầy phong trần. Đôi mắt mơ hồ nhìn về phương trời phía Tây.

“Hi Bình” Một mỹ nữ bước tới. Nàng tiến tới sau lưng hần, nhẹ nhàng choàng lên người hần một chiếc áo làm bằng lông thú.

“Mộng Hương” Hi Bình quay đầu lại, bàn tay hần nắm lấy ngọc thủ của nàng. Ngón tay khẽ vuốt ve ngọc thủ của nàng.

Mộng Hương tựa đầu lên vai hần, cất giọng đầy quan tâm hỏi: “Chàng có tâm sự sao? Từ sau khi cứu được Tư Khắc, thiếp thấy ngày nào chàng cũng có bộ dạng như vậy.”

Hi Bình lặng yên không nói gì. Ánh mắt đầy đăm chiêu.

“Chàng... buồn vì Tư Khắc bị khi phụ?” Mộng Hương ngược mắt nhìn Hi Bình, e dè hỏi. Từ sau khi chuyện đầy xảy ra, các nàng tuyệt không dám hỏi Tư Khắc khi ở Tùng Hạ phủ đã xảy ra sự tình gì. Tuy nhiên, với một người có võ công kém như Tư Khắc, các nàng cũng lơ mờ hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Hi Bình ngạc nhiên nhìn Mộng Hương rồi bật cười 3 tiếng. Tâm trạng hắn trở nên vui vẻ hơn rất nhiều. Nghĩ tới chuyện này khiến hắn thấy vô cùng sáng khoái.

“Các nàng nghĩ Tư Khắc dễ bị khi phụ lắm sao? Ta tuyệt không tin Tư Khắc có thể bị kẻ khác vũ nhục.” Hi Bình cười nói. Hắn dần nhớ lại chuyện xảy ra hôm đó...

46. Chương 22 Thâu Tình

Hôm đó, khi Hi Bình bước vào căn phòng cuối cùng, hắn phát hiện một nam nhân xích lõa đang nằm gục dưới đất. Còn mỹ nữ nằm trên giường, đích thị là Tư Khắc. Có điều, trang phục của nàng rất chỉnh tề. Chính điều đó đã khiến Hi Bình không xê tên nam nhân kia ra làm đôi. Hi Bình chỉ đá hắn sang một bên cho đỡ ngứa mắt.

Hi Bình nhẹ nhàng ngồi xuống giường, đưa tay vuốt ve khuôn mặt mỹ miều của nàng. Tâm tư ẩn chứa nhiều cảm xúc.

Tư Khắc mơ màng tỉnh dậy. Nàng khẽ mở mắt, giật mình vì thấy một nam nhân máu me đầy người, gương mặt tựa hồ ác quỷ đang khi phụ nàng. Phản ứng đầu tiên của nàng là hét lên. Có điều, Hi Bình đã áp chặt môi lên môi nàng, khiến tiếng kêu tắc nghẹn trong cổ họng.

Hi Bình nhanh chóng trao cho nàng một nụ hôn nồng nhiệt.

Tư Khắc cảm thấy một tư vị kỳ lạ, có gì đó quen thuộc mà cũng có gì đó khác lạ. Nàng hoảng hốt chống cự. Xuyên Bối Châm liên tục đâm vào các huyệt đạo của hắn. Chỉ có điều, nàng không đâm trúng bất cứ huyệt đạo nào. Xuyên Bối Châm không đâm trúng huyệt đạo, tức khắc mềm nhũn mà rơi ra ngoài.

Tư Khắc vừa mừng vừa sợ. Nàng mừng vì nghĩ nam nhân này có thể là người đó. Nàng sợ vì nếu nam nhân này không phải là người đó, nàng tất sẽ rất thảm.

Tư Khắc cố dùng ngọc thủ đẩy gương mặt của hắn ra.

Hi Bình nuôi tiếc, cố thưởng thức thêm chút tư vị từ chiếc miệng thơm tho của nàng, ngẩng mặt nhìn nàng, nở nụ cười đầy gian tà, ánh mắt đầy vô lại nhìn nàng.

“Hi Bình” Tư Khắc bật khóc. Cái điệu cười đó, cái ánh mắt đó, nàng sao có thể quên.

“Tư Khắc ngoan, đừng khóc, là ta đây.” Hi Bình có chút bối rối. Dâm tà cũng lập tức bị dập tắt. Hắn chợt nhớ tứ nữ của hắn đang khổ chiến ngoài kia. “Mau trở về thôi” Hi Bình bế Tư Khắc vào lòng, rảo bước ra ngoài cửa phủ. Mắt hắn khẽ liếc nhìn gã nam nhân xích lõa. Hắn đang bày ra một bộ dạng rất khó coi. Cái tiểu trùng của hắn khiến Hi Bình suýt bật cười.

“Tư Khắc, kẻ kia chết chắc rất thảm.” Hi Bình hắc hắc nói.

Tư Khắc xấu hổ không dám nhìn Hi Bình. Nàng giấu dung mạo mỹ miều vào ngực Hi Bình, khẽ thốt vài tiếng đánh trống lảng: “Người chàng tanh quá.”

Hi Bình bật cười hắc hắc bước đi.

...

Hi Bình trở lại với thực tại. Hắn ôm hai vai Mộng Hương, dịu dàng nói:

“Mộng Hương, nàng nên biết, ta luôn tin tưởng tuyệt đối vào nữ nhân của mình.” Hi Bình ngừng một chút, trên mặt xuất hiện chút tiểu ý. “Nàng hãy gọi các nàng khác đến đây, chuyện này... có thể sẽ làm xấu thanh danh đại tình thánh ta... nhưng ta nghĩ cần phải nói cho các nàng biết.”

...

“Các nàng, hôm nay ta sẽ nói cho các nàng biết một số chuyện.” Hi Bình nhìn khắp lượt chúng nữ, ánh mắt dừng lại ở Tư Khắc, ngập ngừng vài giây rồi nói tiếp. “Ta biết Tư Khắc đã bị bắt vào phủ của Tùng Hạ Bản Mạch hơn một ngày. Ta không hỏi Tư Khắc đã bị đối xử ra sao nhưng ta tin Tư Khắc không hề bị khi phụ.”

“Hi Bình...” Tư Khắc ngượng ngùng nói. “Chuyện đã qua rồi, chàng đừng nhắc lại nữa.”

“Không” Hi Bình giơ tay lên nói. “Ta phải nói cho các nàng biết, Tư Khắc của ta lợi hại như thế nào.”

Hi Bình bắt đầu kể. Chúng nữ chăm chú lắng nghe. Chốc lại nhìn Tư Khắc, ánh mắt biểu hiện sự khâm phục.

“...khi ta bước vào phòng, ta thấy một nam nhân xích lửa đang nằm dưới đất. Tâm ta đại nộ. Ta muốn chặt hắn ra làm hai khúc.” Hi Bình nói, giọng điệu cũng ra vẻ phẫn nộ, tay hắn chặt xuống một cái.

Chúng nữ khiếp sợ, lo lắng nhìn Tư Khắc. Mặt Tư Khắc như phủ một lớp mây hồng.

“Sau đó, ta chợt thấy Tư Khắc trên giường. Y phục nàng rất chỉnh tề...”

Chúng nữ thờ phào nhẹ nhõm. Các nàng bỗng thắc mắc, không hiểu đã xảy ra chuyện gì. Chẳng lẽ tên bại hoại kia thấy Tư Khắc quá xinh đẹp mà... mà không kiềm chế nổi rồi lăn ra bất tỉnh?

“... vì vậy, ta cũng bớt giận đi nhiều. Ta hiểu Tư Khắc tuyệt không phải là người dễ bị khi phụ.” Hi Bình có thoáng bối rối. Đến hắn, đại tình thánh sức lực vô bì còn không làm gì được nàng thì cái tên có tiểu trùng bé như gián thể kia làm gì nổi chứ.

“Rồi ta phát hiện ra rằng, tên nam nhân kia đã ngủ say vĩnh viễn rồi, ha ha.” Hi Bình bật cười khoái trá. Chúng nữ nhìn Tư Khắc với ánh mắt đầy khâm phục.

“Tư Khắc tỷ tỷ, tỷ thật lợi hại nha.” Thủy Khiết Thu cất lời.

“Thật không thể xem thường a.” Âu Dương Đình Đình nói tiếp.

Tiếng oanh oanh vang lên, không ngớt khen ngợi Tư Khắc.

Tư Khắc chỉ xấu hổ không dám nói gì, chốc lại liếc mắt lườm Hi Bình một cái. “Sao lại đẩy thiệp vào tình cảnh xấu hổ này chứ?”

Hi Bình bị Tư Khắc lườm, thầm kêu không ổn. Hắn cũng định không kể nữa, không ngờ chúng nữ mấy nàng đã ỉ ôi đòi hắn kể tiếp. Hi Bình sao chịu được những lời nũng nịu đầy mật ngọt đó. Hắn liền bỏ qua sát khí của Tư Khắc sang một bên, trấn tâm kể tiếp:

“A, Tư Khắc thật ra rất lợi hại. Đến ta còn không làm gì được nàng ấy. Các nàng biết chứ, cái lần ở Trung Nhân đài ấy, khi Tư Khắc giận dữ bỏ về phòng. Như Băng bảo ta hãy đi thâm tập nàng ấy. Mà ta lại rất nghe lời nữ nhân của mình, hắc hắc.”

Tư Khắc trừng trừng nhìn Hi Bình. Ánh mắt đầy oán giận.

“Lúc đó, ta liền tiến lên phòng Tư Khắc, định thâm tập nàng, không ngờ lại...” Hi Bình bỗng im bặt. Ánh mắt Tư Khắc đầy đáng sợ. “A... không ngờ Tư Khắc có một bảo bối khiến ta không thể làm gì được nàng ấy.” Hi Bình vội chữa lời.

“Tư Khắc, nàng hãy cho các nàng ấy thấy bảo bối của nàng đi.” Hi Bình vô sỉ nói.

“A” Tư Khắc bất ngờ. Nàng bị chúng nữ dùng mục quang soi xét, liền thấy bối rối.

Lập tức các tiếng oanh oanh cất lên, chúng nữ ỉ ôi đòi xem pháp bảo của Tư Khắc, khiến Tư Khắc càng thêm rối loạn, không biết nên bực hay nên mừng.

Hi Bình nhân cơ hội len lén chuồn ra khỏi phòng, bỏ lại Tư Khắc bị chúng nữ bao vây.

“A, suýt nữa thì...” Hi Bình thở phào nhẹ nhõm, người rẽ vào một góc ngoặt.

“Á” Một thanh âm nữ tử vang lên. Hi Bình định thần nhìn lại. Người nằm dưới đất là Liễu Như.

Hi Bình vội đưa tay đỡ nàng dậy. Tâm tư hẳn hiện giờ rất thoải mái, tinh thần liệp diễm dâng cao, hẳn lên dùng tà nhân không ngừng đánh giá Liễu Như.

Liễu Như gương mặt khả ái, lại toát lên sự từng trải khiến hẳn cảm thấy chút thú vị. Nàng lại luôn mặc một bộ hắc y bó sát, khiến cho từng đường cong nổi bật lên. Song phong căng tròn, kiều đồn đầy đặn, chắc hẳn rất đàn hồi. Hi Bình hắc hắc nghĩ. Chỉ tiếc là, nàng không biết tiếng Trung Nguyên. Nếu nàng giống Hạnh Tử, hẳn chắc chắn sẽ thân tập nàng. Ánh mắt Hi Bình có chút nuối tiếc.

Liễu Như được Hi Bình kéo dậy, tâm tư có chút bối rối. Nàng vốn là nhẵn giả, giao đấu cũng đã nhiều. Va chạm với nam nhân cũng đã từng biết, chỉ là cảm giác hiện tại khiến nàng thấy bối rối. Gương mặt nàng thoáng hồng lên. Nàng khẽ cúi đầu thay cho lời cảm ơn, rồi lách qua người Hi Bình bước đi.

Một mùi thơm thoang thoang xâm chiếm tâm trí Hi Bình. “Mỗi nữ nhân có một tư vị khác nhau, câu này xem ra không sai chút nào.” Hi Bình trầm nghĩ. Trong đầu hẳn nảy sinh ý nghĩ đen tối.

“Á” Liễu Như la lên. Nàng đã bị Hi Bình ôm vào lòng. Song phong của nàng bị ép chặt vào ngực hẳn. Nàng cảm thấy lưng ong của mình đang bị ma trảo của hẳn vuốt ve.

“Nếu nàng biết tiếng Trung Nguyên, ta nhất định sẽ thân tập nàng, thật là tiếc.” Hi Bình vô sỉ nghĩ. Hẳn đã chiếm tiện nghi của nàng, lại còn ra về...

“Vô sỉ” Liễu Như thốt lên.

Hi Bình tròn mắt nhìn Liễu Như. “Nàng biết tiếng Trung Nguyên?” Hi Bình nói, giọng điệu có chút vui mừng.

Liễu Như giật mình. Nàng vì nhất thời hồ đồ mà để lộ ra bí mật. Nàng cũng không giấu diếm nữa, vùng vẫy nói: “Mau thả ta ra.”

Hi Bình được thể càng ôm nàng chặt hơn. Trong đầu hẳn chỉ nghĩ đến một việc là thân tập nữ nhân trong lòng. “Nói cho ta vì sao nàng lại che giấu việc nàng biết tiếng Trung Nguyên.”

Liễu Như giãy dụa hồi lâu, không thể thoát ra được, bực tức nói: “Ai bảo ngươi ta không biết tiếng Trung Nguyên chứ. Nhẵn giả chúng ta được đào tạo rất cẩn thận, ngôn ngữ cũng phải học rất nhiều. Tiếng Trung Nguyên, Cao Ly... chúng ta đều phải học hết.” Nàng nói liền một hồi như muốn dùng lời nói che giấu tâm tư tình cảm của mình.

Tâm nàng rất xao động. Nếu nói nàng không có cảm xúc gì với Hi Bình thì đó là điều bịa đặt xấu xa nhất. Chỉ có điều, tâm trí nàng đang dồn toàn sức để trợ giúp cho Sơn Điền gia tộc, nên nàng đã dè dặt tình cảm của mình đi. Nàng cũng không hi vọng hảo huyền mình có thể chen vào giữa đám mỹ nữ xinh đẹp của Hi Bình. Dù biết họ rất tốt, dù biết Hi Bình đối xử với nữ nhân rất công bằng, dù biết Hi Bình rất yêu thương nữ nhân của hẳn, nhưng khi nghĩ đến việc chia sẻ nam nhân với người khác, miệng nàng bỗng thấy chua chua.

“Mau thả ta ra” Liễu Như ủy khuất nói. Nàng đã hoàn toàn vô lực, không thể thoát khỏi vòng tay của Hi Bình.

Hi Bình dùng hai ngón tay nâng cằm nàng lên, nhìn chăm chú vào mắt nàng.

“U” Tiếng kêu của Liễu Như tắt nghẹn. Chiếc miệng thơm tho của nàng đã bị Hi Bình xâm chiếm. Một cảm giác kỳ quái xâm chiếm nàng. Toàn thân nàng nhũn ra.

Hồi lâu sau, Hi Bình mới thôi tiến công nàng. Hẳn vô sỉ nói: “Nàng sẽ là nữ nhân của ta.” Dứt lời, hẳn bế thốc nàng tiến vào một căn phòng bên cạnh.

Liễu Như chấn kinh. “Ta, ta...” Nàng lắp bắp nói.

“Nàng không muốn?” Hi Bình bỗng dừng lại nói. Song thủ cũng nói lỏng ra.

Liễu Như suýt té ngã. Hai tay nàng vội ôm lấy cổ Hi Bình, toàn thân mềm nhũn dựa vào người hẳn.

“Nếu nàng không nguyện ý, ta không ép.” Hi Bình hờ hững nói.

Một tư vị cay đắng dâng lên trong miệng nàng. Nàng ngược mắt nhìn nam nhân lãnh tuấn. Nàng có yêu nam nhân này hay không, tự nàng biết rõ.

Ngọc thủ của nàng khẽ kéo đầu hấn xuống, trao cho hấn một nụ hôn tự nguyện.

Hi Bình liền bế nàng lên, bắt đầu biến Liễu Như thành nữ nhân của hấn.

47. Chương 23 Tâm Tư Của Hi Bình

Hi Bình tỉnh dậy. Liễu Như vẫn nằm gọn trong lòng hấn. Hi Bình cũng chẳng buồn rút dương căn của hấn ra. Để thế nó mới ấm! Hấn đắm chiêu suy nghĩ, tả thủ vắt tay lên trán, hữu thủ vô thức vuốt ve tấm lưng của Liễu Như.

Đã nhiều ngày nay, Hi Bình vẫn luôn suy nghĩ về việc này. “Trở về hay ở lại?” Câu hỏi đó lớn vồn trong tâm trí hấn. “Trở về thì có lỗi với Hạnh Tử, mà ở lại, liệu có xảy ra chuyện với nữ nhân của hấn không?” Hi Bình không muốn nữ nhân của hấn thương tổn. Việc này, quả thực rất khó quyết định.

Liễu Như khẽ cựa quậy. Những xúc cảm từ ma trảo của Hi Bình khiến nàng thức giấc.

“A” Liễu Như khẽ kêu lên. Nàng nhăn nhó nói: “Chàng là loại người gì vậy. Sao cái đó vẫn mãi như thế.” Nàng vừa bị phá thân, dương căn của Hi Bình vẫn cứ hùng dũng ngự trong tiên động của nàng, làm sao nàng chịu nổi.

Hi Bình mỉm cười, tiểu huynh đệ của hấn trở nên mềm nhũn nhưng vẫn tuyệt không rời khỏi nơi ấm áp đó.

“Hi Bình, chàng có tâm sự gì à?” Liễu Như dịu dàng nói.

“A? Nàng đọc được ý nghĩ của ta à?” Hi Bình trợn mắt hỏi ngược lại.

Ngọc thủ của Liễu Như khẽ cầu nhẹ vào ngực hấn. “Mấy hôm gần đây, ngày nào chàng cũng đứng trên lầu cao mà tư lự, ai mà chả hiểu chàng có tâm sự. Mọi người đều rất lo lắng.”

Hi Bình thở dài một cái. Hồi lâu sau mới nói:

“Liễu Như, nàng sẽ theo ta về Trung Nguyên chứ?”

“Liễu Như mãi theo chàng.” Liễu Như trả lời, thanh âm đầy ôn nhu. “Không theo chàng thì theo ai, ngọc tử” Liễu Như mỉm cười nghĩ thầm.

Mắt Hi Bình sáng lên.

“Vậy, vài hôm nữa chúng ta sẽ về Trung Nguyên.” Hi Bình thản nhiên nói.

Liễu Như giật mình, ngẩng mắt lên nhìn hấn.

“Nàng sao vậy?” Hi Bình có ý không vui, nói.

“Hi Bình, sao chàng lại muốn trở về Trung Nguyên vào lúc này? Thế cục diện giờ rất phức tạp. Sơn Điền gia tộc rất cần chàng vào lúc này.” Liễu Như liên tục hỏi, giọng điệu đầy lo lắng và sợ hãi, ánh mắt khẩn thiết tựa như cầu xin Hi Bình ở lại.

“Ta không muốn có chuyện xảy ra với nữ nhân của ta nữa.” Hi Bình quay mặt đi, tránh ánh mắt của Liễu Như, hờ hững nói.

“Nhưng...”

“Không nhưng gì cả.” Hi Bình đột nhiên nhìn quay lại nhìn thẳng vào mắt Liễu Như. “Nếu nữ nhân của ta có chuyện, ta sẽ không sống nổi.” Ánh mắt Hi Bình biểu lộ tình cảm vô cùng sâu nặng. Những lời nói đó là thật lòng, ánh mắt đó không có chút dối trá. Liễu Như hoàn toàn tin Hi Bình nói thật.

“Nếu vậy...” Liễu Như buồn bã nói. “Chàng hãy trở về đi.” Ánh mắt nàng hiện lên tia thống khổ. Khóe mắt đã ươn ướt. “Sau khi giúp Sơn Điền gia tộc trả thù, Liễu Như sẽ đến Trung Nguyên tìm chàng.”

“Xin chàng đừng nói gì cả” Liễu Như run run nói. “Xin đừng bắt Liễu Như phải lựa chọn. Mỗi nhần giả họ Liễu đều đã thề trung thành với Sơn Điền gia tộc. Nếu ai trái lời thề, tất cả những người thân của kẻ đó sẽ đều phải chết.” Ngọc châu đã tuôn rơi. Tâm trạng nàng vô cùng xúc động.

Hi Bình lặng đi. Nữ nhân này không ngờ lại trọng nghĩa tình đến thế. “Nàng thật sự phải ở lại giúp Sơn Điền Đông Dương?” Hi Bình cất tiếng hỏi.

Liễu Như lặng im không nói gì. Sự im lặng của nàng chính là câu trả lời.

Hi Bình thở dài, trầm tư suy nghĩ.

“Hi Bình”

“Liễu Như”

Cả hai cùng đồng thanh nói.

“Chàng nói trước đi.” Liễu Như bối rối nói.

“Không nàng nói trước. Ta muốn biết ý kiến của nàng.” Hi Bình đáp lại.

“Liễu Như chỉ muốn nói, đời này kiếp này, Liễu Như chỉ muốn sống bên chàng. Nếu sau này, Liễu Như vẫn còn sống, thiếp nhất định...” Hi Bình đã đưa tay ngăn lời Liễu Như.

“Hi Bình ta là loại người gì mà để nữ nhân của mình phải xông pha vào nơi nguy hiểm.” Hi Bình khẳng khái nói.

“Ta sẽ ở lại, đánh cho 4 tên tướng quân còn lại thành cái đầu heo, sau đó sẽ đường đường chính chính đưa nàng về Trung Nguyên.” Hi Bình nhìn Liễu Như, ánh mắt đầy thâm tình.

Liễu Như nghe những lời Hi Bình nói, trong tâm thập phần vui sướng. Nàng ôm chặt Hi Bình hơn, khẽ hôn lên má hắn.

Hi Bình cười gian nhìn nàng, đôi tay không thành thật bắt đầu tác quái.

“Á, không được.”

...

Tối, chúng nữ vẫn không thấy Hi Bình đi đâu. Dương lo lắng không vui thì cửa phòng bật mở. Hi Bình từ ngoài bước vào, trên tay bế Liễu Như.

“Chàng là đồ bại hoại xấu xa.” Âu Dương Đình Đình thốt lên.

“Chúng ta sẽ không cho chàng ra ngoài nữa.” Vưu Túy tiếp lời.

“Chàng mà ra ngoài, chỉ hại các thiếu nữ nhà lành thôi.” Mộng Hương hưởng ứng.

Hi Bình cười hắc hắc. Liễu Như thì xấu hổ trốn trong ngực hắn.

“Liễu Như, làm quen các tỷ muội của nàng nào.” Hi Bình bế nàng đến từng người giới thiệu.

“Đây là Mộng xú khí, đây là... á á...” Hi Bình cảm thấy tai đau nhói.

“Hương Hương à, nàng mưu sát thân phụ sao... á á...”

Tiếng cười vang lên trong phòng.

Sự tích thâm tình được Hi Bình kể lại, chúng nữ ngạc nhiên khi hay Liễu Như biết nói tiếng Trung Nguyên. Tiếng oanh vàng cất lên, hồi sau mọi người đã rất thân thiện với tỷ muội mới của mình.

...

Một nam nhân đang đứng trên lầu cao, ánh mắt mơ hồ nhìn xa xăm. Dáng người hắn nhỏ bé, nhưng từ người toát ra một khí chất cao quý.

“Sơn Điền Đông Dương” Một thanh âm âm trầm cất lên.

“Hi Bình” Sơn Điền Đông Dương quay lại, thấy nam nhân lãnh tuấn cường tráng, miệng cười nói.

“Ta quyết định rồi.” Hi Bình bỗng nghiêm giọng nói. ”Ta sẽ giúp người thống nhất Đông Doanh.

Lông mày Sơn Điền Đông Dương giãn ra. Tâm trạng hắn cũng thoải mái hơn rất nhiều. “Muội phu tốt của ta.” Hắn phần khởi nói.

“Này, cẩn thận lời nói. Có tin ta đánh người thành cái đầu heo không?”

“Ha ha...” Hai nam nhân đều cất tiếng cười vang.

...

3 tháng sau, khi tuyết bắt đầu tan, Sơn Điền Đông Dương dẫn binh tiến đánh Sơn Khẩu gia tộc. Hi Bình làm mũi tiên phong, xông thẳng vào trận địa địch mà thể hiện sức mạnh vô địch. Tứ Cửu, Lạc Hỏa, 100 đôi đao thị vệ cũng tỏ rõ thần uy. Chúng nữ nghe lời Hi Bình, chỉ đứng ngoài quan sát, không được tham chiến. Họ hoàn toàn tin tưởng Hi Bình sẽ bình an vô sự. Đối với họ, Hi Bình là nam nhân tuyệt vời nhất, là nam nhân khiến họ hết lòng yêu thương, hết lòng tin tưởng.

...

Sau 3 tháng chinh chiến. Sơn Điền Đông Dương cũng thống nhất Đông Doanh. Tự xưng Thiên Hoàng.

2 tháng sau, một cảnh tụ họp đầm ấm tại Trường Xuân Đường diễn ra. Phu thê gặp nhau, nhi tử gặp phụ thân mẫu thân, tỷ muội gặp nhau sau thời gian xa cách, cảnh đầm ấm sum họp thật là hạnh phúc, thật khiến người ta ghen tị.

“A... ước gì, thế nhân ai ai cũng hạnh phúc như hắn.”

“Con mẹ ngươi, lão vô lại chết tiệt, ta là ca thần, là quyền vương, là đại tình thánh. Chỉ có ta mới được như thế thôi, lão cứ mơ đi.”

“Á à... con mẹ ngươi, có tin ta viết ngươi bị hoạn thành thái giám không?”

“Con mẹ ngươi, có tin ta biến cái mặt vô lại của ngươi thành cái đầu heo không?”

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hau-liep-diem-giang-ho-mong>